

Ellen G. White Estate

ΒΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΧΡΙΣΤΟ

ELLEN G. WHITE

Βήματα προς τον Χριστό

Ελλεν Γ. Ωηιτε

δπψριγητ © 2014
Ελλεν Γ. Ωηιτε Εστατε, Ινς.

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ

Οεριεω

Της εΒοοκ ις προιδεδ βψ της [Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#). Ιτ ις ινζλυδεδ ιν της λαργερ φρεε [Ονλινε Βοοκς](#) ζολλεςτιον ον της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε Ωεβ σιτε.

Αβουτ της Αυτηορ

Ελλην Γ. Ωηιτε (1827-1915) ις ζονσιδερεδ της μοστ ωιδελψ τραν-σλατεδ Αμερικαν αυτηορ, ηερ ωορκς ηαινγ βεεν πυβλισηεδ ιν μορε τηαν 160 λανγυαγες. Σηε ωροτε μορε τηαν 100,000 παγες ον α ωιδε αριετψ οφ σπιριτυαλ ανδ πραςτιςαλ τοπιςς. Γυιδεδ βψ της Ηολψ Σπιριτ, σηε εξαλτεδ Θεσυς ανδ ποιντεδ το της Σςριπτυρες ας της βασις οφ ονε”ς φαιτη.

Φυρτηερ Λινκς

[Α Βριεφ Βιογραπηψ οφ Ελλην Γ. Ωηιτε](#)
[Αβουτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#)

Ενδ Υσερ Λικενσε Αγρεεμεντ

Τηε ιεωινγ, πριντινγ ορ δωωνλοαδινγ οφ της βοοκ γραντς ψου ονλψ α λιμιτεδ, νονεζςλυσιε ανδ νοντρανσφεραβλε λικενσε φορ υσε σολελψ βψ ψου φορ ψουρ οων περσοναλ υσε. Της λικενσε δοες νοτ περμιτ ρεπυβλιςατιον, διςτριβυτιον, αςσιγνμεντ, συβλικενσε, σαλε, πρεπαρατιον οφ δεριατιε ωορκς, ορ οτηερ υσε. Ανψ υναυτηοριζεδ υσε οφ της βοοκ τερμινατες της λικενσε γραντεδ ηερεβψ.

Φυρτηερ Ινφορματιον

Φορ μορε ινφορματιον αβουτ της αυτηορ, πυβλισηερς, ορ ηωω ψου ζαν συππορτ της σεριςε, πλεασε ζονταςτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστα-

τε ατ [μαιλῶηιτεεστατε.org](http://mailwhiiteestate.org). Ωε αρε τηανκφυλ φορ ψουρ ιντερεστ
ανδ φεεδβαςκ ανδ ωιση ψου Γοδ”ς βλεσσινγ ας ψου ρεαδ.

Περιεχόμενα

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ	i
Προλογος	v
Κεφάλαιο 1: Η αγαπη του θεου για τον ανθρωπο	6
Κεφάλαιο 2: Χρειαζομαστε ενα σωτηρα	12
Κεφάλαιο 3: Μετανοια	17
Κεφάλαιο 4: Εξομολογηση	29
Κεφάλαιο 5: Καθιερωση	33
Κεφάλαιο 6: Πιστη και αποδοχη	38
Κεφάλαιο 7: Η δοκιμη της μαθητειας	43
Κεφάλαιο 8: Πνευματικη αυξηση	50
Κεφάλαιο 9: Εργα και ζωη	58
Κεφάλαιο 10: Επιγνωση θεου	64
Κεφάλαιο 11: Το προνομιο της προσευχης	70
Κεφάλαιο 12: Πως καταπολεμουνται οι αμφιβολιες	80
Κεφάλαιο 13: Απολαμβανοντας τη χαρα του κυριου	87

Προλογος

Στ' αυτιά πολλών φθάνει η γλυκιά πρόσκληση «Έλθετε προς με» το κάλεσμα αυτό του σπλαχνικού Σωτήρα που θλίβεται για όσους πλανώνται μακριά από το Θεό.

Πολλοί είναι αυτοί που, σαν τον άσωτο γιο της παραβολής, λαχταρούν να γυρίσουν στο σπίτι του Πατέρα με τη βοήθεια του Σωτήρα. Σ' αρκετούς από αυτούς γεννιέται το ερώτημα που απασχόλησε και το Θωμά: «Πώς θα βρούμε το δρόμο;» Το πατρικό σπίτι τους φαίνεται μακριά· ο δρόμος επικίνδυνος και ανασφαλής.

Στ' αλήθεια, ποιο είναι το μονοπάτι που θα μας οδηγήσει στο σπιτικό μας όπου θα ζούμε αιώνια;

Ο τίτλος αυτού του βιβλίου δείχνει το σκοπό του. Παρουσιάζει το Χριστό, το μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να καλύψει τις ανάγκες μιας ψυχής, οδηγώντας τα ασταθή βήματα στο μονοπάτι της ειρήνης. Βήμα προς βήμα οδηγεί εκείνον που αναζητά τη δικαιοσύνη. Ευλογημένη είναι μια τέτοια χριστιανική διαδρομή με εμπιστοσύνη στη χάρη και στην προστατευτική δύναμη του Φίλου των αμαρτωλών.

Απειρες απογοητευμένες ψυχές βρήκαν παρηγοριά κι ελπίδα στις σελίδες αυτού του βιβλίου και μ' εμπιστοσύνη ακολούθησαν τ' αχνάρια του θείου Διδασκάλου. Έχομε τη βεβαιότητα ότι αυτό το βιβλίο σε πολλούς ακόμη θα δώσει το ίδιο μήνυμα.

Ο οδοιπόρος Ιακώβ κάποια βραδιά κοιμήθηκε σε μια ερημιά με την αγωνία ότι η αμαρτία του τον είχε χωρίσει από το Θεό. Την ίδια νύχτα στ' όνειρό του είδε μια σκάλα που ακουμπούσε στη γη και η κορυφή της άγγιζε τον ουρανό. Άκουσε λόγια παρηγοριάς κι ελπίδας από Εκείνον που στεκόταν στην κορυφή της αλληγορικής εκείνης σκάλας. Έτσι, του αποκαλύφθηκε η ένωση της γης με τον ουρανού.

Είθε το ίδιο όραμα να αποκαλυφθεί και στους αναγνώστες αυτού του βιβλίου, το οποίο δείχνει το δρόμο της ζωής, το δρόμο προς το Χριστό.

Κεφάλαιο 1: Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

Τόσο η φύση όσο και η Βιβλική αποκάλυψη μαρτυρούν ομόφωνα για την αγάπη του Θεού. Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι η πηγή της ζωής, της σοφίας και της χαράς. Παρατηρείστε τα ωραία, τα υπέροχα πράγματα στη φύση. Σκεφθείτε τη θαυμάσια προσαρμογή τους στις ανάγκες και την ευτυχία όχι μόνο του ανθρώπου, αλλά και όλων των ζωντανών υπάρξεων. Ο ήλιος και η βροχή που φαιδρύνουν και δροσίζουν τη γη, οι λόφοι, οι θάλασσες και οι πεδιάδες, όλα μας μιλούν για την αγάπη του Δημιουργού. Ο Θεός είναι Εκείνος που προμηθεύει για τις καθημερινές ανάγκες όλων των δημιουργημάτων Του. Όπως τόσο ωραία εκφράζουν τα λόγια του ψαλμωδού:

«Οι οφθαλμοί πάντων αποβλέπουσι προς Σε·

Και Συ δίδεις εις αυτούς την τροφήν αυτών εν καιρώ.

Ανοίγεις την χείρα Σου και χορταίνεις την επιθυμίαν παντός ζώντος».

Ψαλμ. 145:15,16.

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο στην εντέλεια άγιο και ευτυχισμένο και η ωραία γη, καθώς βγήκε απ' τα χέρια του Δημιουργού, δεν έφερε ούτε ίχνος φθοράς, ούτε μια αμυδρή σκιά της κατάρας. Είναι η παράβαση του νόμου του Θεού - του νόμου της αγάπης- εκκείνη που επέφερε τη συμφορά και το θάνατο. Και όμως η αγάπη του Θεού αποκαλύπτεται ακόμη και ανάμεσα στις θλίψεις που είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας. Είναι γραμμένο ότι με απώτερο σκοπό το καλό του ανθρώπου, ο Θεός καταράσθηκε τη γη. Γεν. 3:17. Τα αγκάθια και τριβόλια- οι δυσκολίες δηλαδή και δοκιμασίες που γεμίζουν τη ζωή του με κόπους και φροντίδες- δόθηκαν για το καλό του. Αποτελούν μέρος της διαπαιδαγώγησής του που είναι απαραίτητη στο σχέδιο του Θεού για την ανύψωσή του απ' τον όλεθρο και την κατάπτωση που επέφερε η αμαρτία. Ο κόσμος αν και αμαρτωλός, δεν έχει να επιδείξει αποκλειστικά και μόνο συμφορά και μιζέρια. Και αυτή ακόμη η φύση μας στέλνει μηνύματα ελπίδας και

παρηγοριάς. Λουλούδια ανθίζουν πάνω στα τριβόλια και αυτά τα αγκάθια σκεπάζονται από ρόδα.

«Ο Θεός είναι αγάπη», είναι γραμμένο πάνω σε κάθε μισάνοιχτο μπουμπούκι, πάνω σε κάθε βλαστάρι γρασιδιού. Τα θελκτικά πουλιά που γεμίζουν τον αέρα με τα χαρούμενα τραγούδια τους, τα πολύχρωμα λουλούδια με τους λεπτεπίλεπτους συνδυασμούς που μυρώνουν την ατμόσφαιρα, τα ψηλά δένδρα του δάσους με το πυκνό καταπράσινο φύλλωμά τους, όλα μαρτυρούν για την τρυφερή πατρική φροντίδα του Θεού μας και την επιθυμία Του να καταστήσει όλα τα παιδιά Του ευτυχισμένα.

Ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει το χαρακτήρα Του. Αυτός ο ίδιος εξαγγέλλει την άπειρη αγάπη και ευσπλαχνία Του. Όταν ο Μωυσής προσευχήθηκε: «Δείξον μοι την δόξαν Σου», ο Θεός απήντησε: «Εγώ θέλω κάμει να περάση έμπροσθέν σου όλη η αγαθότης Μου». Εξοδ. 33:18,19. Αυτή είναι η δόξα Του. Ο Θεός πέρασε μπροστά απ' το Μωϋσή και διακήρυξε: «Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν». Εξοδ. 34:6,7. Είναι «ελεήμων και οικτίρμων» (Ιωνάς 4:2) «διότι Αυτός αρέσκεται εις το έλεος». Μιχαίας 7:18.

Ο Θεός έχει συνδέσει τις καρδιές μας μαζί Του με αμέτρητα τεκμήρια και στον ουρανό και στη γη. Με τα έργα της φύσης και με τους βαθύτερους και τρυφερότερους εκείνους επίγειους δεσμούς που η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να κατανοήσει, επεδίωξε να μας αποκαλυφθεί.

Όλα αυτά όμως δεν αποτελούν παρά μια αμυδρή αποκάλυψη της αγάπης Του. Παρ' όλες αυτές τις αποδείξεις, ο εχθρός του καλού έχει τυφλώσει τις διάνοιες των ανθρώπων ώστε να ατενίζουν στο Θεό με φόβο και να Τον θεωρούν αυστηρό και δίχως οίκτο. Ο Σατανάς οδήγησε τους ανθρώπους να εκλάβουν το Θεό σαν μια ύπαρξη με άκαμπτη δικαιοσύνη, έναν απροσπέλαστο κριτή, έναν απαιτητικό, αδυσώπητο πιστωτή. Παράστησε το Δημιουργό σαν μια ύπαρξη που με ζηλότυπο βλέμμα προσπαθεί να ανακαλύψει λάθη και σφάλματα στους ανθρώπους με σκοπό να τους τιμωρήσει. Ακριβώς για να διαλύσει αυτόν τον πέπλο της σκιάς, αποκαλύπτοντας στον κόσμο την άπειρη αγάπη του Θεού, ο Χριστός ήρθε να ζήσει ανάμεσα στους ανθρώπους.

[10]

Ο Υιός του Θεού ήρθε απ' τον ουρανό για να αποκαλύψει τον Πατέρα. «Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν ο Μονογενής Υιός, ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, Εκείνος εφάνέρωσεν Αυτόν». Ιωάννου 1:18. «Ουδέ τον Πατέρα γινώσκει τις, ει μη ο Υιός, και εις όντινα θέλει ο Υιός να αποκαλύψη Αυτόν». Ματθαίου 11:27. Όταν ένας από τους μαθητές παρακάλεσε: «Δείξον εις ημάς τον Πατέρα», ο Ιησούς απήντησε: «Τόσον καιρόν είμαι μεθ' υμών, και δεν με εγνώρισας, Φίλιππε· όστις είδεν Εμέ, είδε τον Πατέρα· και πώς συ λέγεις, δείξον εις ημάς τον Πατέρα». Ιωάννου 14:8,9.

Περιγράφοντας την επίγεια αποστολή Του, ο Ιησούς είπε: «ο Κύριος Με έχρισε· Με απέστειλε διά να ευαγγελίζωμαι προς τους πτωχούς, διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω προς τους αιχμαλώτους ελευθερίαν, και προς τους τυφλούς ανάβλεψιν, να αποστείλω τους συντεθλασμένους εν ελευθερία». Λουκά 4:18. Αυτό ήταν το έργο Του. Πήγαινε παντού αγαθοεργώντας και θεραπεύοντας όλους όσους καταδυναστεύονταν από το Σατανά. Μέσα σε ολόκληρα χωριά δεν ακούονταν σε κανένα σπίτι ούτε ένα βογκητό αρρώστου. Επειδή Εκείνος είχε περάσει απ' εκεί και είχε θεραπεύσει όλους τους ασθενείς. Το έργο Του μαρτυρούσε τη θεία αποστολή Του. Αγάπη, έλεος και ευσπλαχνία αποκαλύπτονταν σε κάθε πράξη της ζωής του. Η καρδιά Του ήταν γεμάτη από τρυφερή συμπάθεια για τους ανθρώπους. Πήρε την ανθρώπινη φύση για να μπορέσει να ανταποκριθεί προς τις ανάγκες του ανθρώπου. Και οι πιο φτωχοί και περιφρονημένοι δε δίσταζαν να Τον πλησιάσουν. Ακόμη και σ' αυτά τα μικρά παιδιά ήταν ελκυστικός. Τους άρεσε να κάθονται στα γόνατά Του και να παρατηρούν το στοχαστικό πρόσωπό Του, γεμάτο αγαθότητα και καλοσύνη.

Ο Χριστός δεν έκρυβε ποτέ την αλήθεια, αλλά την έλεγε πάντοτε με αγάπη. Οι σχέσεις Του προς τους ανθρώπους χαρακτηρίζονταν πάντοτε από μια εξαιρετική λεπτότητα, από μια στοχαστική καλοκάγαθη φροντίδα. Δεν υπήρξε ποτέ βίαιος, δεν πρόφερε ποτέ ένα σκληρό λόγο αναίτια, δεν πλήγωσε ποτέ μια ευαίσθητη ψυχή εκτός αν ήταν για το καλό της. Δεν καταδίκαζε την ανθρώπινη αδυναμία. Μιλούσε τη γλώσσα της αλήθειας, αλλά πάντοτε με αγάπη. Κατέκρινε την υποκρισία, την απιστία και την αδικία. Αλλά η φωνή Του πάλλονταν από λυγμούς καθώς πρόφερε τις αυστηρές Του επιπλήξεις. Έκλαψε για την Ιερουσαλήμ, την αγαπημένη Του πόλη, εκείνη που αρνήθηκε να Τον δεχθεί, Αυτόν που ήταν η Οδός

και η Αλήθεια και η Ζωή. Είχε απορρίψει το Σωτήρα της· και όμως Εκείνος δεν ένοιωθε παρά οίκτο και τρυφερότητα γι' αυτήν. Η Ζωή Του ήταν μια ζωή αυτοθυσίας και φροντίδας για τους άλλους. Κάθε ψυχή τη θεωρούσε πολύτιμη. Ενώ πάντοτε συμπεριφέρονταν με θείκη αξιοπρέπεια, έσκυβε με το στοργικότερο ενδιαφέρον πάνω από κάθε μέλος της οικογένειας του Θεού. Στο πρόσωπο όλων των ανθρώπων διάκρινε χαμένες ψυχές που η δική Του αποστολή ήταν να σώσει.

Αυτόν το χαρακτήρα αποκάλυψε ο Χριστός με τη ζωή Του. Αυτός είναι και ο χαρακτήρας του Θεού. Απ' την καρδιά του Πατέρα ορμούν τα κύματα της θείκης ευσπλαχνίας, όπως την παρουσίασε ο Χριστός, και τη μετέδωσε στους ανθρώπους. Ο Ιησούς, ο τρυφερός και στοργικός Σωτήρας, ήταν ο Θεός «και εφανερώθη εν σαρκί». Α' Τιμοθ. 3:16. Ο Χριστός έζησε, υπέφερε και πέθανε για να μας απολυ- τρώσει. «Έγινε «Άνθρωπος θλίψεων» για να μας ικανώσει να γίνουμε μέτοχοι της αιώνιας χαράς. Ο Θεός επέτρεψε όπως ο Υιός Του, ο γεμάτος χάρη και αλήθεια, εγκαταλείψει ένα κόσμο απεριγράπτης δόξας για να έρθει σ' ένα κόσμο μολυσμένο απ' την αμαρτία και μαυρισμένο απ' τη σκιά της κατάρτας και του θανάτου. Του επέτρεψε να εγκαταλείψει τον κόλπο της αγάπης Του και τη λατρεία των αγγέλων, να υπομείνει αισχύνη, εξευτελισμό, ταπείνωση, μίσος και θάνατο. «Η τιμωρία ήτις έφερε την ειρήνην ημών ήτο επ' Αυτόν και διά των πληγών Αυτού ημείς ιάθημεν». Ησαΐας 53:5. Παρατηρείστε Τον στην έρημο, στη Γεθσημανή, πάνω στο σταυρό! Ο άμωμος Υιός του Θεού πήρε επάνω Του το βάρος της αμαρτίας. Εκείνος που ήταν ένα με το Θεό, ένοιωσε στην καρδιά Του τον τρομερό χωρισμό που δημιουργεί η αμαρτία ανάμεσα στο Θεό και στον άνθρωπο. Και αυτό ακριβώς το γεγονός ήταν που απόσπασε απ' την καρδιά Του την κραυγή της αγωνίας: «Θεέ μου, Θεέ μου, διά τι με εγκατέλιπες». Ματθ. 27:46. Ήταν το βάρος της αμαρτίας, η συναίσθηση του τρομακτικού της μεγέθους που επιφέρει το χωρισμό της ψυχής απ' το Θεό, εκείνη που ράγισε την καρδιά του Υιού του Θεού. Όμως ο απώτερος σκοπός της μεγάλης αυτής Ουσίας δεν ήταν να δημιουργήσει στην καρδιά του Πατέρα αισθήματα αγάπης για τον άνθρωπο, ούτε να Τον προδιαθέσει για το έργο της σωτηρίας. Όχι, όχι! «Ο Θεός τόσον ηγάπησε τον κόσμον. ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή». Ιωάννου 3:16. Δεν ήταν ο μεγάλος αυτός ίλασμός που έκαμε τον Πατέρα να μας αγαπά,

[12]

αλλά ακριβώς επειδή μας αγαπά προμήθευσε και την εξιλέωση. Ο Χριστός ήταν το μέσον για να μπορέσει ο Θεός να χορηγήσει την άπειρη αγάπη Του σ' ένα κόσμο που είχε αποστατήσει. «Ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσσων τον κόσμον προς Εαυτόν». Β' Κορινθ 5:19. Ο Θεός υπέφερε μαζί με τον Υιό Του. Με την αγωνία της Γεθσημανή, με το θάνατο του Γολγοθά, η καρδιά της Άπειρης Αγάπης πλήρωσε τα λύτρα της δικής μας απολύτρωσης.

[13] Ο Ιησούς είπε: «Δια τούτο ο Πατήρ Με αγαπά, διότι Εγώ βάλλω την ψυχήν Μου διά να λάβω αυτήν πάλιν». Ιωάννου 10:17. Με άλλα λόγια: «ο πατέρας Μου τόσο πολύ σας αγαπά, ώστε η αγάπη Του για Μένα μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν έδωσα τη ζωή μου για να σας απολυτρώσω. Με το να γίνω ο Αντικαταστάτης σας, ο Εγγυητής σας, με το να προσφέρω τη ζωή Μου και να επιφορτισθώ τα πταίσματα και τις παραβάσεις σας, έγινα προσφιλέστερος στον Πατέρα Μου, επειδή με τη θυσία μου, αποδεικνύεται δίκαιος ο Θεός, ενώ ταυτόχρονα δικαιώνει και όλους εκείνους που πιστεύουν στον Ιησού».

Κανείς άλλος εκτός από τον Υιό του Θεού δεν ήταν σε θέση να επιτύχει την απολύτρωσή μας. Μόνο Εκείνος που βρίσκονταν στον κόλπο του Πατέρα μπορούσε να Τον αποκαλύψει. Μόνο Εκείνος που γνώριζε το ύψος και το βάθος της αγάπης του Θεού μπορούσε να την εκδηλώσει.

Τίποτε λιγότερο από την άπειρη θυσία του Χριστού για τη σωτηρία του αμαρτωλού, δε θά επαρκούσε για να εκφράσει την αγάπη του Πατέρα για τη χαμένη ανθρωπότητα.

«Τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή». Δεν Τον έδωσε μόνο για να ζήσει ανάμεσα στους ανθρώπους, να σηκώσει τις αμαρτίες τους, και να πεθάνει στη θέση τους, αλλά Τον χάρισε στην πεσμένη ανθρώπινη φυλή. Ο Χριστός έπρεπε να συνταυτισθεί με τα συμφέροντα και τις ανάγκες της ανθρωπότητας. Αυτός που ήταν ένα με το Θεό συνδέθηκε με τους ανθρώπους με δεσμούς που παραμένουν αιώνια ακατάλυτοι. Ο Ιησούς «δεν επαισχύνεται να ονομάζη αυτούς αδελφούς». Εβραίους 2:11. Αυτός είναι ο Ιλασμός μας, ο Συνήγορός μας, ο Αδελφός μας. Φέρει την ανθρώπινη μορφή μας μπροστά στο θρόνο του Πατέρα και στους ατέλειωτους αιώνες είναι και θα εξακολουθεί να παραμένει ένα με την ανθρώπινη φυλή που ήρθε να απολυτρώσει. Είναι ο Υιός του ανθρώπου. Και όλα αυτά για να μπορέσει ο άνθρωπος να

υψωθεί απ' το βάραντρο και την κατάπτωση της αμαρτίας, να μπορεί α αντανακλά την αγάπη του Θεού και να συμμερίζεται τη χαρά της αγιοσύνης.

[14]

Η τιμή που έχει πληρωθεί για την απολύτρωσή μας, η άπειρη θυσία που έχει υποστεί ο ουράνιος Πατέρας μας όταν παράδωσε τον Υιό Του στο θάνατο για χάρη μας, θα έπρεπε να μας εμπνέουν με βαθύτερη αντίληψη του τι μπορούμε να γίνουμε με τη βοήθεια του Χριστού. Καθώς ο εμπνευσμένος απόστολος Ιωάννης παρατήρησε το ύψος και βάθος και πλάτος της αγάπης του Πατέρα για την καταδικασμένη φυλή μας, γέμισε από αισθήματα λατρείας και σεβασμού. Ανήμπορος να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσει το μεγαλείο και την τρυφερότητα μιας τέτοιας αγάπης, αναφώνησε καλώντας τον κόσμο να την ατενίσει: «Ιδέτε οποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού». Α' Ιωάννου 3:1. Τι μεγάλη αξία δίνει αυτή η αγάπη στον άνθρωπο! Με την παρακοή οι άνθρωποι υποτάχθηκαν στο Σατανά. Με την πίστη τους στην εξιλαστική θυσία του Χριστού, του Αδάμ τα παιδιά, μπορούν να γίνουν παιδιά του Θεού. Παίρνοντας τη φύση του ανθρώπου, ο Χριστός εξύψωσε την ανθρωπότητα. Αμαρτωλοί άνθρωποι φέρονται σ' εκείνο το επίπεδο όπου, όταν συνδεθούν με το Χριστό, να μπορούν επάξια να αποκαλούνται «υιοί Θεού».

Μια τέτοια αγάπη είναι απaráμιλη. Παιδιά του Ουράνιου Βασιλιά! Τι πολύτιμη υπόσχεση! Θέμα για την πιο βαθυστόχαστη μελέτη! Η ασύγκριτη αγάπη του Θεού για ένα κόσμο που δεν Τον αγάπησε! Αυτή η σκέψη εξασκεί μια υποτακτική επιρροή στην καρδιά και αιχμαλωτίζει τη διάνοια να συμμορφωθεί προς το θέλημα του Θεού. Όσο προσεκτικότερα μελετούμε το θείο χαρακτήρα κάτω απ' το φως του σταυρού, τόσο περισσότερο ανακαλύπτομε την ευσπλαχνία, τρυφερότητα και συγχωρητικότητα να συγχωνεύονται με την ισότητα και τη δικαιοσύνη· τόσο καθαρότερα διακρίνομε τα άπειρα τεκμήρια μιας αγάπης που ξεπερνά και αυτή ακόμη τη συγκινητικότερη λαχτάρα που νοιώθει μια μητέρα για το κακότροπο παιδί της.

[15]

Κεφάλαιο 2: Χρειαζομαστε ένα σωτήρα

Στην αρχή ο άνθρωπος είχε προικισθεί με εξευγενισμένα αισθήματα και με έξοχες διανοητικές ικανότητες. Ήταν μια τέλεια ύπαρξη και βρίσκονταν σε αρμονία με το Θεό. Οι σκέψεις του ήταν αγνές και οι προθέσεις του άγιες. Αλλά με την παρακοή οι δυνάμεις του διαστρεβλώθηκαν και ο εγωισμός πήρε τη θέση της αγάπης. Η παράβαση εξασθένησε σε τέτοιο σημείο τη φύση του, που ήταν αδύνατο να αντισταθεί στη δύναμη του πονηρού βασιζόμενος στην προσωπική του ικανότητα. Είχε γίνει αιχμάλωτος του Σατανά και θα παρέμενε για πάντα αιχμάλωτός του, αν δε μεσολαβούσε κατά ένα ιδιαίτερο τρόπο ο Θεός. Ο σκοπός του πειραστή ήταν να ματαιώσει το θεϊκό σχέδιο για τη δημιουργία του ανθρώπου και να γεμίσει τη γη με συμφορά και ερήμωση. Τότε θα μπορούσε να αποδείξει σε όλους ότι το κακό αυτό ήταν το αποτέλεσμα του έργου της δημιουργία του ανθρώπου από το Θεό.

[16] Όταν ο άνθρωπος ήταν ακόμη αναμάρτητος, απολάμβανε χαρούμενη επικοινωνία με Εκείνον «εν τω Οποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως». Κολοσ. 2:3. Αφού όμως αμαρτήσε, δεν μπορούσε πια να αισθανθεί χαρά στην ατμόσφαιρα της αγιότητας και προσπάθησε να κρυφθεί απ' την παρουσία του Θεού. Τέτοια είναι μέχρι σήμερα η κατάσταση της καρδιάς που δεν έχει αναγεννηθεί. Δε βρίσκεται σε αρμονία με το Θεό, ούτε αισθάνεται ευχαρίστηση να επικοινωνεί μαζί Του. Ο αμαρτωλός δεν ήταν δυνατόν να νοιώθει ευτυχισμένος στην παρουσία του Θεού. Θα απόφευγε τη συντροφιά των αγίων υπάρξεων. Αν του επιτρέπονταν η είσοδος στον ουρανό, δε θα έβρισκε καμιά χαρά εκεί. Το πνεύμα της αφίλαυτης αγάπης που κυριαρχεί εκεί- όπου κάθε καρδιά πάλλει αρμονικά με την καρδιά της Άπειρης Αγάπης- δε θα έβρισκε καμιά ανταπόκριση στη δική του ψυχή. Οι σκέψεις του, οι επιδιώξεις του, τα κίνητρά του θα ήταν εντελώς ξένα προς εκείνα που παρακινούν τους αναμάρτητους κατοίκους του ουρανού. Θα αποτελούσε παραφωνία μέσα στην ουράνια μελωδία. Ο ουρανός θα ήταν γι' αυτόν τόπος βασάνων. Θα ποθούσε να κρυφθεί από

Εκείνον που είναι το φως του ουρανού και η πηγή χαράς του. Δεν είναι καμιά αυθαίρετη διαταγή του Θεού που αποκλείει τους ασεβείς απ' τον ουρανό. Αυτοί οι ίδιοι έχουν αποκλεισθεί βλέποντας τον εαυτό τους ακατάλληλο για την ατμόσφαιρά του. Η δόξα του Θεού θα απόβαινε γι' αυτούς εξολοθρευτική φωτιά. Θα προτιμούσαν την καταστροφή για να μπορέσουν να κρυφθούν απ' την παρουσία Εκείνου που πέθανε για να τους απολυτρώσει.

Μόνοι μας είναι εντελώς αδύνατο να γλιτώσουμε απ' το βάραθρο της αμαρτίας, όπου έχουμε βυθισθεί. Οι καρδιές μας είναι διεφθαρμένες και δεν μπορούμε να τις αλλάξουμε. «Τις δύναται να εξάξη καθαρόν από ακαθάρτου· ουδείς». Ιώβ 14:4. «Διότι το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεόν επειδή εις τον νόμον του Θεού δεν υποτάσσεται, αλλ' ουδέ δύναται». Ρωμαίους 8:7. Μόρφωση, πνευματική καλλιέργεια, ισχυρή θέληση, ανθρώπινη προσπάθεια, όλα αυτά παίζουν το ρόλο τους· όμως εδώ είναι ανίσχυρα. Μπορεί να επιτελέσουν μια κάποια εξωτερική καλυτέρευση της συμπεριφοράς του ανθρώπου, αλλά δεν είναι σε θέση να αλλάξουν την καρδιά του. Δεν μπορούν να εξαγνίσουν τα ελατήρια της ζωής. Για να επιστρέψει ο άνθρωπος απ' την αμαρτωλή κατάσταση στην αγιότητα, χρειάζεται μια δύναμη που να ενεργεί εσωτερικά, μια νέα ζωή απ' το Θεό. Η δύναμη αυτή είναι ο Χριστός. Μόνο η δική Του χάρη είναι εκείνη που μπορεί να αφυπνήσει τις απονεκρωμένες ιδιότητες της ψυχής και να την ελκύσει προς το Θεό, και την αγιότητα.

[17]

Ο Σωτήρας δήλωσε: «εάν τις δεν γεννηθή άνωθεν» - δηλαδή αν δεν αποκτήσει καινούργια καρδιά, καινούργιες επιδιώξεις, καινούργιους σκοπούς και καινούργια κίνητρα που οδηγούν σε μια νέα ζωή - «δεν δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού». Ιωάννου 3:3. Η γνώμη ότι το μόνο που χρειάζεται ο άνθρωπος είναι να καλλιεργήσει το καλό που έμφυτα βρίσκεται μέσα του, αποτελεί ολέθρια πλάνη. «Ο φυσικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού· διότι είναι μωρία εις αυτόν, και δεν δύναται να γνωρίση αυτά· διότι πνευματικώς ανακρίνονται». Α' Κορ. 3:14. «Μη θαυμάσης ότι σοι είπον, πρέπει να γεννηθήτε άνωθεν». Ιωάννου 3:7. Σχετικά με το Χριστό έχει γραφεί: «Εν Αυτώ ήτο ζωή, και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων» (Ιωάννου 1:4) - το μόνο «όνομα υπό τον ουρανό δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν». Πράξεις 4:12.

Δεν είναι αρκετό να κατανοήσουμε την αγαθότητα του Θεού, τη φιλανθρωπία Του και την πατρική Του τρυφερότητα. Δεν είναι αρκετό να διακρίνουμε τη σοφία και τη δικαιοσύνη του νόμου Του και να παραδεχθούμε ότι είναι θεμελιωμένος πάνω στην αιώνια αρχή της αγάπης. Ο απόστολος Παύλος τα γνώριζε όλα αυτά όταν δήλωσε: «Συμφωνώ με τον νόμον ότι είναι καλός»: «ο μεν νόμος είναι άγιος και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή». Αναγκάστηκε όμως να προσθέσει με πικρή απογοήτευση και με αγωνία ψυχής: «εγώ δε είμαι σαρκικός, πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν». Ρωμαίους 7:16, 12, 14. Λαχταρούσε την αγνότητα και τη δικαιοσύνη που ο ίδιος ήταν ανήμπορος να αποκτήσει και ανέκραξε: «Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ· τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου».9 Η ίδια αυτή κραυγή από του σώματος του θανάτου τούτου». Ρωμαίους 7:24. Η ίδια αυτή κραυγή ακούγεται από αμέτρητες στο διάβα των αιώνων καρδιές που πιέζονται κάτω απ' το βάρος της αμαρτίας, σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

[18] Η απάντηση που δίνεται σε όλους είναι μοναδική: «Ιδού ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». Ιωάννου 1:29.

Το Πνεύμα του Θεού χρησιμοποιεί διάφορα παραδείγματα προσπαθώντας να απεικονίσει την αλήθεια αυτή για να την καταστήσει νοητή στις ψυχές που αγωνίζονται να ελευθερωθούν απ' το βάρος της ενοχής. Ο Ιακώβ όταν έφυγε κρυφά απ' το σπίτι του πατέρα του, αφού εξαπάτησε τον αδελφό του Ησαύ, ένοιωθε να τον πιέζει το φορτίο της ενοχής. Μόνος και περιφρονημένος καθώς ήταν, χωρισμένος απ' όλα όσα αποτελούσαν τη χαρά της ζωής του, η σκέψη που πάνω απ' όλα τον βασάνιζε ήταν ο φόβος ότι η αμαρτία του τον είχε αποκόψει απ' το Θεό και ότι ο Ουρανός τον είχε εγκαταλείψει. Περικυκλωμένος από ερημικούς λόφους, ξαπλωμένος κάτω από ένα ξάστερο ουρανό, έγειρε θλιμμένος πάνω στη γυμνή γη για να ξεκουρασθεί. Καθώς αποκοιμήθηκε, ένα παράξενο φως έλαμψε γύρω του, μέσα στο όνειρό του, και ξαφνικά πελώρια, αμυδρά σκαλοπάτια φάνηκαν να υψώνονται απ' την πεδιάδα όπου ήταν ξαπλωμένος και να φθάνουν μέχρι τις πύλες του ουρανού, ενώ άγγελοι του Θεού ανεβοκατέβαιναν πάνω σ' αυτά. Και μέσα απ' τη δόξα του ουρανού, μια θειική φωνή ακούστηκε μ' ένα μήνυμα παρηγορίας και ελπίδας. Κατ' αυτό τον τρόπο γνώρισε ο Ιακώβ εκείνο που ικανοποίησε τη λαχτάρα της ψυχής του· γνώρισε δηλαδή την ύπαρξη ενός Σωτήρα. Με χαρά και ευγνωμοσύνη είδε να του παρουσιάζεται ένας δρόμος

που ακολουθώντας τον θα μπορούσε αυτός, ο αμαρτωλός, να ξαναβρεί την επικοινωνία του με το Θεό. Η μυστηριώδης εκείνη σκάλα που είδε στο όνειρό του συμβόλιζε τον Ιησού, το μόνο μέσον που μπορεί να φέρει τον άνθρωπο σε επικοινωνία με το Θεό.

Ο Χριστός μεταχειρίστηκε την ίδια αυτή εικόνα στη συνομιλία του με το Ναθαναήλ όταν είπε: «Θέλετε ιδή τον ουρανό ανευγμένον και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον Υιόν του ανθρώπου». Ιωάννου 1:51. Με την αποστασία ο άνθρωπος αποξενώθηκε απ' το Θεό. Η γη είχε αποκοπεί απ' την επικοινωνία του ουρανού. Με το χάσμα που δημιουργήθηκε, κάθε επαφή διακόπηκε. Όμως ο Χριστός ένωσε και πάλι τη γη με τον ουρανό. Με την προσωπική Του χάρη ο Χριστός γεφύρωσε το χάσμα που η αμαρτία είχε δημιουργήσει, ώστε οι άγγελοι να μπορούν και πάλι να έρθουν σε επικοινωνία με τους ανθρώπους. Ο Χριστός συνδέει τον αδύναμο, αμαρτωλό άνθρωπο με την πηγή της Άπειρης Δύναμης.

Αλλά μάταια είναι όλα τα προοδευτικά όνειρα των ανθρώπων όπως μάταιες είναι και όλες οι προσπάθειες για την ηθική ανάταση της ανθρωπότητας, μακριά απ' τη μοναδική Πηγή ελπίδας και βοήθειας για την αμαρτωλή φυλή μας. «Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι από τον Θεόν». Ιακώβου 1:17. Ξωρίς Αυτόν δεν αποκτάται το έξοχο του χαρακτήρα. Και ο μόνος δρόμος που οδηγεί προς το Θεό είναι ο Χριστός. Αυτός λέγει: «Εγώ είμαι η οδός, και η αλήθεια και η ζωή ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δε Εμού». Ιωάννου 14:6.

Η καρδιά του Θεού σχιρτά για τα επίγεια τέκνα Του με μια αγάπη που είναι δυνατότερη και απ' αυτόν το θάνατο. Θυσιάζοντας τον Υιό Του, ο Θεός κένωσε ολόκληρο τον ουρανό για χάρη μας. Η ζωή, ο θάνατος και το μεσιτικό έργο του Σωτήρα, η λειτουργική υπηρεσία των αγγέλλων, οι ικεσίες του Αγίου Πνεύματος, η πάνω απ' όλα και με όλα τα μέσα στοργική φροντίδα του Πατέρα, το αμείωτο ενδιαφέρον των ουράνιων υπάρξεων, τα πάντα έχουν προσφερθεί για την απολύτρωση του ανθρώπου.

Ω! ας στρέψουμε τα βλέμματά μας προς την καταπληκτική αυτή θυσία που έγινε για χάρη μας! Ας προσπαθήσουμε να εκτιμήσουμε το έργο και τις προσπάθειες, που στοίχισαν στον ουρανό η αναζήτηση του χαμένου μας κόσμου και η επαναφορά του στο σπίτι του Πατέρα. Ισχυρότερα κίνητρα και δυνατότερες ενέργειες δεν μπορο-

[19]

[20] ύσαν ποτέ να κινητοποιηθούν. Οι υπέροχες ανταμοιβές των καλών έργων, η απόλαυση του ουρανού, η συντροφιά των αγγέλων, η κοινωνία και η αγάπη του Πατέρα και του Υιού Του, η εξύψωση και τελειοποίηση όλων των δυνάμεών μας κατά τους ατέλειωτους αιώνες, δεν είναι όλα αυτά ισχυρά, ενθαρρυντικά κίνητρα για να μας παρακινήσουν να προσφέρουμε την εγκάρδια υπηρεσία της αγάπης μας προς το Δημιουργό και Λυτρωτή μας:

Από το άλλο μέρος, οι κρίσεις του Θεού κατά της αμαρτίας η δίκαια ανταπόδοση, η κατάπτωση του χαρακτήρα μας και η τελική καταστροφή, όλα αυτά αναφέρονται στο λόγο του Θεού σαν προειδοποίηση ενάντια στις παγίδες του Σατανά. Δε θα υποκλιθούμε ταπεινά μπρος στο έλεος του Θεού. Τι περισσότερο μπορούσε να κάνει για μας. Ας πλησιάσουμε όσο μπορούμε περισσότερο προς Εκείνον πού μας αγάπησε με μια αγάπη καταπληκτική. Ας επωφεληθούμε απ' τα μέσα που έχει θέσει στη διάθεσή μας ώστε να μεταμορφωθούμε, να γίνουμε όμοιοι μ' Αυτόν και να επανέλθουμε στη συναναστροφή των λειτουργικών αγγέλων, στην αρμονία και επικοινωνία με τον Πατέρα και τον Υιό.

[21]

Κεφάλαιο 3: Μετανοια

Πώς θα δικαιωθεί ο άνθρωπος απέναντι στο Θεό· Πως μπορεί ο αμαρτωλός να γίνει δίκαιος· Μόνο με τη βοήθεια του Χριστού μπορούμε να έρθουμε σε αρμονία με το Θεό και την αγιότητα. Αλλά πώς θα πάμε στο Χριστό· Πολλοί κάνουν την ίδια ερώτηση που έκαναν τα πλήθη τη μέρα της Πεντηκοστής όταν, αφού αναγνώρισαν την αμαρτωλή κατάστασή τους, αναφώνησαν: «Τι πρέπει να κάνωμεν·» Η πρώτη λέξη στην απάντηση του Πέτρου ήταν: «Μετανοήσατε». Πράξεις 2:38. Σε μια άλλη περίπτωση, λίγο αργότερα, είπε: «Μετανοήσατε... και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας». Πράξεις 3:19.

Η μετάνοια περιλαμβάνει λύπη για την αμαρτία και αποστροφή απ' αυτήν. Δεν εγκαταλείπουμε την αμαρτία αν δεν αναγνωρίσουμε τη βδελυρότητά της. Δεν μπορεί να επακολουθήσει πραγματική μεταλλαγή στη ζωή αν δεν αποβάλουμε την αμαρτία εντελώς απ' την καρδιά μας.

Πολλοί δυσκολεύονται να αντιληφθούν την πραγματική φύση της μετάνοιας. Πλήθη ανθρώπων λυπούνται γιατί αμάρτησαν και προσπαθούν ίσως ακόμη να επιφέρουν μια κάποια εξωτερική μεταρρύθμιση στη ζωή τους, επειδή φοβούνται τα δεινά που θα έχουν να υποστούν σαν αποτέλεσμα των αμαρτιών τους. Όμως αυτή δεν είναι μετάνοια όπως την εννοεί η Γραφή. Θλίβονται για τις συνέπειες της αμαρτίας παρά γι' αυτή τη διάπραξη της αμαρτίας. Αυτή τη λύπη ένοιωσε ο Ησαΐ όταν είδε ότι είχε χάσει για πάντα τα πρωτοτόκια. Ο Βαλαάμ, τρομοκρατημένος απ' τη θέα του αγγέλου που του έφραζε το δρόμο με γυμνωμένο σπαθί, ομολόγησε την ενοχή του από φόβο μη χάσει τη ζωή του. Όμως ειλικρινή μετάνοια δεν αισθάνθηκε για την αμαρτία του, ούτε τις προθέσεις του άλλαξε, ούτε το κακό αποστράφηκε. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, αφού πρόδωσε τον Κύριό του, έκραξε: «Ήμαρτον παραδόσας αίμα αθών». Ματθαίου 27:4. Ήταν μόνο το τρομερό συναίσθημα της καταδίκης και η τρομακτική σκέψη της μελλοντικής κρίσης που απόσπασαν την ομολογία αυτή απ' την ένοχη ψυχή του. Οι συνέπειες που θα επα-

[22]

κολουθούσαν, τον γέμισαν με φόβο. Αλλά δεν ένοιωσε πραγματική μεταμέλεια και τύψη στην ψυχή του ότι πρόδωσε τον άμωμο Υιό του Θεού και αρνήθηκε τον Άγιο του Ισραήλ. Ο Φαραώ αναγνώριζε την αμαρτία του κάθε φορά που υπέφερε απ' τις κρίσεις του Θεού, για να αποφύγει νέες τιμωρίες. Αλλά μόλις σταματούσαν οι πληγές, άρχιζε πάλι να προκαλεί τον ουρανό με τη στάση του. Όλοι αυτοί θρήνησαν για τα αποτελέσματα της αμαρτίας, χωρίς να νοιώσουν πραγματική τύψη για την αμαρτία.

Όταν όμως η καρδιά παραδοθεί στην επίδραση του Πνεύματος του Θεού, η συνείδηση θα αφυπνισθεί. Ο αμαρτωλός θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται κάτι απ' το βάθος και την αγιότητα του νόμου του Θεού που είναι το θεμέλιο της διακυβέρνησής Του στον ουρανό και στη γη. Το «Φως το οποίον φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον» (Ιωάννου 1:9), φωτίζει τους μυστικούς θαλάμους της ψυχής, και τα κρυφά έργα του σκότους γίνονται φανερά. Η πεποίθηση κυριαρχεί στο νου και στην καρδιά. Ο αμαρτωλός συναισθάνεται τη δικαιοσύνη του Κυρίου και τρέμει στη σκέψη ότι πρέπει να παρουσιαστεί με όλη του την ενοχή και ακαθαρσία μπροστά στον Ερευνητή των καρδιών. Βλέπει την αγάπη του Θεού, την ωραιότητα της αγιοσύνης, τη χαρά της αγνότητας. Λαχταρά να εξαγνιστεί και να επανακτήσει την επικοινωνία με τον ουρανό.

[23]

Την πραγματική μεταμέλεια για την αμαρτία απεικονίζει η προσευχή του Δαβίδ μετά την πτώση του. Η μετάνοιά του ήταν βαθιά και ειλικρινής. Δεν κατάβαλε καμιά προσπάθεια να καλύψει την ενοχή του. Καμιά επιθυμία να αποφύγει την τιμωρία που θα επακολουθούσε δεν ενέπνευσε την προσευχή του. Ο Δαβίδ είδε το τεράστιο μέγεθος της αμαρτίας του. Είδε τον μολυσμό της ψυχής του. Ένοιωσε αποστροφή για την αμαρτία του. Δεν προσευχήθηκε μόνο για συγχώρεση, αλλά και για εξαγνισμό της ψυχής του. Ποθούσε να νοιώσει τη χαρά της αγιοσύνης, να ξαναβρεί την αρμονία και επικοινωνία με το Θεό. Αυτή ήταν η κραυγή της ψυχής του:

«Μακάριος εκείνος του οποίου συνεχωρήθη η παράβασις,
του οποίου εσκεπάσθη η αμαρτία.

Μακάριος ο άνθρωπος εις τον οποίον ο Κύριος δεν λογαριάζει
 ανομίαν,
 και εις του οποίου το πνεύμα δεν υπάρχει δόλος».

Ψαλμ. 32:1,2.

«Ελέησόν με, ω Θεέ, κατά το έλεός Σου· κατά το πλήθος των
 οικτιρμών Σου,
 εξάλειψον τα ανομηματά μου... Διότι τα ανομήματά μου εγώ
 γνωρίζω,
 και η αμαρτία μου ενώπιον μου είναι διά παντός...
 Ράντισόν με με ύσσωπον και θέλω είσθαι καθαρός·
 πλύνον με και θέλω είσθαι λευκότερος χιόνος...
 Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί,
 Θεέ· και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου.
 Μη με απορρίψης από του προσώπου Σου.
 Και το πνεύμα Σου το άγιον μη αφαιρέσης απ' εμού.
 Απόδος μοι την αγαλλίασιν της σωτηρίας Σου.
 Και με πνεύμα ηγεμονικόν στήριζόν με...
 Ελευθέρωσόν με από αιμάτων Θεέ,
 Θεέ της σωτηρίας μου· η γλώσσα μου θέλει
 ψάλλει εν αγαλλιάσει τηνδικαιοσύνην Σου».

Ψαλμ. 51:1-14.

Μια τέτοια μετάνοια είναι αδύνατον να την πετύχουμε με δικές
 μας προσπάθειες. Αποκτάται μόνο με τη δύναμη του Χριστού που [24]
 ανέβηκε στα ύψη και έδωσε χαρίσματα στους ανθρώπους.

Εδώ ακριβώς είναι το σημείο όπου πολλοί κάνουν λάθος και
 επομένως δεν μπορούν να λάβουν τη βοήθεια που ο Χριστός προ-
 τίθεται να τους δώσει. Νομίζουν ότι δεν μπορούν να έρθουν στο
 Χριστό αν πρώτα δε μετανοήσουν και ότι η μετάνοια προετοιμάζει
 το δρόμο για τη συγχώρεση των αμαρτιών τους. Η αλήθεια είναι
 ότι η μετάνοια προηγείται την άφεση των αμαρτιών επειδή μόνο η
 συντριμμένη και ταπεινωμένη καρδιά αισθάνεται την ανάγκη για το
 Σωτήρα. Πρέπει όμως ο αμαρτωλός να περιμένει μέχρι να μετανο-
 ήσει πριν έρθει στο Χριστό· Θα σταθεί η μετάνοια εμπόδιο ανάμεσα
 στον αμαρτωλό και στο Σωτήρα·

Η Γραφή δε διδάσκει ότι ο αμαρτωλός πρέπει να μετανοήσει πριν να είναι σε θέση να δώσει προσοχή στην πρόσκληση του Χριστού: «Έλθετε προς Με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και Εγώ θέλω σας αναπαύσει». Ματθαίου 11:28.

Είναι η δύναμη που πηγάζει απ' το Χριστό εκείνη που οδηγεί στην πραγματική μετάνοια. Αυτό το διευκρίνισε καθαρά ο Πέτρος στο λόγο του προς τους Ισραηλίτες όταν είπε: «Τούτον ο Θεός ύψωσε διά της δεξιάς Αυτού Αρχηγόν και Σωτήρα, διά να δώση μετάνοιαν εις τον Ισραήλ και άφεσιν αμαρτιών». Πράξεις 5:31. Όπως ακριβώς δεν είναι δυνατό να λάβομε συγχώρεση χωρίς το Χριστό, το ίδιο είναι αδύνατο και να μετανοήσουμε χωρίς το Πνεύμα του Χριστού να αφυπνίσει τη συνείδηση.

Κάθε καλή παρόρμηση πηγάζει απ' το Χριστό. Αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να δημιουργήσει στην καρδιά αποστροφή για την αμαρτία. Κάθε επιθυμία για την αλήθεια και την αγιότητα, κάθε αναγνώριση για την αμαρτωλή κατάστασή μας, είναι μια απόδειξη ότι το Πνεύμα Του εργάζεται μέσα στην καρδιά μας.

Ο Ιησούς είπε: «Εγώ εάν υψωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πάντας προς Εμαυτόν». Ιωάννου 12:32. Ο Χριστός πρέπει να αποκαλυφθεί στον αμαρτωλό σαν Σωτήρας που πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου. Και καθώς παρατηρούμε τον Αμνό του Θεού πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, το μυστήριο της σωτηρίας αρχίζει να αποκαλύπτεται στη διάνοιά μας και η αγαθότητα του Θεού μας οδηγεί σε μετάνοια. Πειθαίνοντας για τους αμαρτωλούς, ο Χριστός έδειξε μια αγάπη που ξεπερνά κάθε κατανόηση. Και καθώς ο αμαρτωλός παρατηρεί αυτή την αγάπη, η αγάπη απαλύνει την καρδιά, εντυπωσιάζει το νου, και οδηγεί την ψυχή σε κατάνυξη.

Είναι αλήθεια ότι κάποτε οι άνθρωποι ντρέπονται για την αμαρτωλή συμπεριφορά τους, και εγκαταλείπουν μερικές κακές συνήθειες πριν να αισθανθούν συνειδητά ότι ο Χριστός είναι Εκείνος που τους ελκύει.

Και όμως, κάθε φορά που καταβάλλουν οποιαδήποτε ειλικρινή προσπάθεια για να βελτιώσουν την κατάστασή τους, είναι αποκλειστικά η δύναμη του Χριστού εκείνη που τους παρακινεί. Χωρίς κατά βάθος να το αντιλαμβάνονται, μια δύναμη επιδρά πάνω στην καρδιά, η συνείδηση αφυπνίζεται, η εξωτερική ζωή βελτιώνεται. Και καθώς ο Χριστός τους προσελκύει να στρέψουν την προσοχή τους στο σταυρό και να παρατηρήσουν Εκείνον που οι αμαρτίες τους

κάρφωσαν στο ξύλο, η εντολή γίνεται συνειδητά αντιληπτή. Τότε τους αποκαλύπτεται η ανοσιότητα της ζωής τους και η αμαρτία η τόσο βαθιά ριζωμένη στην ψυχή τους. Αρχίζουν μόλις να κατανοούν κάτι από τη δικαιοσύνη του Χριστού και αναφωνούν: «Τι είναι επί τέλους η αμαρτία ώστε να απαιτεί μια τέτοια μεγάλη θυσία για την απολύτρωση του θύματός της; Ήταν απαραίτητη όλη αυτή η αγάπη, όλα αυτά τα πάθη, όλη αυτή η ταπείνωση για να μη χαθούμε εμείς, αλλά να έχουμε αιώνια ζωή.»

Απ' τον αμαρτωλό εξαρτάται ή να αντισταθεί στην αγάπη αυτή και να αρνηθεί να ελκυσθεί προς το Χριστό, ή να μη εναντιωθεί, και σαν αποτέλεσμα να ελκυσθεί προς τον Ιησού. Τότε θα αντιληφθεί καλύτερα το σχέδιο της σωτηρίας που θα τον οδηγήσει στα πόδια του σταυρού μετανοιωμένο για τις αμαρτίες του, εκείνες ακριβώς που προξένησαν τα πάθη του αγαπητού Υιού του Θεού.

Η ίδια εκείνη θεία διάνοια που επενεργεί στον κόσμο της φύσης, μιλάει επίσης και στις καρδιές των ανθρώπων δημιουργώντας μια ανείπωτη λαχτάρα για κάτι που στερούνται. Τη λαχτάρα αυτή δεν μπορούν να την ικανοποιήσουν τα πράγματα του κόσμου. Το Πνεύμα του Θεού τους ικετεύει να εκζητήσουν εκείνα μόνο τα πράγματα που μπορούν να προμηθεύσουν ειρήνη και ανάπαυση - τη χάρη του Χριστού, τη χαρά της αγιοσύνης. Ο Σωτήρας μας εργάζεται διαρκώς με ορατές και αόρατες δυνάμεις με σκοπό να προσελκύσει τις διάνοιες των ανθρώπων προς τις άπειρες ευλογίες που μπορούν να βρουν σ' Αυτόν αποσπώντας τις απ' τις πρόσκαιρες απολαύσεις της αμαρτίας. Προς όλες εκείνες τις ψυχές που μάταια αγωνίζονται να σβήσουν τη δίψα τους στις θολωμένες πηγές του κόσμου αυτού, απευθύνεται η θεία πρόσκληση: «Όστις διψά, ας έλθη, και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρεάν το ύδωρ ζωής». Αποκ. 22:17.

Εσείς που νοιώθετε ότι η καρδιά σας λαχταρά για κάτι καλύτερο αναγνωρίστε τη λαχτάρα αυτή σαν φωνή του Θεού στην ψυχή σας. Ζητείστε Του να σας φέρει σε μετάνοια, να σας αποκαλύψει το Χριστό με την άπειρη αγάπη Του, με την τέλεια αγνότητά Του. Στη ζωή του Χριστού οι αρχές του νόμου του Θεού - αγάπη δηλαδή προς το Θεό και το συνάνθρωπο-εκπληρώθηκαν στην εντέλεια. Καλοσύνη και δίχως ιδιοτέλεια αγάπη ήταν η πνοή της ζωής Του. Και μόνο καθώς Τον παρατηρούμε και καθώς φως απ' το Σωτήρα πέφτει επάνω μας, αντιλαμβανόμαστε την αμαρτωλότητα της δικής μας καρδιάς.

Μπορεί, όπως ο Νικόδημος, να κολακεύομε και εμείς τον εαυτό μας ότι ζούμε μια έντιμη ζωή, ότι ο χαρακτήρας μας είναι τέλειος και να μη βλέπομε την ανάγκη να ταπεινώσουμε την καρδιά μας μπροστά στο Θεό σαν κοινοί αμαρτωλοί. Όταν όμως το φως του Χριστού λάμψει στις καρδιές μας, τότε θα δούμε πόσο ακάθαρτοι είμαστε. Θα διακρίνουμε τα εγωιστικά κίνητρα, την έχθρα προς το Θεό, που έχει μολύνει κάθε πράξη της ζωής μας. Τότε θα αναγνωρίσομε ότι η δικαιοσύνη μας είναι πράγματι σαν ρυπαρό ιμάτιο και ότι μόνο το αίμα του Χριστού μπορεί να μας καθαρίσει απ' το μίasma της αμαρτίας και να ανακαινίσει τις καρδιές μας κατά τη δική Του ομοιότητα.

[27] Όταν μια ακτίνα απ' τη δόξα του Θεού, μια αναλαμπή απ' την αγιότητα του Χριστού διαπεράσει την ψυχή, φέρνει σε οδυνηρή αποκάλυψη κάθε κηλίδα μολυσμού και παρουσιάζει γυμνή τη διαστρέβλωση και τα ελαττώματα του ανθρώπινου χαρακτήρα. Αποκαλύπτει τις ανόσιες επιθυμίες, την άστατη καρδιά, τα ρυπαρά χείλη. Ο αμαρτωλός βλέπει να ξετυλίγονται μπροστά του οι παράνομες πράξεις του που οδηγούν στην ακύρωση του νόμου του Θεού, και το πνεύμα του συντρίβεται και θλίβεται κάτω απ' την ερευνητική επίδραση του Πνεύματος του Θεού. Παρατηρώντας τον αγνό και άσπιλο χαρακτήρα του Χριστού, αισθάνεται αποστροφή για τον εαυτό του.

Όταν ο προφήτης Δανιήλ, είδε τη δόξα που περιέβαλλε τον ουράνιο αγγελιοφόρο τον απεσταλμένο προς αυτόν, ένοιωσε να καταβάλλεται από ένα αίσθημα αδυναμίας και ατέλειας. Περιγράφοντας την εντύπωση της θαυμασίας εκείνης θέας, λέγει: «Δεν απέμεινεν ισχύς εν εμοί· και η ακμή μου μετεστράφη εν εμοί εις μαρασμόν και δεν έμεινεν ισχύς εν εμοί». Δανιήλ 10:8. Η ψυχή που θα δοκιμάσει μια παρόμοια συγκίνηση, θα νοιώσει αποστροφή για τη φιλαυτία της και θα προσπαθήσει με τη δικαιοσύνη του Χριστού να αποκτήσει εκείνη την αγνότητα της καρδιάς που εναρμονίζεται με το νόμο του Θεού και το χαρακτήρα του Χριστού.

Ο απόστολος Παύλος έβλεπε ότι σχετικά με την εξωτερική συμπεριφορά του ήταν «κατά την δικαιοσύνην την διά του νόμου διατελέσας άμεμπτος». Δανιήλ 10:8 . Όταν όμως κατανόησε τον πνευματικό χαρακτήρα του νόμου, είδε ότι ήταν αμαρτωλός. Κρίνοντας τον εαυτό του σύμφωνα με το γράμμα του νόμου, όπως οι άνθρωποι το εφαρμόζουν στην εξωτερική τους ζωή, την αμαρτία την είχε α-

ποφύγει. Εξετάζοντας όμως κατά βάθος τις θείες εντολές του, είδε τον εαυτό του όπως ακριβώς ο Θεός τον έβλεπε. Τότε έσκυψε με ταπεινοφροσύνη και ομολόγησε την ενοχή του: «Εγώ έζων ποτέ χωρίς νόμου· άλλ' ότε ήλθεν η εντολή, ανέζησεν η αμαρτία, εγώ δε απέθανον». Ρωμαίους 7:9. Όταν είδε την πνευματική φύση του νόμου, η αμαρτία παρουσιάσθηκε με την πραγματική βδελυρή της όψη, και τότε έχασε κάθε ίχνος αυτοσεβασμού.

Ο Θεός δε θεωρεί όλες τις αμαρτίες ισομεγέθεις. Κατά την κρίση Του υπάρχουν διαφορετικοί βαθμοί ενοχής, όπως ακριβώς συμβαίνει και κατά τους ανθρώπινους υπολογισμούς. Αλλά όσο ασήμαντες και αν φαίνονται οι διάφορες κακές πράξεις στα μάτια των ανθρώπων, καμιά αμαρτία δε θεωρείται ασήμαντη στα μάτια του Θεού. Η ανθρώπινη κρίση είναι μεροληπτική, ατελής. Ο Θεός όμως εκτιμά τα πάντα όπως είναι στην πραγματική τους αξία. Μπορεί αίφνης οι άνθρωποι να ελέγχουν το μέθυσο και να του δηλώνουν ότι η αμαρτία του τελικά θα τον αποκλείσει απ' τον ουρανό, ενώ άλλες αμαρτίες, όπως η υπερηφάνεια, η φιλαυτία και η πλεονεξία, πολύ συχνά περνούν ανεξέλεγκτες. Και όμως αυτές οι αμαρτίες είναι ιδιαίτερα προσβλητικές στο Θεό γιατί είναι αντίθετες προς την αγαθότητα του χαρακτήρα Του, προς την ανιδιοτελή εκείνη αγάπη που αποτελεί αυτή την ίδια την ατμόσφαιρα του αναμάρτητου σύμπαντος. Εκείνος που παρασύρεται σε κάποια από τις βαρύτερες αμαρτίες, ίσως να συναισθανθεί την αθλιότητα και την αισχύνη όπου οδηγείται απ' την αμαρτία του και να νοιώσει πόση ανάγκη έχει απ' τη χάρη του Χριστού. Αντίθετα, ο υπερήφανος δεν αισθάνεται καμιά τέτοια ανάγκη και έτσι κλείνει την καρδιά του στο Χριστό και στις άπειρες ευλογίες που Αυτός ήρθε να δώσει.

Ο δυστυχησμένος τελώνης που προσεύχονταν: «ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» (Λουκά 18:13), έβλεπε τον εαυτό του υπέρμετρα αμαρτωλό και έτσι τον έβλεπαν και όλοι οι άλλοι. Όμως αισθάνθηκε την ανάγκη που είχε, και ήρθε στο Θεό με όλο το βάρος της ενοχής και της αισχύνης ζητώντας τη συγνώμη Του. Η καρδιά του ήταν ανοικτή στην επίδραση του Πνεύματος του Θεού για να κάνει το έργο της θείκης χάρης και να τον ελευθερώσει απ' τη δύναμη της αμαρτίας. Ενώ η γεμάτη αλαζονεία και αυτοδικαίωση προσευχή του Φαρισαίου έδειχνε ότι η καρδιά του ήταν κλειστή στην επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Η απόσταση που τον χώριζε απ' το Θεό τον εμπόδιζε να δει το δικό του μολυσμό σε αντίθε-

ση προς την τελειότητα της θείας αγιωσύνης. Καμιά ανάγκη δεν ένοιωθε, γι' αυτό και τίποτε δεν έλαβε.

[29] Αν αντιληφθείτε την αμαρτωλότητά σας, μη περιμένετε να βελτιωθείτε μόνοι σας. Πόσοι είναι εκείνοι που νομίζουν ότι δεν είναι άξιοι να πλησιάσουν το Χριστό. Περιμένετε λοιπόν να γίνετε καλύτεροι με τις δικές σας προσπάθειες: «Δύναται ο Αιθίοψ να αλλάξει το δέρμα αυτού, ή η πάρδαλις τα ποικίλματα αυτής· τότε δύνασθε και σεις να κάμητε καλόν, οι μαθόντες το καχόν». Ιερεμ. 13:23. Ο Θεός είναι ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει. Ας μη περιμένουμε να αισθανθούμε ισχυρότερες παρορμήσεις, ή να μας παρουσιαστούν ευνοϊκότερες συνθήκες, ή να αποκτήσομε αγιότερες διαθέσεις. Μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Πρέπει να πλησιάσομε στο Θεό ακριβώς όπως είμαστε.

Αλλά κανείς ας μη εξαπατάται με τη σκέψη ότι ο Θεός μέσα στη μεγάλη Του ευσπλαχνία θα σώσει ακόμη και όσους απορρίπτουν τη χάρη Του. Μόνο κάτω απ' το φως του σταυρού μπορεί να εκτιμηθεί ο τρομερά βδελυρός χαρακτήρας της αμαρτίας. Όταν οι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι ένας τόσο καλός Θεός δεν μπορεί να απορρίψει τον αμαρτωλό, ας ρίξουν ένα βλέμμα στο Γολγοθά. Ο Χριστός πήρε επάνω Του την ενοχή του παραβάτη και υπέφερε στη θέση του αμαρτωλού, ακριβώς επειδή δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να σωθεί ο άνθρωπος· επειδή χωρίς αυτή τη θυσία ήταν αδύνατο για την ανθρώπινη φυλή να αποφύγει τη μολυσματική δύναμη της αμαρτίας και να επανακτήσει την επικοινωνία με τις άγιες υπάρξεις - ήταν δηλαδή αδύνατο να γίνουν και πάλι οι άνθρωποι μέτοχοι της πνευματικής ζωής. Η αγάπη, τα πάθη και ο θάνατος του Υιού του Θεού όλα πιστοποιούν το φοβερό μέγεθος της αμαρτίας και διακηρύσσουν ότι δεν υπάρχει τρόπος να απαλλαγεί κανείς από τη δύναμή της, ούτε ελπίδα για καλύτερη ζωή, παρά μόνο με την υποταγή της ψυχής στο Χριστό.

Πολλές φορές οι αμετανόητοι προσπαθούν να δικαιολογηθούν συγκρίνοντας τον εαυτό τους με τους κατ' όνομα Χριστιανούς. «Δεν είναι καλύτεροι από μένα», λέγουν «Δε δείχνουν περισσότερη αυταπάρνηση, εγκράτεια ή προσοχή στη ζωή τους από μένα. Αγαπούν τις διασκεδάσεις και τις απολαύσεις όπως εγώ.» Έτσι παρουσιάζουν τα σφάλματα των άλλων σαν πρόφαση για τα παραμελημένα τους καθήκοντα. Αλλά οι αμαρτίες και τα σφάλματα των άλλων δε δικαιολογούν κανένα· επειδή δε μας έχει δώσει ο Θε-

[30]

ός κανένα μειωμένο ανθρώπινο υπόδειγμα με φεγάδι· αλλ' Αυτός ο άμωμος Υιός του Θεού μας έχει δοθεί για παράδειγμα. Επομένως αυτοί που παραπονιούνται για τη σφαλερή διαγωγή των κατ' όνομα Χριστιανών, θα έπρεπε οι ίδιοι να δείξουν ένα ευγενέστερο παράδειγμα με μια καλύτερη ζωή. Αφού έχουν μια τέτοια ορθή αντίληψη για τον τρόπο της χριστιανικής ζωής, δεν κάνει αυτό τάχα τη δική τους αμαρτία ακόμη μεγαλύτερη; Γνωρίζουν ποιο είναι το σωστό αλλά αρνούνται να το πράξουν.

Προσέχετε την αναβολή. Μη αμελείτε να εγκαταλείψετε το γρηγορότερο τις αμαρτίες σας και να ζητήσετε τον εξαγνισμό της καρδιάς με τη βοήθεια του Χριστού. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο χιλιάδες άνθρωποι έχουν κάνει το μοιραίο λάθος που τους στοίχισε την απώλεια της ψυχής τους. Δεν αναφέρομαι εδώ ιδιαίτερα στη βραχύτητα και στην αβεβαιότητα της ζωής. Αλλά υπάρχει ένας τρομερός κίνδυνος, ένας κίνδυνος που ελάχιστα τον σκέπτονται οι άνθρωποι. Και αυτός είναι η αναβολή της υπακοής στην παρακλητική φωνή του Αγίου Πνεύματος, η προτίμηση μιας ζωής μέσα στην αμαρτία. Μόνο με κίνδυνο αιώνιας καταστροφής μπορεί να υποθάλπεται η αμαρτία, όσο μικρή και αν φαίνεται. Οτιδήποτε δεν υπερνικούμε στη ζωή, αυτό θα μας νικήσει τελικά και αυτό θα επιφέρει την καταστροφή μας.

Ο Αδάμ και η Εύα δυσκολεύονταν να πιστέψουν ότι ένα τόσο ασήμαντο γεγονός όπως το να φάνε απ' τον απαγορευμένο καρπό θα μπορούσε ποτέ να οδηγήσει στις τρομερές εκείνες συνέπειες όπως ο Θεός είχε δηλώσει. Αυτό όμως το μηδαμινό πράγμα ήταν η παράβαση του αμετάβλητου και άγιου νόμου του Θεού. Αυτό ήταν που έφερε το χωρισμό ανάμεσα στο Θεό και στον άνθρωπο και άνοιξε διάπλατα τις πύλες της συμφοράς και του θανάτου πάνω στη φυλή μας. Από τότε μια ασταμάτητη κραυγή πένθους υψώνεται από τη γη μας στο διάβα των αιώνων, ενώ ολόκληρη η φύση στεναάζει και αγωνιά σαν αποτέλεσμα της ανθρώπινης παρακοής. Ακόμη και ο ουρανός ένοιωσε τις συνέπειες της ανταρσίας αυτής κατά του Θεού. Ο Γολγοθάς στέκει σαν μνημείο αιώνιο της καταπληκτικής θυσίας που απαιτήθηκε για την εξιλίωση της παράβασης του θείκου νόμου. Ας μη θεωρούμε την αμαρτία μηδαμινό πράγμα.

Κάθε παρακοή, κάθε αμέλεια ή απόρριψη της χάρις του Χριστού φέρνει τα αποτελέσματά της στη ζωή μας. Σκληρύνει την καρδιά, διαφθείρει τη θέληση, αποναρκώνει την αντίληψη και όχι μόνο εξα-

σθενεί την προθυμία, αλλά και αυτή την ικανότητα για την υπακοή στις τρυφερές παρακλήσεις του Αγίου Πνεύματος.

Πολλοί προσπαθούν να καθησυχάσουν την ταραγμένη τους συνείδηση με τη σκέψη ότι θα μπορέσουν να αλλάξουν τον τρόπο της ζωής τους όποτε το αποφασίσουν ότι η θεία χάρη θα εξακολουθεί να τους επηρεάζει και όταν ακόμη αυτοί περιφρονούν τις στοργικές ικεσίες της. Νομίζουν ότι και αν ακόμη εναντιώνονται στις υποδείξεις του Αγίου Πνεύματος, και αν διαλέγουν να θέτουν την επιρροή τους με το μέρος του Σατανά, πάλι σε μια ώρα τρομερής ανάγκης, θα μπορέσουν να αλλάξουν πορεία. Όμως αυτό δε γίνεται τόσο εύκολα. Η πείρα και η διαγωγή μιας ολόκληρης ζωής έχει τόσο βαθιά αφήσει τα ίχνη της πάνω στη διάπλαση του χαρακτήρα, ώστε ελάχιστοι επιθυμούν να εξομοιωθούν με την εικόνα του Χριστού.

Έστω και ένα ελαττωματικό σημείο στο χαρακτήρα, μια αμαρτωλή επιθυμία που μόνιμα υποθάλπεται, μπορεί να εξουδετερώσει τελικά ολόκληρη τη δύναμη του ευαγγελίου. Κάθε αμαρτωλή επιείκεια δυναμώνει την αποστροφή της ψυχής προς το Θεό. Ο άνθρωπος που εκδηλώνει μια ανόσια θρασύτητα ή μια ασύνετη αδιαφορία προς τη θείκη αλήθεια θα θερίσει εκείνο που αυτός ο ίδιος έσπειρε. Για κείνους που παίζουν με την αμαρτία δεν υπάρχει μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή φοβερότερη προειδοποίηση απ' τα λόγια του σοφού Σολομώντα ότι ο αμαρτωλός «θέλει σφίγγεσθαι με τα σχοινιά της αμαρτίας αυτού». Παροιμιαί 5:22.

[32] Ο Χριστός είναι πρόθυμος να μας ελευθερώσει απ' την αμαρτία, αλλά δε βιάζει τη θέληση. Αν εμείς, επιμένοντας στην αμαρτία, στρέφομε τη θέλησή μας ολοκληρωτικά προς το κακό, αν δεν επιθυμούμε να ελευθερωθούμε, και αν δε θέλουμε να δεχθούμε τη χάρη Του, τότε τι περισσότερο μπορεί Αυτός να κάνει για μας; Εμείς οι ίδιοι έχουμε αποφασίσει την καταδίκη μας με την οριστική απόρριψη της αγάπης Του. «Ιδού τώρα καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού τώρα ημέρα σωτηρίας». «Σήμερα εάν ακούσητε της φωνής Αυτού, μη σκληρύνετε τας καρδίας σας». Β' Κορινθ. 6:2· Εβραίους 3:7,8.

«Ο άνθρωπος βλέπει το φαινόμενο, ο Κύριος βλέπει την καρδιά». Α' Σαμ. 16:17. - την ανθρώπινη αυτή καρδιά με τα αντίθετα αισθήματα χαράς και λύπης, την άστατη και ιδιότροπη καρδιά που είναι το κατοικητήριο τόσης ακαθαρσίας και απάτης. Ο Θεός γνωρίζει τα ελατήριά της, τους σκοπούς και τις προθέσεις της. Πηγαίνετε ς' Αυτόν με την ψυχή σας μολυσμένη όπως είναι. Σαν τον

Ψαλμωδό, ανοίξτε τα ενδόμυχα της καρδιάς σας στα μάτια του Θεού που ερευνά τα πάντα και αναφωνείστε: «Δοκίμασόν με, Θεέ, και γνώρισον την καρδίαν μου· εξέτασόν με, και μάθε τους στοχασμούς μου- και ιδέ αν υπάρχη εν εμοί οδός ανομίας- και οδήγησόν με εις την οδόν την αιώνιον». Ψαλμ. 139:23,24.

Πολλοί ασπάζονται μια διανοητική θρησκεία, μια μορφή ευσέβειας, ενώ η καρδιά παραμένει μολυσμένη. Η προσευχή σας ως είναι: «Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, Θεέ· και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου». Ψαλμ. 51:10. Φερθείτε με ειλικρίνεια στον εαυτό σας. Γίνεσθε τόσο σοβαροί και επίμονοι σαν αυτή, η θνητή ζωή σας να βρίσκονταν σε κίνδυνο. Αυτό είναι ζήτημα που πρέπει να τακτοποιηθεί μια για πάντα ανάμεσα στο Θεό και στην ψυχή σας. Μια φρούδα ελπίδα τίποτε περισσότερο παρά μόνο την καταστροφή σας μπορεί να επιφέρει.

Μελετείστε το λόγο του Θεού με προσευχή. Ο λόγος αυτός παρουσιάζει μπροστά σας, μέσα στα πλαίσια του νόμου του Θεού και της ζωής του Χριστού, τις μεγάλες αρχές του αγιασμού, «χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον». Εβραίους 12:14. Φανερώνει τον πραγματικό χαρακτήρα της αμαρτίας και δείχνει με σαφήνεια το δρόμο της σωτηρίας. Δώστε προσοχή στη φωνή του σαν φωνή Θεού που μιλάει στην ψυχή σας. [33]

Όταν αισθανθείτε το υπερβολικό μέγεθος της αμαρτίας και αντιληφθείτε την πραγματική σας κατάσταση, μην απελπίζεστε. Ακριβώς για τους αμαρτωλούς ήρθε στον κόσμο ο Χριστός. Δεν είναι δική μας δουλειά να συμβιβάσουμε το Θεό μαζί μας, αλλά -ω, θαυμαστή αγάπη- «ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλάσσων τον κόσμον προς Εαυτόν». Β' Κορινθ. 5:19. Με την τρυφερή αγάπη Του προσπαθεί να ελκύσει τις καρδιές των πλανημένων παιδιών Του. Κανένας επίγειος Πατέρας δε θα μπορούσε να δείξει τόση υπομονή για τα λάθη και τα πταίσματα των παιδιών Του όση δείχνει ο Θεός για κείνους που προσπαθεί να σώσει. Κανείς άλλος δε θα μπορούσε να ικετεύσει τον αμαρτωλό με μεγαλύτερη στοργή. Ποτέ ανθρώπινα χείλη δεν πρόφεραν τρυφερότερες παρακλήσεις στον πλανώμενο από ότι προφέρουν τα χείλη του Θεού. Όλες οι υποσχέσεις Του και οι προειδοποιήσεις Του δεν είναι τίποτε άλλο παρά η έκφραση μιας απερίγραπτης αγάπης.

Όταν ο Σατανάς πλησιάζει για να σας πει ότι είστε πολύ αμαρτωλοί, στρέψτε το βλέμμα προς το Λυτρωτή και ενδιατρίβετε στις

αρετές Του. Εκείνο που θα σας βοηθήσει είναι να απενίζετε στο φως Του. Ομολογείτε την αμαρτωλότητά σας, αλλά πέστε στον εχθρό ότι «ο Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά να σώση τους αμαρτωλούς». Α' Τιμ. 1:15. Ότι η ασύγκριτη αγάπη Του είναι αυτή που θα σας σώσει. Ο Ιησούς έκαμε μια ερώτηση στο Σίμωνα σχετικά με δύο χρεωφειλέτες. Ο ένας χρωστούσε στον κύριό του ένα μικρό ποσό, ο άλλος ένα πολύ μεγάλο ποσό. Αλλ' εκείνος χάρισε το χρέος και στους δύο. Η ερώτηση του Χριστού ήταν ποιος από τους δύο χρεωφειλέτες θα έπρεπε να αγαπά τον κύριό του περισσότερο· Και ο Σίμων απήντησε: «Εκείνος εις τον οποίον εχάρισε το περισσότερο». Λουκά 7:43. Είμαστε πολύ αμαρτωλοί, αλλ' ο Χριστός πέθανε για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες μας. Η αξία της θυσίας Του είναι αρκετή καθώς την παρουσιάζει στον Πατέρα για χάρη μας. Εκείνοι που τους έχει συγχωρήσει περισσότερο θα Τον αγαπούν περισσότερο και θα στέκονται πλησιέστερα στο θρόνο Του για να Τον δοξάζουν για τη μεγάλη Του αγάπη και την άπειρη θυσία Του. Μόνο όταν κατανοήσουμε πληρέστερα το βάθος της αγάπης του Θεού, τότε θα συναισθανθούμε περισσότερο τη βδελυρότητα της αμαρτίας. Όταν αναλογισθούμε την τεράστια απόσταση του ουρανού που χαμήλωσε για χάρη μας, όταν κατανοήσουμε έστω και κατά μέρος την άπειρη θυσία που έχει υποστεί ο Χριστός για

[34] μας, τότε η καρδιά θα απαλυνθεί από τρυφερότητα και συντριβή.

[35]

Κεφάλαιο 4: Εξομολογήση

«Ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευοδωθή· ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς θέλει ελεηθή». Παροιμ. 28:13.

Οι όροι που απαιτούνται για να αποκτήσουμε το έλεος του Θεού είναι απλοί, δίκαιοι και λογικοί. Ο Θεός δε ζητά να υποβληθούμε σε ταλαιπωρίες για να λάβουμε άφεση αμαρτιών. Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε μακρινά και κοπιαστικά ταξίδια σε τόπους προσκυνήματος, ή να υποβληθούμε σε οδυνηρούς κανόνες μετάνοιας ώστε οι ψυχές μας να κερδίσουν την εύνοια του Θεού του ουρανού και να εξιλεωθούν οι παραβάσεις μας. Αλλά εκείνος που εξομολογείται και εγκαταλείπει τις αμαρτίες του θα βρει έλεος.

Ο απόστολος λέει: «Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταίσματά σας, και εύχεσθε υπέρ αλλήλων διά να ιατρευθήτε». Ιακώβου 5:16. Εξομολογείστε τις αμαρτίες σας στο Θεό, τον μόνο που μπορεί να συγχωρήσει, και τα πταίσματά σας ο ένας στον άλλο. Αν βλάψατε το φίλο ή το γείτονά σας, πρέπει να ομολογήσετε το λάθος σας και εκείνος έχει καθήκον να σας συγχωρήσει ανεπιφύλακτα. Κατόπιν πρέπει να ζητήσετε συγχώρεση απ' το Θεό, επειδή ο αδελφός που πληγώθηκε με τη στάση σας είναι ιδιοκτησία του Θεού και βλάπτοντάς τον αμαρτήσατε εναντίον του Δημιουργού και Λυτρωτή του. Η υπόθεση φέρεται μπροστά στο μόνο αληθινό Μεσίτη, μπροστά στο μεγάλο Αρχιερέα μας που «επειράθη κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας», «δύναται να συμπαθήσει εις τας ασθενείας ημών» (Εβραίους 4:15) και είναι ικανός να μας καθαρίσει από κάθε κηλίδα ανομίας.

Όσοι δεν έχουν ταπεινώσει την ψυχή τους μπροστά στο Θεό αναγνωρίζοντας την ενοχή τους, δεν έχουν ακόμη εκπληρώσει τον πρώτο όρο της αποδοχής τους από το Θεό. Αν δεν έχουμε αισθανθεί αυτού του είδους τη μετάνοια, που γι' αυτή δε μεταμελείται κανείς ποτέ, και αν δεν έχουμε εξομολογηθεί τις αμαρτίες μας με ειλικρινή ταπείνωση ψυχής και συντριβή πνεύματος νοιώθοντας αποστροφή για την ανομία μας, αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε ζητήσει πραγματικά τη συγχώρεση των αμαρτιών μας. Και αφού δεν

[36]

την έχουμε εκζητήσει, ούτε και την αποκτήσαμε ποτέ την ειρήνη του Θεού. Ο μόνος λόγος που μας εμποδίζει να λάβουμε άφεση για τα αμαρτήματα του παρελθόντος είναι ότι δε δείχνουμε προθυμία να ταπεινώσουμε τις καρδιές μας και να συμμορφωθούμε με τους όρους του λόγου της αλήθειας. Οδηγίες σαφείς μας έχουν δοθεί σχετικά με το ζήτημα αυτό. Η εξομολόγηση της αμαρτίας, είτε δημόσια είτε ατομική, πρέπει να είναι ειλικρινής και να εκφράζεται ελεύθερα. Δεν πρέπει ο αμαρτωλός να την κάνει από εξαναγκασμό. Δεν πρέπει α γίνεται με προπετή και επιπόλαιο τρόπο ή με την επιβολή βίας πάνω σ' εκείνους που δεν έχουν συναισθανθεί το βδελυρό χαρακτήρα της αμαρτίας. Η εξομολόγηση που πηγάζει απ' τα ενδόμυχα της ψυχής βρίσκει ανταπόκριση απ' το Θεό του άπειρου ελέους. Ο Ψαλμωδός λέει: «Ο Κύριος είναι πλησίον των συντετριμμένων την καρδίαν και σώζει τους ταπεινούς το πνεύμα». Ψαλμ. 34:18.

Η πραγματική εξομολόγηση εκφράζεται πάντοτε με σαφήνεια και δεν προσπαθεί να κρύψει την παραμικρή αμαρτία. Μπορεί οι αμαρτίες να είναι τέτοιου είδους που πρέπει να αναφερθούν μόνο μπροστά στο Θεό. Ή μπορεί να είναι σφάλματα που πρέπει να τα εξομολογηθεί κανείς σε άτομα που έχουν βλαφθεί εξ αιτίας τους. Ίσως ακόμη να έχουν ένα δημόσιο χαρακτήρα και τότε πρέπει να εξομολογηθούν δημόσια. Σε οποιαδήποτε κατηγορία και αν ανήκει η εξομολόγηση, πρέπει να γίνεται με σαφήνεια και χωρίς αοριστολογίες, αναγνωρίζοντας ανεπιφύλακτα τα αμαρτήματα εκείνα που κάνουν τον άνθρωπο να αισθάνεται ένοχος.

[37]

Την εποχή του Σαμουήλ οι Ισραηλίτες είχαν απομακρυνθεί απ' το Θεό και υπέφεραν απ' τις συνέπειες της παρακοής. Επειδή είχαν χάσει την πίστη τους στο Θεό, έχασαν και την οξυδέρκεια να διακρίνουν τη δύναμη και τη σοφία Του στη διακυβέρνηση του έθνους· έχασαν και αυτή την εμπιστοσύνη που είχαν στην ικανότητά Του να προστατεύει και να υπερασπίζεται τα συμφέροντά Του. Απορρίπτοντας το μεγάλο Κυβερνήτη του σύμπαντος, απαίτησαν να κυβερνηθούν κατά το σύστημα των εθνών που ήταν γύρω τους. Αλλά δεν μπόρεσαν να βρουν τη γαλήνη τους παρά μόνο αφού έκαναν την οριστική αυτή εξομολόγηση: «Επροσθέσαμεν εις πάσας τας αμαρτίας ημών το κακόν να ζητήσωμεν εις εαυτούς βασιλέα». Α' Σαμουήλ 12:19. Έπρεπε να ομολογήσουν τη συγκεκριμένη εκείνη αμαρτία που τους έκανε να αισθάνονται ένοχοι. Η αχαριστία πίεζε την ψυχή τους και τους χώριζε απ' το Θεό.

Καμιά εξομολόγηση δε γίνεται δεκτή απ' το Θεό χωρίς να συνοδεύεται από ειλικρινή μετάνοια και μεταρρύθμιση. Πρέπει να επακολουθήσει οριστική μεταλλαγή της ζωής. Κάθε τι που είναι αντίθετο προς το θέλημα του Θεού πρέπει να τεθεί κατά μέρος. Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα μιας πραγματικής λύπης για τις αμαρτίες μας. Το δικό μας καθήκον στο σημείο αυτό μας έχει υποδειχθεί με κάθε σαφήνεια: «Λούσθητε, καθαρίσθητε· αποβάλετε την κακίαν των πράξεών σας απ' έμπροσθεν των οφθαλμών Μου· παύσατε πράττοντες το κακόν, μάθετε να πράττετε το καλόν· εξητήσατε κρίσιν, κάμετε ευθύτητα εις τον δεδυναστευμένον, κρίνατε τον ορφανόν προστατεύσατε την δίκην της χήρας». Ησαΐας 1:17. «Εάν αποδώση το ενέχυρον ο ασεβής, επιστρέψη το ηρπαγμένον, περιπάτη εν τοις διατάγμασι της ζωής, μη πράττων αδικίαν, θέλει εξάπαντος ζήσει, δεν θέλει αποθάνει». Ιεζεκιήλ 33:15. Σχετικά με τη μετάνοια ο Παύλος εκφράζεται κατ' αυτό τον τρόπο: «Αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε κατά Θεόν, πόσην σπουδήν εγέννησεν εις εσάς! αλλά απολογίαν, αλλά αγανάκτησιν, αλλά φόβον, αλλά πόθον, αλλά ζήλον, αλλ' εκδίκησιν! κατά πάντα απεδείξατε εαυτούς ότι είσθε καθαροί εις τούτο το πράγμα». Β' Κορινθ. 7:11.

[38]

Όταν η αμαρτία απονεκρώνει τις ηθικές δυνάμεις, ο αμαρτωλός δεν είναι πια σε θέση να διακρίνει ελαττώματα στο χαρακτήρα του ούτε να αναλογισθεί το πραγματικό μέγεθος του κακού που διαπράττει. Αν δεν παραδοθεί στον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος, παραμένει κατά μέρος τυφλός σχετικά με την αμαρτωλή κατάστασή του. Η εξομολόγησή του δεν είναι θετική ούτε ειλικρινής. Σε κάθε ομολογία του για τα σφάλματά του, προσθέτει και μια δικαιολογία λέγοντας ότι αν δεν μεσολαβούσαν ορισμένες δύσκολες περιστάσεις, δε θα ήταν αναγκασμένος να διαπράξει τούτο ή εκείνο το λάθος που γι' αυτά τώρα οι άλλοι τον κατακρίνουν.

Αφού ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν από τον απαγορευμένο καρπό, τους κατέλαβε ένα αίσθημα ανάμικτο από ντροπή και τρόμο. Από την αρχή το κύριο μέλημά τους ήταν πώς να δικαιολογήσουν την αμαρτία τους και να αποφύγουν τη βαριά θανατική ποινή. Όταν ο Κύριος τους έκανε τη σχετική ερώτηση, ο Αδάμ έδωσε μια απάντηση που έριχνε την ευθύνη κατά μέρος στο Θεό και κατά μέρος στη σύντροφό του: «Η γυνή την οποίαν έδωκας να είναι μετ' εμού, αυτή μου έδωκεν από του δένδρου και έφαγον». Με τη σειρά της η γυναίκα έριξε το βάρος της ενοχής στο φίδι λέγοντας: «Ο όφις

με ηπάτησε και έφαγον». Γεν. 3:12,13. Γιατί έκανες το φίδι: Γιατί του επέτρεψες να μπει στον κήπο της Εδέμ. Αυτές οι ερωτήσεις υπονοούν στην απάντησή της για τη δικαιολογία της αμαρτίας της. Έτσι έριχναν την ευθύνη της παρακοής τους πάνω στον ίδιο το Θεό. Αυτή η ροπή για αυτοδικαίωση έχει την καταγωγή της από τον πατέρα του ψεύδους και έχει εκδηλωθεί σε όλους τους απογόνους του Αδάμ και της Εύας. Αυτού του είδους οι εξομολογήσεις δεν εμπνέονται από το Άγιο Πνεύμα και απορρίπτονται από το Θεό. Η πραγματική μετάνοια κάνει τον άνθρωπο να παραδεχθεί την ενοχή του και να την ομολογήσει χωρίς ενδοιασμούς και υπεκφυγές. Τον κάνει να φωνάζει όπως φώναξε ο δυστυχής τελώνης που δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ.» Εκείνοι που ομολογούν την ενοχή τους θα δικαιωθούν επειδή ο Χριστός θα επικαλεσθεί το αίμα Του για κάθε ψυχή που μετανοεί.

[39]

Τα παραδείγματα γνήσιας μετάνοιας και συντριβής που αναφέρονται στο λόγο του Θεού παρουσιάζουν ένα πνεύμα ομολογίας απαλλαγμένο από κάθε πρόφαση για την αμαρτία ή προσπάθεια για αυτοδικαίωση. Ο Παύλος δεν προσπάθησε να καλυφθεί. Απεικονίζει την αμαρτία του με τα μελανότερα χρώματα χωρίς να επιχειρήσει να ελαττώσει την ενοχή του. Λέει: «Πολλούς των αγίων εγώ κατέκλεισα εις τας φυλακάς, λαβών την εξουσίαν παρά των αρχιερέων και ότε εφρονεύοντο, έδωκα ψήφον κατ' αυτών. Και εν πάσαις ταις συναγωγαίς πολλάκις τιμωρών αυτούς, ηνάγκαζον να βλασφημώσι και καθ' υπερβολήν μαινόμενος εναντίον αυτών, κατεδίωκον έως και εις τας έξω πόλεις». Πράξ. 26:10,11. Δε διστάζει να ομολογήσει ότι «ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά να σώση τους αμαρτωλούς των οποίων πρώτος είμαι εγώ». Α' Τιμ. 1:15.

Η ταπεινή και συντριμμένη καρδιά που έχει υποταχθεί από ειλικρινή μετάνοια θα μπορέσει να κατανοήσει μέχρι ένα ορισμένο σημείο την αγάπη του Θεού και την αξία του Γολγοθά. Όπως ο γιος εξομολογείται στο φιλόστοργο πατέρα του, έτσι και εκείνος που πραγματικά μετανοεί, θα φέρει όλες τις αμαρτίες του μπροστά στο Θεό. Και καθώς είναι γραμμένο: «Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας, και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας».

[40]

[41]

Κεφάλαιο 5: Καθιέρωση

Ο Θεός υπόσχεται: «Θέλετε Με ζητήσει και ευρεί όταν Με εκζητήσητε εξ' όλης της καρδιάς υμών». Ιερεμ. 29:13.

Ολόκληρη η καρδιά πρέπει να παραχωρηθεί στο Θεό· διαφορετικά είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί η εσωτερική μεταλλαγή που θα μας επαναφέρει στην ομοίωσή Του. Η φύση μας μας έχει αποξενώσει από το Θεό. Το Άγιο Πνεύμα περιγράφει την κατάστασή μας με τις ακόλουθες εκφράσεις: «νεκρούς διά τας παραβάσεις και τας αμαρτίας»· «όλη η κεφαλή είναι άρρωστος και όλη η καρδιά κεχωνωμένη»· «δεν υπάρχει εν αυτώ ακεραιότης.» Είμαστε αιχμάλωτοι στην παγίδα του Σατανά, «πεπαγιδευμένοι εις το θέλημα εκείνου». Εφεσ. 2:1· Ης. 1:5,6· Β' Τιμ. 2:26. Ο Θεός θέλει να μας θεραπεύσει, να μας ελευθερώσει. Αλλ' επειδή αυτό απαιτεί τέλεια μεταμόρφωση, μια ακέραια ανακαινιση της φύσης μας, πρέπει να παραδοθούμε ολοκληρωτικά σ' Αυτόν.

Η πάλη κατά του εαυτού μας αποτελεί τη σκληρότερη μάχη που δόθηκε ποτέ. Η παραχώρηση του εγώ μας, η τέλεια υποταγή μας στο θέλημα του Θεού, απαιτεί αγώνα. Όμως η καρδιά πρέπει πρώτα να υποταχθεί στο Θεό για να ανακαινιστεί με την αγιοσύνη.

Η πολιτεία του Θεού δε βασίζεται πάνω στην τυφλή υποταγή ή στην παράλογη εξουσία όπως ισχυρίζεται ο Σατανάς. Απευθύνεται στο νου και στη συνείδηση. «Έλθετε τώρα και ας διαδικασθώμεν». Ησαΐας 1:18. Αυτή είναι η πρόσκληση του Θεού στα πλάσματά Του. Ο Θεός δεν εκβιάζει τη βούληση των δημιουργημάτων Του. Δεν μπορεί να αποδεχθεί μια υποταγή που δεν Του παραχωρείται με προθυμία και νοημοσύνη. Μια εξαναγκαστική υποταγή θα εμπόδιζε κάθε πραγματική ανάπτυξη του νου και του χαρακτήρα, θα μετέβαλε τον άνθρωπο σε αυτόματο. Δεν είναι αυτός ο σκοπός του Δημιουργού. Για τον άνθρωπο, που αποτελεί το κορύφωμα της δημιουργίας Του, η επιθυμία Του είναι να μπορέσει αυτός να φθάσει στη μεγαλύτερη δυνατή ανάπτυξη. Παρουσιάζει μπροστά μας το ύψος της ευτυχίας όπου θέλει να μας φέρει με τη χάρη Του. Μας προσκαλεί να Του παραχωρήσουμε τον εαυτό μας

[42]

για να μπορέσει να εξασκήσει μέσα μας το δικό Του θέλημα. Από μας εξαρτάται να αποφασίσουμε αν θέλουμε ή όχι να ελευθερωθούμε από τη δουλεία της αμαρτίας και να συμμαρτυρήσουμε την ένδοξη ελευθερία των παιδιών του Θεού.

Παραχωρώντας τον εαυτό μας στο Θεό, πρέπει αναγκαστικά να παρατήσουμε κάθε τι που θα μπορούσε να μας χωρίσει απ' Αυτόν. Γι' αυτό και ο Σωτήρας λέγει: «Πας όστις εζ' υμών δεν απαρνείται πάντα τα εαυτού υπάρχοντα, δεν δύναται να είναι μαθητής Μου». Λουκά 14:33. Κάθε τι που τείνει να απομακρύνει την καρδιά από το Θεό πρέπει να εγκαταληφθεί. Ο Μαμμωνάς είναι το είδωλο πολλών. Η φιλοχρηματία, η επιθυμία του πλούτου, αποτελεί τη χρυσή εκείνη αλυσίδα που τους δένει με το Σατανά. Μια άλλη τάξη λατρεύει τη φήμη και τις επίγειες τιμές, ενώ το είδωλο άλλων έγκειται στην άνετη, εγωιστική ζωή, την απαλλαγμένη από ευθύνες. Όμως αυτά τα δεσμά της δουλείας πρέπει να σπάσουν. Δεν μπορούμε να ανήκομε και στο Θεό και στον κόσμο ταυτόχρονα. Δε λογιζόμαστε τέκνα Θεού αν δεν ανήκομε ολοκληρωτικά σ' Αυτόν.

[43] Υπάρχουν άνθρωποι που ενώ ισχυρίζονται ότι υπηρετούν το Θεό, βασίζονται στις ατομικές τους προσπάθειες για την τήρηση του νόμου Του, για τη διάπλαση ενός καλού χαρακτήρα και για την εξασφάλιση της σωτηρίας. Οι καρδιές τους δεν πάλλονται από ειλικρινή αγάπη για το Χριστό, αλλά προσπαθούν να εκπληρώσουν τα καθήκοντα της Χριστιανικής ζωής σαν όρους που ο Θεός επιβάλλει για την εξασφάλιση του ουρανού. Μια τέτοια θρησκεία δεν έχει αξία. Όταν ο Χριστός κατοικεί στην καρδιά, η ψυχή θα πλημμυρίσει τόσο πολύ απ' την αγάπη Του, απ' τη χαρά της επικοινωνίας μαζί Του, ώστε θα προσκολληθεί σ' Αυτόν. Και με τη σκέψη διαρκώς κοντά Του, το εγώ θα λησμονηθεί. Το ελατήριο για όλες τις πράξεις θα είναι η αγάπη για το Χριστό. Εκείνοι που αισθάνονται την κινητήρια δύναμη του Θεού μέσα τους δεν επιδιώκουν να ικανοποιήσουν τις θείες απαιτήσεις με όσο δυνατό ευνοϊκότερους γι' αυτούς όρους· δεν επιζητούν το ελάχιστο κόστος, αλλά προσπαθούν να συμμορφωθούν ολοκληρωτικά σύμφωνα με το θέλημα του Σωτήρα τους. Με ένθερμο ζήλο τα παραχωρούν όλα και εκδηλώνουν ένα ενδιαφέρον ανάλογο στην αξία με το σκοπό που επιδιώκουν. Το να ομολογεί κανείς το Χριστό χωρίς να νοιώθει βαθιά αυτή την αγάπη είναι κούφια λόγια, τύποι δίχως ουσία, καταναγκαστική σκλαβιά.

Αν νομίζεις ότι υφίστασαι τεράστια θυσία παραχωρώντας τα πάντα στο Χριστό, τότε υπέβαλε στον εαυτό σου την ερώτηση: «Τι έχει υποστεί για μένα ο Χριστός;» Ο Υιός του Θεού τα πρόσφερε όλα για τη σωτηρία μας: ζωή, αγάπη και σταυρικά παθήματα. Και πώς μπορούμε εμείς, τα ανάξια αντικείμενα μιας τόσο μεγάλης αγάπης, να Του αρνηθούμε τις καρδιές μας; Σε κάθε στιγμή της ζωής μας απολαμβάνουμε τις ευλογίες που μας προσφέρει η χάρη Του· και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το βάραθρο της άγνοιας και της αθλιότητας απ' όπου μας έβγαλε. Μπορούμε ποτέ να ατενίσουμε ς' Αυτόν που τραυματίστηκε για τις αμαρτίες μας και να ζήσουμε μετά αντίθετα ς' όλη αυτή την αγάπη και θυσία Του; Αντιμετωπίζοντας την άπειρη ταπείνωση του Αρχηγού της δόξας, είναι ποτέ δυνατό να γογγύζουμε επειδή δεν μπορούμε να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή παρά μόνο με αγώνα και αυταπάρνηση;

Σε πολλές περήφανες καρδιές γεννάται το ερώτημα: «Γιατί χρειάζεται να μετανοήσω και να ταπεινωθώ πριν να βεβαιωθώ ότι ο Θεός θα με δεχθεί;» Σας παραπέμπω στο Χριστό. Εκείνος ήταν αναμάρτητος και πολύ περισσότερο ακόμη, ήταν αυτός ο Αρχηγός του Ουρανού. Αλλά έγινε αμαρτία για χάρη του ανθρώπου, για να σώσει τη φυλή μας. «Μετά των ανόμων ελογίσθη, και αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών, και θέλει μεσιτεύσει υπέρ των ανόμων». Ησαΐας 53:12.

[44]

Εμείς όμως τι παραχωρούμε στην πραγματικότητα, και όταν ακόμη προσφέρουμε το παν; Μια μολυσμένη απ' την αμαρτία καρδιά για να την καθαρίσει, να την αγνίσει ο Χριστός με το αίμα Του και να τη σώσει με την ασύγκριτη αγάπη Του. Και όμως το βρίσκουν δύσκολο οι άνθρωποι να παραχωρήσουν αυτό το πάν! Ντρέπομαι όταν ακούω αυτό το πράγμα, ντρέπομαι και που το γράφω.

Ο Θεός δε μας ζητά ποτέ να εγκαταλείψουμε κάτι που θα ήταν για το απώτερο συμφέρον μας αν το κρατούσαμε. Σε κάθε Του ενέργεια έχει πάντοτε κατά νου την ευτυχία των παιδιών Του. Μακάρι αυτοί που δεν αποφασίζουν να ακολουθήσουν το Χριστό να μπορούσαν να αντιληφθούν πόσο ασύγκριτα ανώτερα πράγματα έχει Εκείνος να τους προσφέρει απ' ό,τι οι ίδιοι επιζητούν για τον εαυτό τους.

Όταν ο άνθρωπος σκέπτεται και ενεργεί αντίθετα στο θέλημα του Θεού, προξενεί την πιο μεγάλη βλάβη και αδικία ς' αυτή την

ίδια την ψυχή του. Δεν υπάρχει καμιά πραγματική χαρά στο δρόμο τον απαγορευμένο από Εκείνον που ξέρει τι είναι προτιμότερο και που σχεδιάζει το καλό των δημιουργημάτων Του. Ο δρόμος της παρακοής οδηγεί στην αθλιότητα και στην καταστροφή.

Είναι μεγάλο λάθος να νομίζει κανείς ότι ο Θεός ευχαριστείται να βλέπει τα παιδιά Του να υποφέρουν. Ολόκληρος ο ουρανός ενδιαφέρεται για την ευτυχία του ανθρώπου. Ο ουράνιος Πατέρας μας δε φράζει το δρόμο της χαράς σε κανένα απ' τα πλάσματά Του. Οι θείες απαιτήσεις μας προειδοποιούν να αποφεύγουμε τις απολαύσεις εκείνες που μόνο πόνο και απογοήτευση μπορεί να φέρουν και που [45] θα μας έφραζαν το δρόμο προς την ευτυχία και τον ουρανό.

Ο Λυτρωτής του κόσμου δέχεται τους ανθρώπους όπως ακριβώς είναι, με όλες τις ελλείψεις, τις ατέλειες και τις αδυναμίες τους. Όλους όσους δέχονται να σηκώσουν το ζυγό Του και να βαστάζουν το φορτίο Του, όχι μόνο θα τους καθαρίσει απ' την αμαρτία και θα τους προσφέρει τη σωτηρία που αποκτάται με το αίμα Του, αλλά και θα ικανοποιήσει την επιθυμία της ψυχής τους. Ο σκοπός Του είναι να χορηγήσει ειρήνη και ανάπαυση σε όλους εκείνους που Τον πλησιάζουν για τον άρτο της ζωής. Από μας απαιτεί να εκτελέσουμε εκείνα μόνο τα καθήκοντα που θα μας οδηγήσουν σε ύψη ευδαιμονίας όπου οι απειθείς δεν μπορούν ποτέ να φθάσουν. Η πραγματική ζωή χαράς για την ψυχή είναι να μορφωθεί μέσα της ο Χριστός, η ελπίδα της δόξας.

Πολλοί ρωτούν: «Πώς μπορώ να παραχωρήσω τον εαυτό μου στο Θεό;» Θέλεις να παραδοθείς στο Θεό αλλά σου λείπει η ηθική δύναμη, είσαι σκλάβος της αμφιβολίας και βασανίζεσαι απ' τις συνήθειες της αμαρτωλής ζωής σου· οι υποσχέσεις και αποφάσεις σου ταλαντεύονται σαν ιστός αράχνης. Δεν μπορείς να χαλιναγωγήσεις τις σκέψεις σου, τις ορμές και τους πόθους σου. Νοιώθεις τύψεις για υποσχέσεις που παρέβηκες, για όρκους που δεν τήρησες. Αυτό σε κάνει να σκέπτεσαι πόσο λίγο μπορείς να βασίζεσαι στις καλές προθέσεις σου και σε ωθεί να πιστεύεις ότι κατ' αυτό τον τρόπο είναι αδύνατο να σε δεχθεί ο Θεός. Αλλά μην απελπίζεσαι. Εκείνο που πρέπει να καταλάβεις είναι η πραγματική δύναμη της θέλησης. Αυτή είναι η κεντρική δύναμη που κυβερνά την ανθρώπινη φύση, η δύναμη του να παίρνεις αποφάσεις και να κάνεις σωστή την εκλογή. Απ' την ορθή κατεύθυνση της θέλησης εξαρτώνται όλα τα άλλα. Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο τη δύναμη της εκλογής και αυτός

οφείλει να την εξασκήσει. Την καρδιά σου δεν μπορείς να την αλλάξεις, ούτε να στρέψεις τους πόθους της προς το Θεό. Εκείνο όμως που μπορείς να κάνεις είναι να προτιμήσεις να Τον υπηρετήσεις. Μπορείς να Του παραχωρήσεις τη θέλησή σου· και τότε Εκείνος θα αναλάβει να ενεργήσει μέσα σου έτσι που και οι σκοποί και οι πράξεις σου να συνταυτίζονται με το δικό Του αγαθό θέλημα. Μ' αυτό τον τρόπο ολόκληρη η φύση σου θα υποταχθεί στο Πνεύμα του Χριστού. Τα συναισθήματά σου θα αιχμαλωτιστούν σ' Αυτόν, οι σκέψεις σου θα εναρμονιστούν με Αυτόν. [46]

Η επιθυμία να γίνεις καλός και άγιος είναι σωστή· αλλά αν σταματήσεις σ' αυτό το σημείο δε θα ωφεληθείς σε τίποτε. Πολλοί τελικά θα χαθούν αν και η ελπίδα τους και η επιθυμία τους ήταν να γίνουν κάποτε Χριστιανοί. Δεν προχωρούν όμως στο σημείο να παραδώσουν τη θέλησή τους στο Θεό. Δεν αποφασίζουν να ακολουθήσουν τώρα το Χριστό.

Η ορθή εξάσκηση της θέλησης επιφέρει μια ριζική μεταβολή στη ζωή σου. Παραχωρώντας τη θέλησή σου στο Χριστό, έχεις για σύμμαχό σου τη δύναμη εκείνη που είναι ανώτερη από κάθε αρχή και εξουσία. Θα παραμένεις ακλόνητος παίρνοντας δύναμη από ψηλά και έτσι, παραχωρώντας συνεχώς τον εαυτό σου στο Θεό, θα αξιωθείς να ζήσεις μια νέα ζωή, μια ζωή πίστης. [47]

Κεφάλαιο 6: Πιστη και αποδοχη

Όταν κάτω απ' την επιρροή του Αγίου Πνεύματος η συνείδησή σου αφυπνίζεται, αρχίζεις μόλις τότε να αναγνωρίζεις το στρεβλό χαρακτήρα της αμαρτίας, τη δύναμή της, την ενοχή της, τα τραγικά της επακόλουθα και τότε τη βλέπεις με απέχθεια. Νοιώθεις ότι η αμαρτία είναι εκείνη που σε χώρισε απ' το Θεό, ότι έχεις υποδουλωθεί στη δύναμη του πονηρού. Όσο σκληρότερα αγωνίζεσαι να την αποφύγεις, τόσο περισσότερο αισθάνεσαι τη αναξιότητά σου. Τα κίνητρά σου είναι μολυσμένα· η καρδιά σου είναι ρυπαρή. Βλέπεις τη ζωή σου γεμάτη από ιδιοτέλεια και αμαρτωλότητα. Λαχταράς να συγχωρηθείς, να καθαριστείς, να ελευθερωθείς. Αρμονία με το Θεό, ομοιότητα με Αυτόν -πώς όμως να την κάνεις κτήμα σου·

Ειρήνη είναι εκείνο που σου χρειάζεται -θεία συγχώρηση, αγάπη και ψυχική γαλήνη. Δεν αγοράζεται με χρήματα, δεν προμηθεύεται από τη διάνοια, δεν αποκτάται με τη σοφία. Μη ελπίζεις να την εξασφαλίσεις με τις δικές σου δυνάμεις. Ο Θεός σου την προσφέρει δωρεάν, «άνευ αργυρίου και άνευ τιμής». Ησαΐας 55:1. Είναι δική σου, χειροπιαστή· φθάνει να απλώσεις το χέρι σου. Ο Κύριος λέει: «Εάν αι αμαρτίαι σας είναι ως πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίον». Ησαΐας 1:18. «Θέλω δώσει εις εσάς καρδίαν νέαν και πνεύμα νέον θέλω εμβάλει εν υμίν». Ιεζεκ. 36:26.

[48]

Ομολόγησες τις αμαρτίες σου και τις απέβαλες απ' την καρδιά σου. Αποφάσισες να αφιερωθείς στο Θεό. Πήγαινε τώρα ς' Αυτόν, ζήτησέ Του να αποπλύνει τις αμαρτίες σου, να σου δώσει μια νέα καρδιά. Τότε πίστεψε ότι θα το κάνει αφού το υποσχέθηκε. Αυτό είναι το μάθημα που δίδαξε ο Χριστός όταν ήταν στη γη. Το δώρο δηλαδή που ο Θεός μας υπόσχεται, πρέπει να πιστεύουμε ότι θα το λάβουμε και τότε γίνεται δικό μας. Ο Ιησούς θεράπευε από τις ασθένειές τους τους ανθρώπους εκείνους που πίστευαν στη δύναμή Του. Τους βοηθούσε να κατανοήσουν πράγματα που μπορούσαν να δουν, εμπνέοντάς τους εμπιστοσύνη στον Εαυτό Του για πράγματα που δεν μπορούσαν να δουν και οδηγώντας τους τελικά στο σημείο

να πιστεύσουν στη δύναμή Του να συγχωρεί αμαρτίες. Το είπε αυτό καθαρά στην περίπτωση της θεραπείας του παραλυτικού: «Διά να γνωρίσητε ότι εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου να συγχωρεί αμαρτίας, (τότε λέγει προς τον παραλυτικόν), εγερθείς σήκωσον την κλίνην σου, και ύπαγε εις τον οίκον σου». Ματθ. 9:6. Και ο ευαγγελιστής Ιωάννης, μιλώντας για τα θαύματα του Χριστού, αναφέρει: «Ταύτα δε εγράφησαν, διά να πιστεύσητε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντες να έχητε ζωήν εν τω ονόματι Αυτού». Ιωαν. 20:31

Η απλή γραφική εξιστόρηση του πώς ο Ιησούς θεράπευε τους ασθενείς μπορεί να μας διδάξει πώς να πιστεύουμε ς' Αυτόν για την άφεση των αμαρτιών μας. Ας επιστρέψουμε στην ιστορία του παραλυτικού της Βηθσεδά. Ήταν απροστάτευτος ο δυστυχής. Δεν είχε περπατήσει τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Αλλά ο Χριστός τον πρόσταξε: «Εγέρθητι, σήκωσον τον κράββατόν σου και περιπάτει.» Ο άρρωστος μπορούσε να πει: «Κύριε, αν με θεραπεύσεις πρώτα, τότε θα σε υπακούσω.» Όμως όχι. Πίστεψε στο λόγο του Χριστού, πίστεψε ότι θεραπεύτηκε και έκανε αμέσως την προσπάθεια. Ήθελε να περπατήσει και περπάτησε. Ενήργησε, σύμφωνα με το λόγο του Χριστού και ο Θεός χορήγησε τη δύναμη. Είχε πια θεραπευτεί. Το ίδιο και με σένα. Είσαι αμαρτωλός. Δεν μπορείς να εξιλεώσεις τις προηγούμενες αμαρτίες σου δεν μπορείς να αλλάξεις την καρδιά σου, να γίνεις άγιος. Αλλά όλα αυτά υπόσχεται να τα κάνει ο Θεός για σένα με τη βοήθεια του Χριστού. Εσύ πιστεύεις ς' αυτή την υπόσχεση. Εξομολογείσαι τις αμαρτίες σου και παραχωρείς τον ευατό σου στο Θεό. Θέλεις να Τον υπηρετήσεις. Μόλις το κάνεις αυτό, ο Θεός με τη σειρά Του θα εκπληρώσει την υπόσχεσή που σου έδωσε. Αν πιστεύεις ς' αυτή την υπόσχεση- πιστεύεις δηλαδή ότι οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρηθεί και ότι έχεις καθαριστεί -την υπόλοιπη εργασία την αναλαμβάνει ο Θεός. Θεραπεύεσαι και συ με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως ο Χριστός έδωσε δύναμη στον παράλυτο να περπατήσει, μόλις εκείνος πίστεψε ότι είχε θεραπευθεί. Αυτό γίνεται μόνο όταν έχεις πίστη.

Μη περιμένεις να αισθανθείς τα αποτελέσματα της θεραπείας. Πες μόνο: «το πιστεύω· έτσι είναι, όχι γιατί το αισθάνομαι, αλλά γιατί ο Θεός το υποσχέθηκε.»

Ο Ιησούς λέγει: «Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γίνει εις εσάς». Μαρκ. 11:24. Σ' αυτή

την υπόσχεση υπάρχει ένας όρος: η προσευχή πρέπει να γίνεται σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Και το θέλημα του Θεού είναι να μας καθαρίσει απ' την αμαρτία, να μας κάνει παιδιά δικά Του, και να μας ικανώσει να ζήσουμε μια άγια ζωή. Έτσι λοιπόν μπορούμε να ζητήσουμε τις ευλογίες αυτές, να πιστέψουμε ότι τις λάβαμε και να ευχαριστήσουμε το Θεό ότι τις έχουμε λάβει. Δικό μας είναι το προνόμιο να πάμε στον Ιησού, να καθαριστούμε και να σταθούμε αντιμέτωποι στο νόμο χωρίς ντροπή και τύψεις. «Δεν είναι τώρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα». Ρωμαίους 8:1. Απ' εδώ και εμπρός δεν εξουσιάζεις πια τον ευατό σου. Έχεις εξαγοραστεί με πολύτιμη τιμή. «Δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως Αμνού αμώμου και ασπίλου». Α' Πέτρου 1:18,19. Με την απλή αυτή πράξη

[50] πίστης στο Θεό, το Αγιο Πνεύμα δημιουργεί μια ανακαινισμένη ζωή στην καρδιά σου. Είσαι τώρα ένα παιδί γεννημένο μέσα στην οικογένεια του Θεού που σε αγαπά όπως αγαπά και τον Υιό Του.

Τώρα που αφιερώθηκες πια στο Χριστό, μη οπισθοχωρείς· μη απομακρύνεσαι από κοντά Του, αλλά λέγε μέρα με τη μέρα: «Είμαι του Χριστού· δόθηκα σ' Αυτόν» και παρακάλεσέ τον να σου δώσει το Πνεύμα Του και να σε φυλάξει με τη χάρη Του. Όπως με την καθιέρωσή σου στο Θεό και με την πίστη σου σ' Αυτόν γίνεσαι παιδί Του, έτσι πρέπει· και να συνεχίσεις να ζεις τώρα γι' Αυτόν. Ο απόστολος λέγει: «Καθώς λοιπόν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν Αυτώ περιπατείτε». Κολ. 2:6.

Μερικοί νομίζουν ότι πρέπει να περάσουν από δοκιμή και να αποδείξουν στο Θεό ότι έχουν υποστεί τη μεταλλαγή πριν να ζητήσουν τις ευλογίες Του. Όμως μπορούν να απαιτήσουν τις ευλογίες αυτές και τώρα ακόμη. Πρέπει να έχουν τη χάρη Του, το Πνεύμα του Χριστού, για να τους βοηθήσει στις αδυναμίες τους· διαφορετικά δεν μπορούν να αντισταθούν στον πονηρό. Ο Χριστός θέλει να έλθουμε σ' Αυτόν ακριβώς όπως είμαστε, αμαρτωλοί, ανήμποροι, νοιώθοντας την ανάγκη να βασιστούμε σ' Αυτόν. Μπορούμε να προσέλθουμε με τις αδυναμίες μας, τη μωρία μας και την ενοχή μας και να πέσουμε στα πόδια Του με μετάνοια. Το θεωρεί τιμή Του να μας σφίξει με αγάπη στην αγκάλη Του, να επουλώσει τις πληγές μας και να μας καθαρίσει από κάθε ρυπαρότητα.

Εδώ ακριβώς σφάλλουν χιλιάδες άνθρωποι. Δεν πιστεύουν ότι ο Ιησούς τους συγχωρεί προσωπικά, ατομικά. Δεν έχουν εμπιστοσύνη στο λόγο του Θεού. Είναι προνόμιο όλων αυτών που συμμορφώνονται με τους όρους, να γνωρίσουν ότι η συγχώρηση για την κάθε αμαρτία χορηγείται δωρεάν. Διώξε κάθε υποψία ότι οι υποσχέσεις του Θεού δεν είναι για σένα. Είναι για κάθε μετανοημένο αμαρτωλό. Δύναμη και χάρη που προμηθεύει ο Χριστός, χορηγούνται απ' τους λειτουργικούς αγγέλους σε κάθε πιστή ψυχή. Δεν υπάρχουν άνθρωποι τόσο αμαρτωλοί που να μη μπορούν να βρουν δύναμη, αγνότητα και δικαιοσύνη στον Ιησού που πέθανε γι' αυτούς. Περιμένει να τους αφαιρέσει τα κηλιδωμένα και μολυσμένα απ' την αμαρτία ρούχα τους και να τους φορέσει τα λευκά ενδύματα της δικαιοσύνης Του. Τους προσκαλεί να ζήσουν και όχι να πεθάνουν.

[51]

Ο Θεός δε μας φέρεται όπως οι ατελείς άνθρωποι φέρονται μεταξύ τους. Οι σχέψεις Του είναι σχέψεις ελέους, αγάπης και τρυφερής συμπόνοιας. Λέγει: «Ας εγκαταλίπη ο ασεβής την οδόν αυτού, και ο άδικος τας βουλάς αυτού, και ας επιστρέψη προς τον Κύριον, και θέλει συγχωρήσει αφθόνως.» «Εξήλειψα ως πυκνήν ομίχλην τας παραβάσεις σου, και ως νέφος τας αμαρτίας σου». Ης. 55:7. 44:22. «Εγώ δεν θέλω τον θάνατον του αποθνήσκοντος, λέγει Κύριος ο Θεός· διά τούτο επιστρέψατε και ζήσατε». Ιεζεκ. 18:32. Ο Σατανάς караδοκεί για να υπεξαίρεσει τις ευλογημένες υποσχέσεις που εγγυάται ο Θεός. Θέλει να εξαφανίσει απ' την ψυχή κάθε ελπιδοφόρα αναλαμπή, κάθε φωτεινή ακτίνα. Δεν πρέπει να του το επιτρέψεις. Μην ακούς τα ψιθυρίσματα του πειραστή αλλά πες: «Ο Ιησούς πέθανε για να μπορέσω εγώ να ζήσω. Με αγαπά και δε θέλει να χαθώ. Έχω έναν εύσπλαχνο ουράνιο Πατέρα· αν και καταχράσθηκα την αγάπη Του, αν και σκόρπισα τις ευλογίες που μου έδωσε, θα σηκωθώ όμως και θα πάω πίσω στον Πατέρα μου και θα Του πω: «ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιον Σου· και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός Σου· κάμε με ως ένα των μισθωτών Σου.» Η παραβολή εξιστορεί την υποδοχή που έγινε στον άσωτο: «Ενώ δε απείχε έτι μακράν, είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού, και ευσπλαχνίσθη· και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού, και κατεφίλησεν αυτόν». Λουκά 15:18-20.

Και αυτή ακόμη η παραβολή, η τόσο τρυφερή και συγκινητική, αδυνατεί να εκφράσει την άπειρη συμπάθεια του ουράνιου Πατέρα. Χρησιμοποιώντας τον προφήτη Του, ο Θεός διακηρύττει: «Σε η-

γάπησα αγάπησιν αιώνιον διά τούτο σε είλκυσα με έλεος». Ιερεμ. 31. Ενώ ο αμαρτωλός βρίσκεται ακόμη μακριά απ' το πατρικό του σπίτι, σπαταλώντας την περιουσία του σε ξένη γη, η καρδιά του Πατέρα ξεχειλίζει από λύπη γι' αυτόν και κάθε επιθυμία που γεννάζεται μέσα στην ψυχή του για να επιστρέψει κοντά στο Θεό είναι το αποτέλεσμα της τρυφερής συνηγορίας του Πνεύματός Του που παρακαλεί, ικετεύει και ελκύει τον άσωτο προς τη φιλόστοργη πατρική καρδιά.

Έχοντας στη διάθεσή σου τέτοιες πλούσιες υποσχέσεις της Γραφής, μπορείς ακόμη να αμφιβάλεις· Μπορείς ποτέ να πιστέψεις πως όταν ο ταλαίπωρος αμαρτωλός λαχταρά να επιστρέψει, να εγκαταλείψει τις αμαρτίες του, ο Θεός θα τον αποπέμψει με βλοσυρότητα να πέσει μετανοημένος στα πόδια Του· Μακριά τέτοιες σκέψεις! Τίποτε δεν μπορεί να βλάψει την ψυχή σου περισσότερο από μια τέτοια σφαλερή αντίληψη για τον ουράνιο Πατέρα μας. Αυτός μισεί την αμαρτία αλλ' αγαπά τον αμαρτωλό και έδωσε τον Εαυτό Του στο πρόσωπο του Χριστού για να σωθούν όλοι όσοι επιθυμούν και για να απολαύσουν αιώνια ευδαιμονία στην ένδοξη βασιλεία. Μπορούσε ποτέ να χρησιμοποιήσει πειστικότερη ή τρυφερότερη γλώσσα απ' αυτή που διάλεξε για να εκφράσει την αγάπη Του για μας· Λέγει: «Δύναται γυνή να λησμονήσει το θηλάζον βρέφος αυτής ώστε να μη ελεήσει το τέκνον της κοιλίας αυτής· Αλλά και αν αύται λησμονήσωσιν, Εγώ όμως δεν θέλω σε λησμονήσει». Ησαΐας 49:15.

Σηκώστε τα μάτια ψηλά, εσείς που αμφιβάλλετε ακόμη και ταλαντεύεστε. Ο Ιησούς ζει και μεσιτεύει για μας. Ευχαριστείστε το Θεό για τη δωρεά του αγαπητού Υιού Του, και προσεύχεστε να μη πάει χαμένη η θυσία Του για σας. Το Πνεύμα σας προσκαλεί σήμερα. Προσέλθετε μ' όλη σας την καρδιά στον Ιησού και τότε ζητείστε τις ευλογίες Του.

Καθώς διαβάζετε τις υποσχέσεις, να θυμάστε ότι αυτές, είναι οι εκφράσεις μιας ανείπωτης αγάπης και ευσπλαχνίας. Η μεγάλη καρδιά της Άπειρης Αγάπης ελκύεται προς τον αμαρτωλό με απέραντη συμπάθεια. «Έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος Αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων». Εφες. 1:7. Ναι, πίστεψε μόνο ότι ο Θεός είναι βοηθός σου. Η επιθυμία Του είναι να αποκαταστήσει την ηθική εικόνα Του στον άνθρωπο. Κι όπως Τον πλησιάζεις με μετάνοια και εξομολόγηση, Εκείνος σε πλησιάζει με έλεος και συγχώρεση.

Κεφάλαιο 7: Η δοκιμή της μαθητείας

«Εάν τις είναι εν Χριστώ είναι νέον κτίσμα· τα αρχαία παρήλθον, ιδού τα πάντα έγιναν νέα». Β΄ Κορ. 5:17.

Ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να προσδιορίσει ακριβώς τον τρόπο ή χρόνο και να εξιχνιάσει τις λεπτομερείς συνθήκες που μεσολάβησαν για την επιστροφή του στο Χριστό. Όμως αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχει γίνει η μεταλλαγή στη ζωή του. Ο Χριστός είπε στο Νικόδημο: «Ο άνεμος όπου θέλει πνέει, και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλά δεν εξεύρεις πόθεν έρχεται, και που υπάγει· ούτως είναι πας όστις εγεννήθη εκ του Πνεύματος». Ιωαν. 3:8. Όπως ο άνεμος είναι αόρατος, αλλά τα αποτελέσματά του γίνονται αντιληπτά, ορατά, έτσι ενεργεί και το Πνεύμα του Θεού μέσα στην ανθρώπινη καρδιά. Αυτή η αναγεννητική δύναμη που ανθρώπινο μάτι δεν μπορεί να διακρίνει, δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα στην ψυχή. Δημιουργεί μια νέα ύπαρξη σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Μπορεί το Άγιο Πνεύμα να ενεργεί σιωπηλά και απαρατήρητα· τα αποτελέσματά Του όμως είναι ολοφάνερα. Αν η καρδιά έχει αναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού, η ζωή θα το δείξει οπωσδήποτε. Αν και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε για να αλλάξουμε την καρδιά μας ή να εναρμονιστούμε με το Θεό, αν και δεν πρέπει να βασισθούμε καθόλου στον εαυτό μας ή στα καλά μας έργα, η ζωή μας όμως θα φανερώσει αν η χάρη του Θεού κατοικεί μέσα μας. Η αλλαγή θα φανεί στο χαρακτήρα, στις συνήθειες, στις επιδιώξεις. Καθαρή και αποφασιστική θα γίνει η διάκριση ανάμεσα στην προηγούμενη και στην τωρινή συμπεριφορά. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται όχι από μερικές καλές ή κακές πράξεις κατά περιστάσεις, αλλά από τα κίνητρα που μας ωθούν στα καθημερινά λόγια και έργα.

Φυσικά συμβαίνει κάποτε να παρατηρείται μια κάποια εξωτερική καλυτέρευση της συμπεριφοράς και χωρίς την ανακαινιστική δύναμη του Χριστού. Η δίψα μας για την εξάσκηση επιρροής, την απόσπαση της εκτίμησης των άλλων μπορεί να δημιουργήσει μια ζωή ευταξίας. Από σεβασμό στον εαυτό μας, μπορεί να αποφεύγομε την επιλήψιμη συμπεριφορά. Και η εγωιστική καρδιά είναι και αυτή σε θέση να

[54]

προβεί σε πράξεις γενναιόδωρες. Αλλά τότε πώς θα διαπιστώσουμε με ποιου το μέρος είμαστε·

Ποιος εξουσιάζει την καρδιά μας· Ποιος απασχολεί τις σκέψεις μας· Για ποιον μας αρέσει να μιλούμε· Σε ποιον αφιερώνουμε την τρυφερότερη στοργή μας και τις πολυτιμότερες ενεργειές μας· Αν είμαστε του Χριστού, οι σκέψεις μας θα στρέφονται γύρω απ' Αυτόν και οι γλυκύτεροι διαλογισμοί μας θα συγκεντρώνονται πάνω σ' Αυτόν. Θα λαχταρούμε να φέρομε την εικόνα Του, να κάνουμε το θέλημά Του, να Τον ευχαριστήσουμε σε όλα.

Όσοι γίνονται νέα κτίσματα με τη βοήθεια του Ιησού Χριστού θα φέρουν τους καρπούς του Πνεύματος, όπως είναι η «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια». Γαλ. 5:22,23. Δε θα προσαρμόζονται πια με τις πρότερες επιθυμίες, αλλά με πίστη στον Υιό του Θεού, θα ακολουθούν τα ίχνη Του, θα αντανακλούν το χαρακτήρα Του και θα αγνισθούν όπως Εκείνος είναι αγνός. Πράγματα που άλλοτε μισούσαν τώρα τα αγαπούν, και πράγματα που άλλοτε αγαπούσαν τώρα τα απεχθάνονται. Οι περήφανοι και ισχυρογνώμονες μεταβάλλονται σε πράους και ταπεινούς. Οι κενόδοξοι και αλαζονικοί γίνονται κόσμιοι και συνετοί. Οι μέθυσοι εγκρατεύονται και οι άσωτοι εξαγνίζονται. Οι μάταιες συνήθειες και οι συρμοί του κόσμου αφήνονται κατά μέρος. Η επιδίωξη του Χριστιανού δεν είναι πια ο εξωτερικός στολισμός, αλλά ο «κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος». Α' Πέτρου 3:3,4.

[55]

Πραγματική μετάνοια δε γίνεται νοητή αν δε συνοδεύεται από έργα μεταρρυθμιστικά. Αν είναι πρόθυμος ο αμαρτωλός να αποδώσει το ενέχυρο, να επιστρέψει ό,τι δεν του ανήκει, να εξομολογηθεί τις αμαρτίες του και να αγαπά το Θεό και τους συνανθρώπους του, τότε μπορεί να είναι βέβαιος ότι διάβηκε απ' το θάνατο στη ζωή.

Όταν, πλανώμενοι και αμαρτωλοί ακόμη όπως είμαστε, ερχόμαστε στο Χριστό και Αυτός μας περιβάλλει με τη συγχωρητική Του χάρη, τότε η αγάπη ξεχειλίζει απ' την καρδιά. Κάθε φορτίο γίνεται ελαφρύ, επειδή ο ζυγός του Χριστού είναι εύκολος. Το καθήκον θεωρείται τέρψη και η θυσία αποτελεί ευχαρίστηση. Το μονοπάτι που πριν φαίνονταν ζοφερό, φωτίζεται τώρα με τις ακτίνες του Ήλιου της Δικαιοσύνης.

Ο ευγενικός χαρακτήρας του Χριστού θα ανταναχλάται στους οπαδούς Του. Για τον Ιησού ήταν ευχαρίστηση να εκτελεί το θέλημα του Θεού. Αγάπη για το Θεό, και ζήλος για τη δόξα Του ήταν η δύναμη που κατεύθυνε τη ζωή του Σωτήρα. Η αγάπη εξωραΐζει και εξευγένιζε όλες Του τις πράξεις. Η αγάπη προέρχεται απ' το Θεό. Όμως η καρδιά που δεν έχει καθιερωθεί, δεν μπορεί ούτε να τη συλλάβει, ούτε να την εκπονήσει. Μόνο στην καρδιά όπου βασιλεύει ο Χριστός βρίσκεται η αγάπη. «Ημείς αγαπώμεν διότι Αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς». Ιωαν. 4:19. Η αγάπη είναι το στοιχείο για τη δράση της καρδιάς που έχει αναγεννηθεί με τη θεία χάρη. Αυτή μεταβάλλει το χαρακτήρα, κυβερνά τις ορμές, δαμάζει τα πάθη, εξουθενώνει την έχθρα και εξευγενίζει τους πόθους. Όταν μια τέτοια αγάπη υποθάλπεται στην ψυχή, τότε γλυκαίνει τη ζωή και ασκεί μια εξευγενιστική επίδραση ολόγυρα.

Υπάρχουν δύο πλάνες που πρέπει ιδιαίτερα να προσέξουν τα παιδιά του Θεού-και μάλιστα εκείνα που μόλις άρχισαν να εμπιστεύονται στη χάρη Του. Η πρώτη που την έχουμε και προηγουμένως τονίσει, είναι να βασίζονται στα δικά τους έργα, πιστεύοντας ότι συμβάλλουν με αυτά στο να έρθουν σε αρμονία με το Θεό. Εκείνος όμως που προσπαθεί να γίνει άγιος με τα έργα του φυλάττοντας το νόμο, προσπαθεί να επιτύχει το ακατόρθωτο. Όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου χωριστά απ' το Χριστό είναι μολυσμένες με ιδιοτέλεια και αμαρτία. Μόνο η χάρη του Χριστού που δεχόμαστε με την πίστη μπορεί να μας εξαγιάσει.

Αντίθετα απ' αυτή και όχι λιγότερο επικίνδυνη πλάνη, είναι ότι η πίστη στο Χριστό απαλλάσσει τους ανθρώπους από την τήρηση του νόμου του Θεού· ότι αφού γινόμαστε μέτοχοι στη χάρη του Χριστού μοναδικά με την πίστη, τότε τα έργα μας δεν παίζουν πια κανένα ρόλο στη σωτηρία μας.

Όμως σημειώστε εδώ ότι υπακοή δεν είναι μόνο απλή εξωτερική συμμόρφωση, αλλά και υπηρεσία αγάπης. Ο νόμος του Θεού εκφράζει τον ίδιο το χαρακτήρα Του. Είναι η ενσωμάτωση της μεγάλης αρχής της αγάπης και επομένως αποτελεί το θεμέλιο της κυβέρνησής Του τόσο στον ουρανό όσο και στη γη. Αν οι καρδιές μας ανανεωθούν σύμφωνα με την ομοίωση του Θεού και αν η θείκη αγάπη φυτευτεί στην ψυχή, δε θα έχει σαν αποτέλεσμα την εκτέλεση των εντολών του Θεού στην καθημερινή ζωή· Όταν η αρχή της αγάπης εμφυτευτεί στην καρδιά, όταν ο άνθρωπος α-

νακαινιστεί σύμφωνα με την εικόνα του Δημιουργού του, τότε η υπόσχεση της νέας διαθήκης βρίσκει την εκπλήρωσή της: «Θέλω δώσει τους νόμους Μου εις τας καρδίας αυτών και θέλω γράψει αυτούς επί των διανοιών αυτών». Εβραίους 10:16. Και όταν ο νόμος είναι γραμμένος στην καρδιά δε θα διαπλάσει και τη ζωή. Το πραγματικό τεκμήριο της μαθητείας είναι η υπακοή, δηλαδή υπηρεσία και υποταγή με κίνητρο την αγάπη. Γι' αυτό και η Γραφή λέγει: «Αύτη είναι η αγάπη του Θεού, το να φυλάττωμεν τας εντολάς Αυτού.» «Όστις λέγει εγνώρισα Αυτόν και τας εντολάς Αυτού δεν φυλάττει, ψεύστης είναι και εν αυτώ η αλήθεια δεν υπάρχει». Α' Ιωάν. 5:3, 2:4. Αντί να απαλλάξει τον άνθρωπο απ' την υπακοή, η πίστη, αποκλειστικά η πίστη, είναι εκείνη που μας ικανώνει να μετέχουμε στη χάρη του Χριστού, εκείνη που μας δίνει και τη δύναμη για την υπακοή.

Δεν εξασφαλίζουμε τη σωτηρία μας με την υπακοή μας. Επειδή η σωτηρία είναι δώρο Θεού και αποκτάται μόνο με την πίστη. Η υπακοή είναι ο καρπός της πίστης. «Εξεύρετε ότι Εκείνος εφανερώθη διά να σηκώσει τας αμαρτίας ημών και αμαρτία εν Αυτώ δεν υπάρχει. Πας όστις μένει εν Αυτώ δεν αμαρτάνει- πας ο αμαρτάνων δεν είδεν Αυτόν, ουδέ εγνώρισεν Αυτόν». Ιωάν. 3:5, 6. Εδώ είναι η πραγματική δοκιμή. Αν μένουμε με το Χριστό, αν η αγάπη του Θεού κατοικεί μέσα μας, τα αισθήματά μας, οι στοχασμοί μας, οι προθέσεις μας, οι πράξεις μας θα εναρμονιστούν με το θέλημά του Θεού όπως αυτό εκφράζεται στις εντολές του θείου νόμου Του. «Τεκνία, ας μη σας πλανά μηδείς· όστις πράττει την δικαιοσύνην είναι δίκαιος, καθώς Εκείνος είναι δίκαιος». Α' Ιωάν. 3:7. Η δικαιοσύνη προσδιορίζεται από τις αρχές του άγιου νόμου όπως εκτίθεται στο δεκάλογο που δόθηκε στο όρος Σινά. Η τιλοφορούμενη πίστη στο Χριστό που διατείνεται ότι οι άνθρωποι απαλλάσσονται από την υποχρέωση να υπακούουν στο Θεό, δεν είναι πίστη αλλά αλαζονεία. «Κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως». Αλλά «η πίστις εάν δεν έχει έργα, νεκρά είναι καθ' εαυτήν». Εφες. 2:8· Ιακ. 2:17. Πριν ακόμη έρθει ε' αυτή τη γη, ο Χριστός είπε για τον Εαυτό Του: «Χαίρω Θεέ Μου να εκτελώ το θέλημά Σου· και ο νόμος Σου είναι εν τω μέσω της καρδίας Μου». Ψαλμ. 40:8. Και λίγο πριν αναληφθεί στον ουρανό δήλωσε: «Εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός Μου και μένω εν τη αγάπη Αυτού». Ιωάν. 15:10. Η Γραφή λέγει: «Και εν τούτω γνωρίζομεν ότι εγνώρισαμεν Αυτόν, εάν τας εντολάς Αυτο-

ύ φυλάττω- μεν... όστις λέγει ότι μένει εν Αυτώ χρεωστέι καθώς Εκείνος περιεπάτησε και αυτός ούτω να περιπατή». Α΄ Ιωάν. 2:3-6. «Επειδή και ο Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς, διά να ακολουθήσετε τα ίχνη Αυτού». Α΄ Πετρ. 2:21. [58]

Οι όροι που εξασφαλίζουν την αιώνια ζωή είναι και σήμερα οι ίδιοι που ίσχυαν άλλοτε στον Παράδεισο ακόμη πριν αμαρτήσουν οι προπάτορές μας -τέλεια δηλαδή υπακοή στο νόμο του Θεού, τέλεια δικαιοσύνη. Αν η αιώνια ζωή προσφέρονταν κάτω από οποιοσδήποτε διαφορετικούς όρους, τότε η ευτυχία σ' ολόκληρο το σύμπαν θα διακινδύνευε. Ο δρόμος θα άνοιγε για την αμαρτία που θα διαιωνίζονταν με όλα τα θλιβερά της επακόλουθα της συμφοράς και αθλιότητας.

Ο Αδάμ είχε πριν από την πτώση τη δυνατότητα να μορφώσει ένα δίκαιο χαρακτήρα υπακούοντας στο νόμο του Θεού. Απέτυχε όμως σ' αυτό το σημείο. Και με την αφορμή της δικής του αμαρτίας, έγινε αμαρτωλή και η δική μας φύση, έτσι που μόνοι μας είναι τώρα αδύνατο να γίνουμε δίκαιοι. Αμαρτωλοί και ανόσιοι όπως είμαστε, δεν μπορούμε να εκδηλώσουμε τέλεια υπακοή σ' έναν άγιο νόμο. Δεν έχουμε δική μας δικαιοσύνη για να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις του θείου νόμου. Ο Χριστός όμως εξασφάλισε τον τρόπο για τη σωτηρία μας. Έζησε στη γη αντιμετωπίζοντας τις ίδιες με μας δοκιμασίες, τους ίδιους πειρασμούς. Έζησε μια αναμάρτητη ζωή. Πέθανε για μας και τώρα προσφέρεται να σηκώσει τις αμαρτίες μας και να μας δώσει τη δικαιοσύνη Του. Αν Του προσφέρεις τη ζωή σου και Τον δεχθείς σαν Σωτήρα σου, τότε, όσο αμαρτωλή και αν υπήρξε η ζωή σου για χάρη Του λογίζεσαι δίκαιος. Ο χαρακτήρας του Χριστού παίρνει τη θέση του δικού σου χαρακτήρα και ο Θεός σε δέχεται σαν να μη είχες ποτέ αμαρτήσει.

Εκτός απ' αυτό, ο Χριστός αλλάζει και την καρδιά. Με την πίστη που έχεις σ' Αυτόν, κάνει την καρδιά σου κατοικητήριό Του. Και πάλι με την πίστη και τη διαρκή παραχώρηση της θέλησής σου σ' Εκείνον, πρέπει να προσπαθήσεις να διατηρήσεις την επαφή αυτή με το Χριστό. Όσο δεν αμελείς αυτή την τακτική, Εκείνος θα εργάζεται μέσα σου έτσι που οι επιθυμίες και οι πράξεις σου να προσαρμόζονται σύμφωνα με το δικό Του καλό θέλημα. Τότε θα μπορείς να πεις: «Καθ' ο δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε, και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού». Γαλ. 2:20. Όπως και ο Χριστός είπε στους μαθητές Του: [59]

«Σεις δεν είσθε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του Πατρός σας, το οποίο λαλεί εν υμίν». Ματθ. 10:20. Τότε με τη βοήθεια του Χριστού που ενεργεί στην καρδιά σου, θα δείχνεις το ίδιο πνεύμα και θα παρουσιάζεις τα ίδια καλά έργα -έργα δικαιοσύνης και υπακοής.

Δεν έχουμε λοιπόν τίποτε μέσα μας για να περιαιτολογούμε. Δεν υπάρχει λόγος να περηφανευτούμε. Μοναδική ελπίδα μας είναι η δικαιοσύνη του Χριστού που μας καταλογίζεται, καθώς και τα έργα που μέσα μας πραγματοποιεί το Πνεύμα Του για μας.

Μιλώντας για πίστη, πρέπει να κάνουμε κάποια διάκριση. Υπάρχει ένα είδος πίστης που κατά βάθος διαφέρει ριζικά απ' την πραγματική πίστη. Η ύπαρξη του Θεού, η παντοδυναμία Του και η αλήθεια του λόγου Του είναι γεγονότα τόσο αναντίρρητα που ούτε αυτός ο Σατανάς με όλο του το στράτευμα δεν αρνείται κατά βάθος. Η Γραφή λέγει ότι «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι». Ιακ. 2:19. Αλλ' αυτό δεν είναι πίστη. Πίστη είναι εκεί όπου εκδηλώνεται όχι μόνο μια απλή εμπιστοσύνη στο λόγο του Θεού, αλλά και παραχώρηση της θέλησης ς'Αυτόν, και υποταγή επίσης της καρδιάς και προσήλωση της αγάπης ς'Αυτόν. Αυτή είναι πίστη -πίστη που εκδηλώνεται με αγάπη και εξαγνίζει την ψυχή. Με μια τέτοια πίστη η καρδιά ανανεώνεται σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Και η καρδιά εκείνη που πριν την αναγέννηση δεν υποτάσσονταν στο νόμο του Θεού- γιατί στην πραγματικότητα ούτε και μπορούσε να υποταχθεί- βρίσκει τώρα ευχαρίστηση στις άγιες εντολές Του και αναφωνεί μαζί με τον Ψαλμωδό: «πόσον αγαπώ τον νόμον Σου! όλην την ημέραν είναι η μελέτη μου». Ψαλμ. 119:97. Εκπληρώνεται τότε η δικαιοσύνη του νόμου για μας «τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα αλλά κατά το Πνεύμα». Ρωμ. 8:1.

[60] Υπάρχουν άνθρωποι που γνώρισαν τη συγχωρητική αγάπη του Χριστού και που ποθούν να γίνουν γνήσια παιδιά του Θεού. Όμως παρατηρώντας την ελαττωματικότητα του χαρακτήρα τους και τη σφαλερότητα της ζωής τους, αρχίζουν να αμφιβάλλουν αν η καρδιά τους έχει αναγεννηθεί από το Πνεύμα το Άγιο. Σ' αυτούς θα έλεγα, μη οπισθοχωρείτε μέσα στην απελπισία σας. Πολλές φορές θα βρειθούμε με σκυμμένο το κεφάλι κλαίοντας στα πόδια του Χριστού για τις ελλείψεις και τα λάθη μας. Αλλά δεν πρέπει να χάσουμε το θάρρος μας. Και αν ακόμη νικηθούμε απ' τον εχθρό, δε θα μας απορρίψει όμως, ούτε θα μας εγκαταλείψει ο Θεός. Όχι. Ο Χριστός βρίσκεται στα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει για μας. Ο αγαπητός

Ιωάννης έγραψε: «Ταύτα σας γράφω διά να μη αμαρτήσητε· και εάν τις αμαρτήση, έχομεν Παράκλητον προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον». Α' Ιωάν. 2:1. Και ας μη ξεχνάμε τα λόγια του Χριστού: «Αυτός ο Πατήρ σας αγαπά». Ιωάν. 16:27. Η επιθυμία Του είναι να σε ξαναφέρει κοντά Του και να δει την ίδια Του την αγνότητα και την αγιότητα να αντανακλούν στο άτομό σου. Αν μόνο Του παραχωρήσεις τον εαυτό σου, τότε Εκείνος που άρχισε ένα καλό έργο μέσα σου, θα το αποτελειώσει μέχρι την ημέρα της παρουσίας του Ιησού Χριστού. Προσευχήσου με μεγαλύτερη θέρμη και πίστευε με βαθύτερη κατάνυξη. Ενώ αναγνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις, ας εμπιστευόμαστε στη δύναμη του Λυτρωτή μας και ας Τον δοξάζουμε, Αυτόν που ουσιαστικά αποτελεί το είναι μας.

Όσο περισσότερο πλησιάζεις στο Χριστό, τόσο καθαρότερα θα βλέπεις την ενοχή σου· γιατί τώρα τα μάτια σου διακρίνουν καλύτερα και οι ατέλειές σου παρουσιάζονται σε χτυπητή αντίθεση πλάι στον τέλειο χαρακτήρα Του. Αυτό είναι απόδειξη ότι τα τεχνάσματα του Σατανά έχασαν τη δύναμή τους και ότι ξυπνά τώρα μέσα σου η ζωοδότρα επιρροή του Πνεύματος του Θεού.

Στην καρδιά που δε συναισθάνεται την αμαρτωλότητά της δεν μπορεί να κατοικήσει βαθιά ριζωμένη αγάπη για το Χριστό. Η ψυχή που έχει μεταβληθεί με τη χάρη του Χριστού θα βλέπει με θαυμασμό τον άγιο χαρακτήρα Του. Αν όμως δε διακρίνουμε τη δυσμορφία στο χαρακτήρα μας, αυτό είναι ένα αλάνθαστο τεκμήριο ότι δεν παρατηρήσαμε ακόμη την ωραιότητα και το μεγαλείο .του Χριστού. [61]

Όσο ταπεινότερη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας, τόσο βαθύτερα θα εκτιμήσουμε την άπειρη αγνότητα και χάρη του Σωτήρα μας. Η αναγνώριση της αμαρτωλότητάς μας μας ωθεί προς Εκείνον που είναι σε θέση να συγχωρεί. Και όταν η ψυχή που συναισθάνεται την αδυναμία της προσπαθεί να πλησιάσει το Χριστό, τότε Αυτός θα της αποκαλυφθεί πανίσχυρος. Όσο πλησιέστερα μας φέρνει η συναίσθηση της ανάγκης προς Αυτόν και προς το λόγο Του, τόσο βαθύτερα θα εκτιμούμε το χαρακτήρα Του, τόσο λαμπρότερα θα αντανακλούμε τη μορφή Του. [62]

Κεφάλαιο 8: Πνευματική αυξηση

Τη μεταβολή της καρδιάς που απαιτείται για να γίνουμε παιδιά του Θεού η Γραφή την ονομάζει γέννηση. Την παραβάλλει επίσης και με τη βλάστηση του καλού σπόρου που σπείρει ο γεωργός. Κατά τον ίδιο τρόπο και αυτοί που δέχθηκαν πρόσφατα το Χριστό παρομοιάζονται με «νεογέννητα βρέφη» που πρέπει να «αυξήσωσι» κατά το παράστημα του Ιησού Χριστού. Α΄ Πέτρ. 2:2· Εφες. 4:15. Όπως λοιπόν ο καλός σπόρος που σπείρεται στον αγρό, και αυτοί πρέπει να αυξάνουν και να καρποφορούν. Ο Ησαΐας λέγει ότι θα «ονομάζονται δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εις δόξαν Αυτού». Ης. 61:3. Έτσι μας παρουσιάζονται εικόνες απ' τη φυσική ζωή για να μπορέσουμε καλύτερα να αντιληφθούμε τις μυστηριακές αλήθειες της πνευματικής ζωής.

Με όλη τη σοφία και επιδεξιότητά του ο άνθρωπος δεν μπορεί να δώσει ζωή ούτε στο πιο μικροσκοπικό άτομο της φύσης. Μόνο με τη ζωή που ο ίδιος ο Θεός χορήγησε μπορεί να ζήσουν φυτά και ζώα. Κατά τον ίδιο τρόπο μόνο με τη ζωή που προέρχεται απ' το Θεό μπορεί να γεννηθεί η πνευματική ζωή στις καρδιές των ανθρώπων. Αν ο άνθρωπος «δεν γεννηθεί άνωθεν» δεν μπορεί να γίνει μέτοχος στη ζωή που ήρθε να δώσει ο Χριστός. Ιωάν. 3:3.

[63] Αυτό που ισχύει για τη ζωή, ισχύει και για την αύξηση. Ο Θεός είναι Εκείνος που κάνει τα μπουμπούκια να ανθούν και τα άνθη να καρποφορούν. Είναι η δική Του δύναμη που κάνει το σπόρο να αναπτυχθεί πρώτα σε «χόρτον, έπειτα αστάχυον, έπειτα πλήρη σίτον εν τω ασταχύω». Μαρκ. 4:28. Ο προφήτης Ωσηέ λέγει για τον Ισραήλ ότι «ως κρίνον θέλει ανθήσει». «Θέλουσιν αναζήσει ως σίτος, και ανθήσει ως άμπελος». Ωσηέ 14:5,7. Και ο Ιησούς μας προτρέπει: «Παρατηρήσατε τα κρίνα, πώς αυξάνουσι». Λουκά 12:27. Τα φυτά και τα άνθη δε μεγαλώνουν με τις δικές τους φροντίδες, έγνοιες και προσπάθειες, αλλά παίρνοντας τα συστατικά εκείνα που ο Θεός προμηθεύει για τη συντήρησή τους. Ούτε το μικρό παιδί μπορεί να αυξήσει το ανάστημά του με τη δική του μέριμνα ή δύναμη. Το ίδιο και συ δεν μπορείς με τη δική σου έγνοια και προσπάθεια

να εξασφαλίσεις πνευματική ανάπτυξη. Τα φυτά και τα βρέφη μεγαλύτερων παίρνοντας απ' το περιβάλλον ό,τι χρειάζονται για τη ζωή τους- ήλιο, αέρα, και τροφή. Ό,τι αντιπροσωπεύουν αυτά τα δώρα της φύσης για το ζωικό και φυτικό βασίλειο, το ίδιο είναι και ο Χριστός γι' αυτούς που Τον εμπιστεύονται. Είναι γι' αυτούς «φως αιώνιον» και «ήλιος και ασπής». Ης. 60:19· Ψαλμ. 84:11. Θα είναι «ως δρόσος εις τον Ισραήλ». «Θέλει καταβή ως βροχή επί θερισμένου λειβαδιού». Ωσηέ 14:8, Ψαλμ. 72:6. Είναι «το ύδωρ το ζων», «ο άρτος του Θεού... ο καταβάς εκ του ουρανού, και δίδων ζώην εις τον κόσμον». Ιωάν. 6:33.

Με την ασύγκριτη δωρεά του Υιού Του, ο Θεός περιέβαλε ολόκληρο τον κόσμο με την ατμόσφαιρα της χάρις Του που είναι τόσο αληθινή όσο είναι και ο αέρας που περιβάλλει τη γη. Όλοι όσοι αποφασίζουν να αναπνέουν τη ζωογόνο αυτή ατμόσφαιρα, ζουν και αυξάνουν κατά το παράστημα του Ιησού Χριστού.

Όπως το λουλούδι στρέφεται προς τον ήλιο για να βοηθήσουν και να ολοκληρώσουν οι λαμπρές ακτίνες την ομορφιά και συμμετρία του, έτσι πρέπει και εμείς να στραφούμε προς τον Ήλιο της Δικαιοσύνης για να λάμψει επάνω μας το φως του ουρανού και ο χαρακτήρας μας να αναπτυχθεί κατά την ομοιότητα του Χριστού.

Αυτό διδάσκει ο Χριστός όταν λέγει: «Μείνατε εν Εμοί, και Εγώ εν υμίν. Καθώς το κλήμα δεν δύναται να φέρη καρπόν αφ' εαυτού εαν δεν μείνη εν τη αμπέλω ούτως ουδέ σεις εάν δεν μείνητε εν Εμοί... χωρίς Εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν». Ιωάν. 15:4, 5. Όπως ακριβώς το κλήμα εξαρτάται απ' το βασικό κορμό για την αύξηση και καρποφορία του, το ίδιο και συ εξαρτάσαι απ' το Χριστό για να μπορέσεις να διάγεις άγια ζωή. Μακριά απ' Αυτόν δεν έχεις ζωή. Δεν έχεις τη δύναμη να αντισταθείς στον πονηρό ή να αυξηθείς σε χάρη και αγιότητα. Μένοντας κοντά Του θα ευδοκιμήσεις. Απομυζώντας ζωή απ' Αυτόν ούτε θα μαραθεις, ούτε άκαρπος θα παραμείνεις. Θα είσαι σαν το δένδρο το φυτεμένο πλάι στην ακροποταμιά.

Πολλοί φαντάζονται ότι μέρος του έργου αυτού πρέπει να το αναλάβουν μόνοι τους. Για τη συγχώρηση των αμαρτιών τους εμπιστεύτηκαν στο Χριστό. Για να ζήσουν όμως μια δίκαια ζωή βασίζονται τώρα στις δικές τους προσπάθειες. Αλλά κάθε τέτοια προσπάθεια είναι καταδικασμένη να αποτύχει, αφού ο Χριστός λέγει: «χωρίς Εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν.» Η αύξησή μας στη

χάρη, η χαρά μας, η χρησιμότητά μας, όλα εξαρτώνται απ' την ένωση μας με το Χριστό. Μόνο με την καθημερινή αδιάκοπη επικοινωνία μας με Αυτόν, μένοντας διαρκώς στο πλευρό Του θα μπορέσουμε να αυξηθούμε στη χάρη. Αυτός δεν είναι μόνο ο Αρχηγός, αλλά και ο Τελειωτής της πίστης μας. Ο Χριστός είναι πρώτος, έσχατος και παντοτινός. Πρέπει, να είναι μαζί μας όχι μόνο στην αρχή και στο τέλος της πορείας μας, αλλά σε κάθε βήμα μας. Λέγει ο Δαβίδ: «Ενώπιον μου είχαν τον Κύριον διά παντός· διότι είναι εκ δεξιών μου, διά να μη σαλευθώ». Ψαλμ. 16:8.

Ίσως να διερωτάσαι: «Πώς μπορώ να μείνω με το Χριστό;» Με τον ίδιο τρόπο όπως και αρχικά Τον δέχθηκες. «Καθώς λοιπόν παρελάβετε Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν Αυτώ, περιπατείτε». «Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως». Κολ. 2:6, Εβρ. 10:38. Αφιέρωθήκες στο Θεό για να ανήκεις ολοκληρωτικά σ' Αυτόν, για να Τον υπηρετείς και να Τον υπακούεις. Δέχθηκες για Σωτήρα σου το Χριστό. Μόνος σου δεν μπορούσες να εξιλεωθείς απ' τις αμαρτίες σου, ούτε να αλλάξεις την καρδιά σου. Αλλά όταν αφιέρωσες τον εαυτό σου στο Θεό, πίστεψες ότι με τη χάρη του Χριστού Εκείνος είναι που θα κάνει όλα αυτά για σένα. Η πίστη σε βοήθησε να γίνεις του Χριστού· και πάλι με την πίστη θα αυξηθείς στη χάρη Του παίρνοντας και δίνοντας. Όλα πρέπει να Του τα δώσεις-την καρδιά σου, τη θέλησή σου, την υπηρεσία σου -να δώσεις τον εαυτό σου για να υπακούεις σε όλα που θα σου ζητήσει. Και πάλι όλα όσα σου προσφέρει πρέπει να τα δεχθείς- το Χριστό, που είναι η εκπλήρωση κάθε ευλογίας, για να κατοικεί στην καρδιά σου και να γίνει η δύναμή σου, η δικαιοσύνη σου, ο παντοτινός βοηθός σου για να σου δώσει τη δύναμη της υπακοής.

Αφιέρωνε τον εαυτό σου κάθε πρωί στο Θεό. Αυτό ας γίνει το πρώτο σου μέλημα. Ας είναι η προσευχή σου:

«Δέξου με, Κύριε, και κάνε με ολοκληρωτικά δικό Σου. Τα σχέδια μου τα εναποθέτω στα πόδια Σου. Χρησιμοποίησέ με σήμερα στην υπηρεσία Σου, Μείνε μαζί μου και κατεύθυνε όλες μου τις πράξεις.» Αυτό είναι ένα καθημερινό καθήκον. Κάθε πρωί να αφιερώνεις τον εαυτό σου στο Θεό για την καινούργια μέρα. Φανέρωνέ Του όλα σου τα σχέδιά για να ξέρεις αν θα τα εκτελέσεις ή όχι σύμφωνα με το πως θα σε οδηγήσει η Πρόνοιά Του. Έτσι παραχωρώντας τη ζωή σου μέρα με τη μέρα στα χέρια του Θεού,

η ζωή αυτή θα προσαρμόζεται όλο και περισσότερο στη ζωή του Χριστού.

Η ζωή κοντά στο Χριστό είναι μια ήρεμη ζωή. Δεν είναι απαραίτητο να καταληφθείς από εκστατικά αισθήματα αλλά θα νοιώσεις όμως μια σταθερή γαλήνια σιγουριά. Δε στηρίζεσαι τώρα πια στον εαυτό σου, αλλά στο Χριστό. Η αδυναμία σου ενώνεται με τη δική Του δύναμη, η άγνοιά σου με τη σοφία Του, η αναξιότητά σου με την ακλόνητη ισχύ Του. Γι' αυτό δεν πρέπει να αποβλέπεις στον εαυτό σου, ούτε οι σκέψεις σου να στρέφονται γύρω απ' τον εαυτό σου, αλλά να ατενίζεις στο Χριστό. Ας απασχολείται το πνεύμα σου με την αγάπη Του, τη λαμπρότητα και την τελειότητα του χαρακτήρα Του. Η αυταπάτηση του Χριστού η ταπεινοφροσύνη του Χριστού, η αγνότητα και αγιότητα του Χριστού και η απaráμιλλη του Χριστού αγάπη, αυτά είναι θέματα που πρέπει να τροφοδοτούν την ψυχή. Μόνο αν Τον αγαπάς, αν μιμείσαι το παράδειγμά Του, αν εξαρτάσαι τέλεια απ' Αυτόν, μόνο τότε θα μεταμορφωθείς σύμφωνα με την εικόνα Του.

[66]

«Μείνατε εν Εμοί», λέγει ο Ιησούς. Και τα λόγια αυτά εμπνέουν ηρεμία, σιγουριά, και εμπιστοσύνη. Και πάλι προσκαλεί: «Έλθετε προς Με... και Εγώ θέλω σας αναπαύσει». Ματθ. 11:28, 29. Την ίδια σκέψη εκφράζουν και του Ψαλμωδού τα λόγια: «Αναπαύου επί τον Κύριον και πρόσμενε Αυτόν».14 Ο Ησαΐας πάλι μας δίνει τη διαβεβαίωση: «Εν τη ησυχία και πεποιθήσει θέλει είσθαι η δύναμίς σας». Ψαλμ. 37:7, Ης. 30:15. Δεν είναι όμως στην αδράνεια όπου βρίσκεται αυτή η ανάπαυση· επειδή στην πρόσκληση του Σωτήρα που υπόσχεται την ανάπαυση, συναντούμε ταυτόχρονα και την κλήση για εργασία:

«Άρατε τον ζυγόν Μου εφ' υμάς... και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν». Ματθ. 11:29. Όσο πιο ελεύθερα επαναπαύεται στο Χριστό η καρδιά, τόσο πιο πρόθυμη και δραστήρια θα είναι η υπηρεσία της γι' Αυτόν.

Όταν ο νους στρέφεται γύρω απ' το εγώ, τότε απομακρύνεται απ' το Χριστό, την πηγή της δύναμης και της ζωής. Γι' αυτό και ο Σατανάς προσπαθεί διαρκώς να αποσπάσει την προσοχή μας απ' το Σωτήρα, για να εμποδίσει τη συνάφεια και επικοινωνία της ψυχής με το Χριστό. Με τις κοσμικές διασκεδάσεις, τις βιοτικές φροντίδες, τις θλίψεις και δυσκολίες, με τα σφάλματα των άλλων, ή με τα δικά σου λάθη και ατέλειες -αν όχι με όλα αυτά, τουλάχιστον με μερικά απ' αυτά, θα προσπαθήσει να απασχολήσει το νου σου. Μη αφήσεις

τα τεχνάσματά του να σε εξαπατήσουν. Ακόμη και πολλούς που είναι ευσυνείδητοι και επιθυμούν να ζήσουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και αυτούς πολλές φορές τους κάνει να σκέπτονται τα λάθη και τις αδυναμίες τους και ελπίζει να τους νικήσει χωρίζοντάς τους απ' το Θεό. Δεν πρέπει να ζούμε εγωκεντρικά και με την αγωνία και το φόβο στην καρδιά μη χαθούμε. Όλα αυτά παρασύρουν την ψυχή μακριά απ' την Πηγή της δύναμής μας. Ανάθεσε τη φροσύνη της ψυχής σου στο Θεό και έχει εμπιστοσύνη σ' Αυτόν. Οι σκέψεις σου και η ομιλία σου ας στρέφονται γύρω απ' το Χριστό. Ας εξουδετερωθεί ολοκληρωτικά το εγώ. Ας απομακρυνθεί κάθε αμφιβολία και ας λείψει ο φόβος. Επα- νέλαβε και συ μαζί με τον απόστολο Παύλο: «Ζω ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζει εν εμοί· καθ' ο δε ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού». Γαλ. 2:20. Αναπαύου στο Θεό. Είναι ικανός να διαφυλάξει οτιδήποτε Του εμπιστευθείς. Αν αφενθείς ελεύθερα στα χέρια Του, θα σου εξασφαλίσει με το παραπάνω τη νίκη με τη βοήθεια Εκείνου που σε αγάπησε.

Όταν ο Χριστός πήρε την ανθρώπινη φύση επάνω Του, συνδέθηκε με την ανθρωπότητα με ένα τέτοιο δεσμό αγάπης, που ποτέ καμιά δύναμη δεν μπορεί να σπάσει, εκτός αν ο ίδιος ο άνθρωπος προτιμήσει να αποσυνδεθεί. Ο Σατανάς διαρκώς θα προσπαθεί με διάφορα δελεάσματα να μας παρακινεί να διασπάσουμε αυτόν το δεσμό και να πάρουμε την απόφαση να χωριστούμε απ' το Χριστό. Εδώ ακριβώς χρειάζεται αγρυπνία, αγώνας, προσευχή για να μη δελεαστούμε από τίποτε και εκλέξουμε άλλον αρχηγό. Από μας εξαρτάται τι θα αποφασίσουμε. Αλλ' ας προσηλώσουμε τα μάτια στο Χριστό και Αυτός θα μας φυλάξει. Είμαστε ασφαλείς όταν αποβλέπομε στον Ιησού. Τίποτε δεν μπορεί να μας αποσπάσει απ' τα χέρια Του. Με την αδιάκοπη προσήλωσή μας σ' Αυτόν «μετα- μορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από δόξης εις δόξαν, καθώς από του Πνεύματος του Κυρίου». Β' Κορ. 3:18.

Μ' αυτό τον τρόπο οι πρώτοι μαθητές κατόρθωσαν να εξομοιωθούν με τον αγαπημένο τους Σωτήρα. Ακούγοντας τα λόγια του Χριστού, αναγνώρισαν την ανάγκη που είχαν γι' Αυτόν. Τον αναζήτησαν, Τον βρήκαν και Τον ακολούθησαν. Μαζί Του ήταν παντού: στο σπίτι, στο τραπέζι, στο στενότερο περιβάλλον, στους αγρούς. Ζούσαν μαζί Του σαν μαθητές με το δάσκαλό τους, κάθε μέρα απορροφώντας τα μαθήματα της θείκης αλήθειας όπως έβγαι-

ναν απ' τα χείλη Του. Απέβλεπαν ς' Αυτόν όπως οι υπηρέτες στον κύριό τους για να διδαχθούν τα καθήκοντά τους. Οι μαθητές ήταν και εκείνοι άνθρωποι «ομοιοπαθείς με ημάς». Ιακ. 5:17. Και αυτοί πάλευαν με την αμαρτία· και αυτοί είχαν ανάγκη από την ίδια χάρη για να ζήσουν μια άγια ζωή.

[68]

Ακόμη και αυτός ο Ιωάννης, ο αγαπητός μαθητής, αυτός που πληρέστερα αντανακλούσε την ομοιότητα του Σωτήρα, δεν την είχε κληρονομική την ευγένεια του χαρακτήρα. Δεν ήταν μόνο ισχυρογνώμων και φιλόδοξος, αλλά βίαιος και μνησίκακος, όταν τον αδικούσαν. Όταν όμως ήρθε αντιμέτωπος με το Θείο Χαρακτήρα, είδε τις ελλείψεις του, και αυτή η συναίσθηση τον έκανε να ταπεινωθεί. Το θάρρος και η υπομονή, η δύναμη και η τρυφερότητα, η μεγαλοπρέπεια και η πραότητα που κάθε μέρα διέκρινε στη ζωή του Υιού του Θεού, πλημμύριζαν την ψυχή του από θαυμασμό και αγάπη. Μέρα με τη μέρα η καρδιά του ελκύνονταν όλο και πλησιέστερα στο Χριστό, ώσπου το εγώ του χάθηκε μέσα στη βαθιά αγάπη για τον Κύριό του. Η μνησίκαχη και φιλόδοξη ιδιοσυγκρασία του υποτάχθηκε στη μεταπλαστική δύναμη του Χριστού. Η καρδιά του άλλαξε κάτω απ' την αναγεννητική επίδραση του Αγίου Πνεύματος. Η δύναμη της αγάπης του Χριστού μετέβαλε το χαρακτήρα. Αυτό το βέβαιο αποτέλεσμα επιφέρει, η ένωση με το Χριστό. Όταν ο Χριστός κατοικεί στην καρδιά, τότε ολόκληρη η ανθρώπινη φύση παραλλάζει. Το Πνεύμα του Χριστού, η αγάπη Του, απαλύνει την καρδιά, υποτάσσει την ψυχή και εξυψώνει τις σκέψεις και τις επιθυμίες προς το Θεό και τον ουρανό.

Μετά την ανάληψη του Χριστού στον ουρανό, οι οπαδοί Του εξακολουθούσαν να νοιώθουν την παρουσία Του κοντά τους. Και ήταν προσωπική η παρουσία αυτή, γεμάτη φως και αγάπη. Ο Ιησούς, ο Σωτήρας, Αυτός που είχε περπατήσει, μιλήσει και προσευχηθεί μαζί τους, Αυτός που είχε φέρει ελπίδα και παρηγοριά στις καρδιές τους, είχε τώρα πια αναληφθεί απ' αυτούς ενώ ακόμη τα χείλη Του πρόφεραν το τελευταίο μήνυμα ειρήνης· και καθώς το πλήθος των αγγέλων Τον υποδέχονταν, σαν αντίλαλος τα λόγια Του αντήχησαν στα αυτιά τους: «Ιδού Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνας». Ματθ. 28:20. Αναλήφθηκε στον ουρανό φέροντας την ανθρώπινη μορφή. Και αυτοί ήξεραν ότι τώρα πιά βρίσκονταν μπροστά στο θρόνο του Θεού και ότι εξακολουθούσε να είναι ο Φίλος και Σωτήρας τους· ότι η συμπόνοιά Του ήταν

[69]

αμετάβλητη και ότι παρέμενε πάντοτε συνταυτισμένος με τη δοκιμασμένη ανθρωπότητα. Παρουσίαζε στο Θεό την αξία του πολύτιμου αίματός Του, δείχνοντας τα πληγωμένα χέρια Του και πόδια, μια ανάμνηση των λύτρων που κατέβαλε για όσους εξαγόρασε. Ήξεραν ότι πήγε στον ουρανό για να τους ετομάσει τόπο και ότι πάλι θα επέστρεφε για να τους πάρει κοντά Του.

Μετά την ανάληψη, κάθε φορά που συναθροίζονταν, παρουσίαζαν προς τον Πατέρα με θάρρος τα αιτήματά τους στο όνομα του Ιησού. Με βαθυστόχαστη ευλάβεια υποκλίνονταν για να προσευχηθούν, επαναλαμβάνοντας τη διαβεβαίωση: «Όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός εν τω ονόματί Μου, θέλει σας δώσει. Έως τώρα δεν ητάσατε ουδέν εν τω ονόματί Μου· αιτείτε και θέλετε λαμβάνει, διά να ήναι πλήρης η χαρά σας». Ιωάν. 16:23, 24. Ύψωναν τα χέρια της πίστης όλο και περισσότερο καθώς βασιζονταν στο ακλόνητο επιχείρημα, «Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και αναστάς, όστις και είναι εν τη δεξιά του Θεού, όστις και μεσιτεύει υπέρ ημών». Ρωμ. 8:34. Και η Πεντηκοστή τους έφερε τον Παράκλητο που γι' αυτόν ο Χριστός είχε πει: «Εν υμίν θέλει έσθαι». Και πρόσθεσε ακόμη: «Συμφέρει εις εσάς να απέλθω Εγώ· διότι εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει ελθεί προς εσάς· αλλά αφού απέλθω, θέλω πέμψει Αυτόν προς εσάς». Ιωάν. 14:17, 16:7. Απ' εδώ και εμπρός ο Χριστός θα έκανε με το Πνεύμα Του μόνιμο κατοικητήριο τις καρδιές των παιδιών Του. Η ένωση μαζί Του θα ήταν τώρα στενότερη ακόμη παρά όταν Τον είχαν προσωπικά κοντά τους. Το φως, η αγάπη και η δύναμη του Χριστού που κατοικούσε τώρα μέσα τους, αντανακλούσε επάνω τους σε σημείο που οι άνθρωποι βλέποντας «εθαύμαζον, και ανεγνώριζον αυτούς ότι ήσαν μετά του Ιησού». Πράξ. 4:13.

Ό,τι ήταν για τους μαθητές Του τότε ο Χριστός, το ίδιο επιθυμεί να είναι και για τα παιδιά Του σήμερα. Γιατί στην τελευταία εκείνη προσευχή που έκανε, περιτριγυρισμένος απ' την μικρή ομάδα των μαθητών Του, ανέφερε: «Δεν παρακαλώ μόνον περί τούτων, αλλά και περί των πιστευσόντων εις Εμέ διά τον λόγον αυτών τών». Ιωαν. 17:20.

Ο Χριστός προσευχήθηκε για μας και παρακάλεσε να γίνουμε ένα με Αυτόν καθώς Εκείνος είναι ένα με τον Πατέρα. Τι θαυμαστή ένωση! Για τον Εαυτό Του ο Χριστός είχε πει: «Δεν δύναται ο Υιός να πράττη ουδέν αφ' Εαυτού». «Ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί,

Αυτός εκτελεί τα έργα». Ιωάν. 5:19, 14:10. Έπεται λοιπόν ότι όταν ο Χριστός κατοικεί στις καρδιές μας, τότε Εκείνος θα εργάζεται μέσα μας «και το θέλειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν Αυτού». Φιλ. 2:13. Τότε θα εργαζόμαστε και εμείς όπως Αυτός εργαζονταν. Θα εκδηλώνουμε το ίδιο πνεύμα. Και έτσι, με το να Τον αγαπούμε και να παραμένουμε κοντά Του, θα «αυξήσωμεν εις Αυτόν κατά πάντα, όστις είναι η κεφαλή, ο Χριστός». Ειρ. 4:15.

[71]

Κεφάλαιο 9: Έργα και Ζωή

Σ' ολόκληρο το σύμπαν η πηγή της ζωής, του φωτός και της χαράς είναι ο Θεός. Σαν τις λαμπερές ακτίνες που το φως τους απαυγάζουν απ' τον ήλιο, σαν τα γάργαρα νερά που αναβλύζουν από κρυστάλλινες πηγές, έτσι και οι ευλογίες του Θεού προς όλα τα πλάσματά Του ρέουν απ' Αυτόν. Και όταν ζωή από το Θεό υπάρχει στις καρδιές των ανθρώπων, θα ξεχειλίσει προς τους άλλους με αγάπη και ευλογίες.

Η χαρά του Σωτήρα μας ήταν να εξυψώσει και να απολυτρώσει τους αμαρτωλούς. Γι' αυτό και τη ζωή Του δεν τη θεώρησε πολύτιμη, αλλ' υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας την αισχύνη. Έτσι και οι άγγελοι έχουν σαν μόνιμη αποστολή τους να εργάζονται για την ευτυχία των άλλων. Αυτή είναι η χαρά τους. Εκείνο που οι εγωιστικές καρδιές το θεωρούν ταπεινωτική εργασία, να βοηθούν δηλαδή αυτούς που έχουν πέσει στην αθλιότητα και από κάθε άποψη θεωρούνται κατώτεροι σε χαρακτήρα και κοινωνική υφή, οι αναμάρτητοι άγγελοι το θεωρούν καθήκον τους. Το πνεύμα της αγάπης και αυτοθυσίας του Χριστού είναι το πνεύμα που διέπει τον ουρανό και αποτελεί την ουσία της ευδαιμονίας του. Αυτό το πνεύμα θα έχουν και οι οπαδοί του Χριστού και αυτό το έργο θα πρέπει να εκτελούν. Σαν τη γλυκιά την ευωδιά, έτσι και η αγάπη του Χριστού δεν κρύβεται φυλακισμένη στην καρδιά. Όλοι όσοι έρχονται σε επαφή μαζί μας θα αισθανθούν την άγια επιρροή της. Το πνεύμα του Χριστού στην καρδιά είναι σαν την πηγή που αναβλύζει στην έρημο δροσίζοντας όλους και ανασταίνοντας στους ετοιμοθάνατους τον πόθο να πιουν απ' το νερό της ζωής.

[72]

[73]

Η αγάπη του Χριστού εκδηλώνεται με την επιθυμία να εργαστούμε όπως Εκείνος εργάστηκε για την ευλογία και την ανύψωση της ανθρωπότητας. Θα μας οδηγήσει να δείξουμε αγάπη, τρυφερότητα και συμπάθεια προς όλα τα πλάσματα που ο ουράνιος Πατέρας μας έχει στη φροντίδα Του.

Η επίγεια ζωή του Σωτήρα μας δεν ήταν μια ανέμελη ζωή, αφιερωμένη στον Εαυτό Του, αλλά μια ζωή επίμονου μόχθου και ακο-

ύραστης προσπάθειας για τη σωτηρία της χαμένης ανθρωπότητας. Απ' τη φάτνη στο σταυρό ακολούθησε το δρόμο της αυταπάρνησης και δεν προσπάθησε ποτέ να απαλλαγεί απ' τα επίπονα καθήκοντα, τα κοπιαστικά ταξίδια και την εξαντλητική εργασία. Έλεγε: «Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή αλλά διά να υπηρετήσει, και να δώσει την ζωήν Αυτού λύτρον αντί πολλών». Ματθ. 20:28. Αυτός ήταν ο μεγάλος σκοπός της ζωής Του. Όλα τα άλλα έρχονταν σε δεύτερη μοίρα· ήταν επουσιώδη. Η βρώση και η πόση Του ήταν να κάνει το θέλημα του Θεού και να τελειώσει το έργο Του. Το εγώ και η ιδιοτέλεια δεν είχαν καμιά θέση στην υπηρεσία Του.

Έτσι και εκείνοι που μετέχουν στη χάρη του Χριστού, θα είναι πρόθυμοι να υποστούν κάθε θυσία, ώστε και άλλοι που για χάρη τους πέθανε ο Χριστός, να συμμετέχουν επίσης στην ουράνια δωρεά. Θα κάνουν ό,τι μπορούν για ένα καλύτερο κόσμο κατά την παραμονή τους σ' αυτόν. Αυτό το πνεύμα είναι η αναμφισβήτητη απόρροια μιας καρδιάς που έχει κατά βάθος αναγεννηθεί. Μόλις έρχεται κανείς στο Χριστό, γεννάται η επιθυμία στην καρδιά του να γνωστοποιήσει και σε άλλους τι πολύτιμο φίλο βρήκε στο πρόσωπο του Ιησού. Η σωτήρια και αγιασμένη αλήθεια δεν μπορεί να περιοριστεί στην καρδιά του. Αν έχουμε περιβληθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού και αν μας έχει πλημμυρίσει η αγάπη του Πνεύματός Του, δεν μπορούμε, να μείνομε στην αδράνεια. Αν γευτήκαμε και είδαμε ότι αγαθός είναι ο Θεός, τότε θα έχουμε σπουδαίο θέμα ομιλίας. Όπως έκανε ο Φίλιππος όταν βρήκε το Σωτήρα, θα προσκαλέσουμε και εμείς τους άλλους να Τον γνωρίσουν. Θα προσπαθήσουμε να τους παρουσιάσουμε τα προσόντα του Χριστού και τις άορατες πραγματικότητες της μελλοντικής ζωής. Θα καταληφθούμε από μια ένθερμη επιθυμία να ακολουθήσουμε το μονοπάτι όπου βάδισε ο Χριστός. Θα λαχταρούμε να βοηθήσουμε τους άλλους γύρω μας να δουν και αυτοί Αυτόν που είναι ο «Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». Ιωάν. 1:29. Και η προσπάθειά μας να γίνουμε ευλογία στους άλλους, θα μας ανταποδοθεί με περισσότερες ευλογίες για τον εαυτό μας. Αυτόν το σκοπό είχε ο Θεός όταν μας επέτρεψε να πάρουμε μέρος στο σχέδιο της σωτηρίας. Έδωσε στους ανθρώπους το προνόμιο να γίνουν μέτοχοι της θείας φύσης για να μεταδώσουν και αυτοί με τη σειρά τους τις ευλογίες στους συνανθρώπους τους. Αυτή ήταν η ανώτερη τιμή και η μεγαλύτερη

[74]

χαρά που μπορούσε ο Θεός να δώσει στους ανθρώπους. Εκείνοι λοιπόν που παίρνουν μέρος στα έργα της αγάπης πλησιάζουν περισσότερο προς το Δημιουργό τους.

Θα μπορούσε ο Θεός να αναθέσει τη διάδοση του ευαγγελίου και ολόκληρο το έργο της διακονίας της αγάπης στους αγγέλους του ουρανού. Θα μπορούσε να μεταχειριστεί διαφορετικά μέσα για την εκπλήρωση του σκοπού Του. Όμως μέσα στην άπειρη αγάπη Του προτίμησε να κάνει εμάς συνεργάτες δικούς Του, του Χριστού και των αγγέλλων για να έχουμε μέρος στις ευλογίες, στη χαρά και στην πνευματική ανάταση που απορρέει από την ανιδιοτελή αυτή υπηρεσία.

Όταν συμμεριζόμαστε τα παθήματά Του, υποφέρουμε μαζί με το Χριστό. Κάθε πράξη αυτοθυσίας για το καλό των άλλων ενισχύει το πνεύμα της αγαθοεργίας στην καρδιά του ευεργέτη, φέρνοντας τον σε στενότερη επαφή με το Λυτρωτή του κόσμου, «όστις πλούσιος ων επώχευσε διά σας, διά να πλουτήσετε σεις με την πτωχείαν Εκείνου». Β΄ Κορ. 8:9. Και μόνο όταν μ' αυτό τον τρόπο εκπληρώνουμε το θείο σκοπό της δημιουργίας, γίνεται η ζωή για μας ευλογία.

[75]

Αν πας να εργαστείς όπως ο Χριστός περιμένει να εργαστούν οι οπαδοί Του και κερδίζεις ψυχές γι' Αυτόν, θα αισθανθείς την ανάγκη μιας βαθύτερης πείρας και μιας πληρέστερης κατανόησης των θείων πραγμάτων. Θα νοιώσεις την πείνα και τη δίψα για τη δικαιοσύνη. Θα επικαλείσαι το Θεό. Η πίστη σου θα δυναμώνει και η ψυχή σου θα σβήνει τη δίψα της πίνοντας απ' την πηγή της σωτηρίας. Οι αντιθέσεις και οι δοκιμασίες που θα συναντάς θα σε κάνουν να καταφεύγεις στην Αγία Γραφή και στην προσευχή. Θα αυξάνεις στη χάρη και στην επίγνωση του Χριστού και θα απολαύσεις μια πλούσια εμπειρία.

Το πνεύμα της αφίλαυτης υπηρεσίας για τους άλλους δίνει βάθος, σταθερότητα και χριστιανική κοσμιότητα στο χαρακτήρα και φέρνει ειρήνη και ευτυχία στον κάτοχο του. Οι προθέσεις εξαγνίζονται. Η νωθρότητα και ιδιοτέλεια εξοστραχίζονται. Εκείνοι που εξασκούνται μ' αυτό τον τρόπο στις χριστιανικές αρετές, θα αναπτυχθούν και θα ενισχυθούν στο έργο του Θεού. Θα αποκτήσουν καθάριες πνευματικές αντιλήψεις, σταθερή, αυξημένη πίστη και μεγαλύτερη δύναμη στην προσευχή. Το Πνεύμα του Θεού ενεργώντας στο νου τους διαμορφώνει θεικές αρμονίες στην

ψυχή σαν αποτέλεσμα της θείκης επαφής. Εκείνοι που μ' αυτόν τον τρόπο καταβάλουν αλτροϋστικές προσπάθειες για το καλό των άλλων, αναμφισβήτητα εργάζονται ταυτόχρονα και για τη δική τους σωτηρία.

Ο μόνος τρόπος για να αυξηθούμε στη χάρη είναι να κάνουμε με ανιδιοτέλεια εκείνο ακριβώς το έργο που ο Χριστός μας ανέθεσε να προσπαθήσουμε δηλαδή, κατά τη δύναμή μας, να βοηθήσουμε και να οδηγήσουμε στην ευτυχία εκείνους που χρειάζονται τη βοήθειά μας. Η δύναμη αποκτάται με την εξάσκηση. Απαράβατος όρος της ζωής είναι η δραστηριότητα. Όσοι επιδιώκουν τη χριστιανική επιβίωση λαβαίνοντας παθητικά τις ευλογίες της θείας χάρης χωρίς να κάνουν τίποτε για το Χριστό, προσπαθούν να ζήσουν τρώγοντας μόνο χωρίς να εργάζονται. Και αυτό, τόσο στον πνευματικό κόσμο όπως και στο φυσικό, καταλήγει πάντοτε στην παρακμή και στον εκφυλισμό. Αν ο άνθρωπος αρνηθεί να χρησιμοποιήσει τα μέλη του σώματός του, σε λίγο θα χάσει ολοκληρωτικά τη δύναμη της χρήσης τους. Έτσι και ο Χριστιανός, όταν αρνείται να εξασκήσει τις δυνάμεις που του έδωσε ο Θεός, όχι μόνο δεν αναπτύσσεται στη χριστιανική ζωή του, αλλά χάνει και αυτή τη δύναμη που είχε.

[76]

Η εκκλησία είναι το μέσον που διόρισε ο Θεός για τη σωτηρία των ανθρώπων. Η αποστολή της είναι να μεταδώσει το ευαγγέλιο στον κόσμο. Και η υποχρέωση αυτή βαρύνει όλους τους Χριστιανούς. Ο καθένας έχει καθήκον να εκπληρώσει την εντολή του Χριστού σύμφωνα με τα τάλαντα που έχει και τις ευκαιρίες που του παρουσιάζονται. Η αγάπη του Χριστού που μας έχει αποκαλυφθεί, μας καθιστά χρεώστες απέναντι σ' αυτούς που δεν Τον γνωρίζουν. Το φως που μας έδωσε ο Θεός δεν είναι μόνο για τον εαυτό μας, αλλά για να φωτίσουμε και άλλους.

Αν οι οπαδοί του Χριστού συναισθάνονταν το καθήκον τους, τότε εκεί όπου είναι ένας μόνο για να κηρύξει το ευαγγέλιο στις ειδωλολατρικές χώρες, θα υπήρχαν χιλιάδες. Και εκείνοι που δεν είναι σε θέση να πάρουν μέρος προσωπικά σ' αυτό το έργο, θα μπορούσαν όμως να το υποστηρίξουν με τα χρήματά τους, με το ενδιαφέρον και τις προσευχές τους· ενώ σ' αυτές τις χριστιανικές χώρες θα καταβάλλονταν πολύ σοβαρότερες προσπάθειες για τη σωτηρία ψυχών. Δεν είναι απαραίτητο να πάμε σε ειδωλολατρικές χώρες ή και να εγκαταλείψουμε το στενό οικογενειακό μας περιβάλλον,

αν εδώ μας καλεί το καθήκον να εργαστούμε για το Χριστό. Το καθήκον αυτό μπορούμε να το εκπληρώσουμε στον οικογενειακό κύκλο, στην εκκλησία, ανάμεσα σ' αυτούς που συναναστρεφόμαστε και που μαζί τους έχουμε συναλλαγές.

Το μεγαλύτερο μέρος της επίγειας ζωής Του ο Σωτήρας μας το πέρασε δουλεύοντας υπομονετικά στο εργαστήρι της Ναζαρέτ. Άγγελοι διακονίας συνόδευαν τον Αρχηγό της ζωής όταν άσημος και αγνώριστος βιάδιζε πλάι στους αγρότες και στους εργάτες. Εκπλήρωνε το ίδιο πιστά την αποστολή Του όταν καταγίνονταν με την ταπεινή Του τέχνη, όπως και όταν θεράπευε τους ασθενείς ή περπατούσε πάνω στα αγριεμένα κύματα της Γαλιλαίας. Έτσι και στα πιο ταπεινά καθήκοντα, και στις πιο περιφρονητικές φάσεις της ζωής, μπορούμε να βαδίζουμε και να εργαζόμαστε μαζί με το Χριστό.

Ο απόστολος λέγει: «Έκαστος... εις ό,τι εκλήθη, εν τούτω ας μένει παρά τω Θεώ». Α΄ Κορ. 7:24. Ο επιχειρηματίας μπορεί να διαπραγματεύεται με τέτοιο τρόπο που ο Κύριός του να δοξάζεται με την εντιμότητά του. Αν είναι πραγματικός οπαδός του Χριστού, θα εξωτερικεύει τη θρησκεία του με όλες του τις πράξεις και θα φανερώνει στους ανθρώπους το πνεύμα του Χριστού. Ο τεχνίτης μπορεί να είναι ένας επιμελής και πιστός αντιπρόσωπος Εκείνου που γύρω στους λόφους της Γαλιλαίας κόπιαζε στις ταπεινότερες απασχολήσεις της ζωής. Ο καθέννας που φέρει το όνομα του Χριστού πρέπει να εργάζεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι άλλοι, βλέποντας τα καλά του έργα, να δοξάσουν το Δημιουργό και Λυτρωτή τους.

Πολλοί δικαιολογούνται ότι δεν προσφέρουν τα χαρίσματα τους στην υπηρεσία του Χριστού, επειδή άλλοι έχουν μεγαλύτερα προτερήματα και προνόμια. Επικρατεί η γνώμη ότι μόνο όσοι διαθέτουν εξαιρετικά τάλαντα καλούνται να αφιερώσουν τις ικανότητές τους στην υπηρεσία του Θεού. Και μερικοί φθάνουν στο σημείο να πιστεύουν ότι τα τάλαντα χορηγούνται μόνο σε μια ευνοούμενη τάξη, ενώ οι άλλοι αποκλείονται και φυσικά επακολουθεί ότι απαλλάσσονται από τη συνεισφορά της εργασίας και το συμερισμό της αμοιβής. Η παραβολή όμως δεν παρουσιάζει έτσι τα πράγματα. Όταν ο οικοδεσπότης κάλεσε τους δούλους του, ανέθεσε στον καθένα το έργο του.

Με πνεύμα αγάπης μπορούμε να εκτελούμε και τα πιο ταπεινά καθήκοντα της ζωής «ως εις τον Κύριον». Κολ. 3:23. Αν η αγάπη του Θεού βρίσκεται στην καρδιά, θα εκδηλωθεί και στη ζωή. Θα

μας περιβάλλει η γλυκιά ευωδιά του Χριστού και θα ασκούμε την επιρροή μας για την ανύψωση και την ευλογία των άλλων.

Δεν πρέπει να περιμένεις να σου παρουσιαστούν σπάνιες ευκαιρίες ή να καταληφθείς από εξαιρετικές ικανότητες πριν ξεκινήσεις να εργαστείς για το Θεό. Μη σε μέλλει τι θα πει ο κόσμος για σένα. Αν η καθημερινή ζωή σου φανερώνει την αγνότητα και την ειλικρίνεια της θρησκείας σου και οι άλλοι δεν αμφιβάλλουν ότι θέλεις το καλό τους, τότε οι προσπάθειές σου δε θα παν χαμένες.

[78]

Ο πιο ταπεινός, ο πιο φτωχός οπαδός του Ιησού, μπορεί να γίνει ευλογία για τους άλλους. Ίσως να μη αντιλαμβάνονται ότι κάνουν κάποιο ιδιαίτερο καλό. Η ανεπαίσθητη όμως επιρροή τους μπορεί να προκαλέσει κύματα ευλογιών που πλατύνονται σε έκταση και ένταση και που τα αποτελέσματά τους πιθανό να μη τα μάθουν παρά μόνο τη μέρα της τελικής ανταμοιβής. Δεν αισθάνονται ούτε γνωρίζουν ότι κάνουν κανένα μεγάλο έργο. Δε χρειάζεται να αδημονούν για την επιτυχία. Αρκεί μόνο να προχωρούν ήσυχα, εκτελώντας πιστά το καθήκον που η θεία πρόνοια τους ανέθεσε, και ο προορισμός της ζωής τους θα εκπληρωθεί. Η ψυχή τους θα αναπτύσσεται κατά την ομοιότητα του Χριστού. Γίνονται συνεργάτες του Θεού σ' αυτή τη ζωή, και αυτό τους προετοιμάζει για το εξοχότερο έργο και την ανέφελη χαρά της μελλοντικής ζωής.

[79]

Κεφάλαιο 10: Επιγνώση Θεου

Πολλά είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Θεός για να μας κάνει να Τον γνωρίσουμε και να επικοινωνήσουμε μαζί Του. Ακατάπαυστα η φύση μιλά στις αισθήσεις μας. Η πρόθυμη καρδιά επηρεάζεται απ' την αγάπη και τη δόξα του Θεού όπως αυτές φανερώνονται στα έργα Του. Το προσεκτικό αυτί συλλαμβάνει και ερμηνεύει τα μηνύματα που στέλνει ο Θεός με τα έργα της φύσης. Τα πράσινα λιβάδια, τα πυκνόφυλλα δένδρα, τα μπουμπούκια και λουλούδια, τα γοργοτάξιδα σύννεφα, της βροχής οι ψιχάλες, το φλύαρο ρυάκι, η λαμπρότητα του ουρανού, μιλούν στην καρδιά μας και μας καλούν να γνωρίσουμε το Δημιουργό τους.

Ο Σωτήρας μας σχέτιζε τα πολύτιμα μαθήματά Του με τα πράγματα της φύσης. Τα δένδρα, τα πουλιά, τα αγριολούλουδα, οι λόφοι, οι λίμνες και ο καθάριος ουρανός, καθώς και τα συμβάντα και το περιβάλλον της καθημερινής ζωής, ήταν όλα σχετισμένα με τα λόγια της αλήθειας για να μπορούν τα μαθήματά Του να επανέρχονται στη μνήμη ακόμη και μέσα στις πολυάσχολες φροντίδες της κοπιαστικής ζωής του ανθρώπου.

Ο Θεός επιθυμεί τα παιδιά Του να εκτιμούν τα έργα Του και να χαίρονται την απλή, γαλήνια ομορφιά που κοσμεί την επίγεια κατοικία τους. Αυτός αγαπά την ομορφιά και, πάνω από κάθε εξωτερικό θέλγητρο, εκτιμά την ομορφιά του χαρακτήρα. Επιθυμεί να καλλιεργούμε την αγνότητα και την απλότητα, τις σεμνές αυτές χάρες των λουλουδιών.

Αν θέλαμε μόνο να προσέξουμε τα δημιουργικά έργα του Θεού, θα μας δίδασκαν πολύτιμα μαθήματα υπακοής και εμπιστοσύνης. Από τ' αστέρια που πιστά ακολουθούν στο διάβα των αιώνων την ορισμένη, αν και αχάρακτη, τροχιά τους στο διάστημα, μέχρι το μικροσκοπικό πολλοστημόριο, τα στοιχεία της φύσης υπακούουν στο θέλημα του Δημιουργού. Ο Θεός φροντίζει για όλα και συντηρεί το κάθε τι που δημιούργησε. Εκείνος που βαστάζει τους αμέτρητους κόσμους στο κενό μεριμνά και για το μικρό, μελαχρινό σπουργίτη που ανέμελα κελαηδεί το ταπεινό τραγούδι του. Όταν

οι άνθρωποι ξεκινούν για την καθημερινή δουλειά τους, όπως και όταν προσεύχονται, όταν πλαγιάζουν να κοιμηθούν το βράδυ, ή όταν σηκώνονται πρωί, όταν ο πλούσιος γιορτάζει στο παλάτι του ή ο φτωχός μαζεύει τα παιδιά του γύρω απ' το λιτό τραπέζι, ο ουράνιος Πατέρας στοργικά φυλάγει τον καθένα. Κανένα δάκρυ δε χύνεται απαρατήρητο, κανένα χαμόγελο δεν ξεφεύγει την προσοχή Του.

Αν ακράδαντα το πιστεύαμε αυτό, τότε όλες οι περιπτώσεις ανησυχίες μας θα διαλύονταν. Η ζωή μας δε θα ήταν τόσο γεμάτη με απογοητεύσεις, επειδή κάθε τι μεγάλο ή μικρό, θα το αφήναμε στα χέρια του Θεού που δεν Τον σαστίζουν οι πολυάριθμες φροντίδες, ούτε Τον καταβάλλουν με το βάρος τους. Θα απολαμβάναμε τότε μια τέτοια ψυχική γαλήνη που πολλοί την έχουν στερηθεί για πολύ καιρό.

Καθώς οι αισθήσεις σου τέρπονται απ' τις θελκτικές ομορφιές της γης στρέψε την προσοχή προς το μελλοντικό κόσμο που δε θα γνωρίσει ποτέ τη φθορά της αμαρτίας και του θανάτου, όπου η όψη της φύσης δε θα μαυρώνεται απ' τη σκιά της κατάρτας. Προσπάθησε να απεικονίσεις με τη φαντασία σου την κατοικία των λυτρωμένων και αναλογίσου ότι η δόξα της θα υπερβαίνει τους οραματισμούς και της πιο γόνιμης φαντασίας. Τα ποικίλα δώρα του Θεού δεν αντανακλούν παρά μια αμυδρή μόνο ανταύγεια της δόξας Του. Όπως είναι γραμμένο: «Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπώντας Αυτόν». Α' Κορ. 2:9.

[81]

Ο ποιητής και ο φυσιοδίφης έχουν πολλά να πουν για τη φύση: αλλ' εκείνος που απολαμβάνει και εκτιμά στον υπέρτατο βαθμό τις φυσικές καλλονές είναι ο Χριστιανός. Επειδή αυτός τις αναγνωρίζει σαν έργα που βγήκαν απ' τα χέρια του Πατέρα του και διακρίνει την αγάπη Του πάνω στα λουλούδια, στους θάμνους και στα δένδρα. Δεν μπορεί ποτέ να εκτιμηθεί στην πραγματική αξία της η σπουδαιότητα του λόφου, της κοιλάδας, του ποταμού και της θάλασσας αν αυτά δεν τα αναγνωρίζει κανείς σαν έκφραση της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο.

Ο Θεός μας μιλά επίσης με τα έργα της Πρόνοιάς Του, καθώς και με την επιρροή του Πνεύματός Του πάνω στην καρδιά. Στα διάφορα περιστατικά της ζωής, στο περιβάλλον μας, στις καθημερινές μεταλλαγές που παρατηρούμε γύρω μας, μπορούμε να ανακαλύψου-

με πολύτιμα μαθήματα, φθάνει οι καρδιές μας να είναι πρόθυμες να τα διακρίνουν. Περιγράφοντας τα έργα της Πρόνοιας του Θεού, ο Ψαλμωδός μας λέγει: «Από του ελέους του Κυρίου είναι πλήρης η γη»: «όστις είναι σοφός ας παρατηρεί ταύτα: και θέλουσιν εννοήσει τα ελέη του Κυρίου». Ψαλμ. 33:5· 107:43.

Ο Θεός μας μιλά μέσα από το λόγο Του. Εδώ μας παρουσιάζεται ευκρινέστερα η αποκάλυψη του χαρακτήρα Του, της συμπεριφοράς Του με τους ανθρώπους, καθώς και το μεγάλο απολυτρωτικό Του έργο. Εδώ σκιαγραφείται για πρώτη φορά η ιστορία των πατριαρχών και προφητών και άλλων αγίων ανθρώπων της παλιάς εποχής. Και αυτοί ήταν άνθρωποι «ομοιοπαθείς με ημάς». Ιακ. 5:17. Βλέπουμε πώς αγωνίστηκαν παλεύοντας με αντιξοότητες σαν αυτές που αντιμετωπίζουμε εμείς: πώς έπεσαν σε πειρασμούς όπως πέφτουμε κι εμείς. Και όμως εμφυχώθηκαν πάλι και με τη χάρη του Θεού βγήκαν νικητές. Παρατηρώντας τους, παίρνουμε κι εμείς θάρρος να συνεχίσουμε τον αγώνα για τη δικαιοσύνη. Διαβάζοντας τις πολύτιμες πείρες που πέρασαν, το φως, την αγάπη και τις ευλογίες που απόλαυσαν, και τα κατορθώματα που έκαναν με τη χάρη που τους δόθηκε, το ίδιο πνεύμα που ενέπνευσε αυτούς ανάβει και στις δικές μας καρδιές μια φλόγα ευγενικής άμιλλας, καθώς και τον πόθο να εξομοιωθούμε μαζί τους στο χαρακτήρα -να βαδίσουμε όπως αυτοί μαζί με το Θεό.

[82]

Μιλώντας για τις Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης- και πόσο περισσότερο αληθεύει αυτό για την Καινή-ο Ιησούς είπεν: «Εκεῖνοι εἶναι αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ» (Ιωάν. 5:39) -του Σωτήρα, που στο πρόσωπό Του συγκεντρώνονται όλες οι ελπίδες μας για την αιώνια ζωή⁴. Μάλιστα, ολόκληρη η Γραφή μιλά για το Χριστό. Από την αρχική εξιστόρηση της δημιουργίας-επειδή «χωρίς Αυτού δεν ἐγένεεν οὐδὲ ἐν τῷ ὀποίῳ ἐγένεεν» (Ιωάν. 1:3), -μέχρι την τελευταία υπόσχεση, «ἰδοὺ ἐρχομαι ταχέως» (Αποκ. 22:12), διαβάζουμε για τα έργα Του και ακούμε τη φωνή Του. Αν θέλεις να γνωριστείς με το Σωτήρα, μελέτησε την Αγία Γραφή. Θρέψε την καρδιά σου με τα λόγια του Θεού. Είναι το ζωντανό νερό που σβήνει τη δίψα σου. Είναι το ζωντανό ψωμί απ' τον ουρανό. Ο Ιησούς δήλωσε: «Ἐάν δὲν φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῖντε τὸ αἷμα Αὐτοῦ, δὲν ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». Ιωάν. 6:53. Και εξηγείται: «Οἱ λόγοι τοῦς ὀποίους Ἐγὼ λαλῶ πρὸς ἐσάς, πνεῦμα εἶναι καὶ ζωὴ εἶναι». Ιωάν. 6:63. Τα σώματά μας οικοδομούνται με ό,τι τρώμε και

πίνουμε. Και ό,τι ισχύει στο φυσικό κόσμο, ισχύει και στον πνευματικό. Η πνευματική μας υπόσταση τυποείται και δυναμώνει με ό,τι τροφοδοτεί τη σκέψη μας.

Το θέμα της σωτηρίας αποτελεί την ευχαρίστηση των αγγέλων. Αυτό θα αποτελεί τη σπουδή και τον αίνο των λυτρωμένων στο κύλισμα του χρόνου μιας ολόκληρης αιωνιότητας. Δεν αξίζει λοιπόν να του αφιερώσεις μια προσεκτική και βαθυστόχαστη μελέτη από σήμερα: Η άπειρη ευσπλαχνία και αγάπη του Ιησού, η θυσία που έγινε για χάρη μας, απαιτούν την πιο σοβαρή περίσκεψη. Πρέπει να ενδιατρίβουμε πάνω στο χαρακτήρα του αγαπημένου Λυτρωτή και Μεσίτη μας. Πρέπει να προσηλώσουμε τη σκέψη μας στο θέμα της αποστολής Εκείνου που ήρθε να σώσει το λαό Του από την αμαρτία. Και ενώ αυτά τα ουράνια θέματα αιχμαλωτίζουν το νου μας, η πίστη και η αγάπη μας όλο και δυναμώνουν, και οι προσευχές μας θα γίνονται ολοένα πιο ευπρόσδεκτες απ' το Θεό, επειδή θα προσφέρονται σύμμικτες όλο και περισσότερο με πίστη και αγάπη. Θα προσφέρονται με κατανόηση και θέρμη. Θα δημιουργηθεί μια ακλόνητη εμπιστοσύνη στον Ιησού και μια καθημερινή προσωπική πείρα -ότι είναι ικανός να σώζει στην εντέλεια όλους εκείνους που μέσο του Ιησού πλησιάζουν το Θεό.

[83]

Ενώ στοχαστικά μελετούμε τις τέλειες αρετές του Σωτήρα, θα μας καταλάβει η επιθυμία μιας ριζικής μεταμόρφωσης και ανανέωσης με πρότυπο την εικόνα της αγνότητάς Του. Θα γεννηθεί μέσα μας μια ψυχική πείνα και δίψα για να αφομοιωθούμε με Εκείνον που λατρεύουμε. Όσο περισσότερο οι στοχασμοί μας ενδιατρίβουν πάνω στο Χριστό, τόσο περισσότερο θα θέλουμε να μιλούμε γι' Αυτόν στους άλλους και να Τον αντιπροσωπεύουμε στον κόσμο.

Η Γραφή δε γράφηκε μονάχα για τους λόγιους: αντίθετα προορίζεται για το κοινό. Οι μεγάλες αλήθειες, οι αναγκαίες, για τη σωτηρία, είναι τόσο φανερές σαν το φως στο μεσουράνημα: και κανείς δεν μπορεί να τις παρερμηνεύσει ή να χάσει τον προσανατολισμό του, παρά μόνο εκείνοι που ακολουθούν τη δική τους κρίση αντί να εφαρμόσουν το ολοφάνερο θέλημα του Θεού.

Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε απ' τις ανθρώπινες απόψεις σχετικά με τη διδαχή της Γραφής, αλλά πρέπει να μελετούμε τα λόγια του Θεού για τον εαυτό μας. Αν αφήσουμε τους άλλους να σκέπτονται για μας, θα καταλήξουμε με ακρωτηριασμένη τη δραστηριότητα μας και με περιορισμένες τις ικανότητές μας. Οι εξευγενισμένες δια-

νοητικές δυνάμεις μπορεί να ελαττωθούν σε τέτοιο σημείο απ' την έλλειψη εξάσκησης γύρω σε αξία λόγου θέματα, ώστε να χάσουν την ικανότητά τους να αντιλαμβάνονται το βαθύ νόημα του λόγου του Θεού. Η διάνοια θα αναπτυχθεί όταν επιδοθεί στην εξυχνίαση των σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα ζητήματα της Γραφής συγκρίνοντας εδάφιο με εδάφιο, πνευματικά θέματα με άλλα πνευματικά θέματα.

[84] Δεν υπάρχει κανένα πιο αποτελεσματικό μέσον για τη διανοητική ανάπτυξη απ' τη μελέτη της Γραφής. Κανένα άλλο βιβλίο δεν είναι τόσο ικανό να εξυψώσει τις σκέψεις και να ζωογονήσει τις ψυχικές δυνάμεις, όσο οι μεγάλες αλήθειες της Γραφής με τον εξευγενιστικό τους χαρακτήρα. Αν οι άνθρωποι μελετούσαν όπως έπρεπε το λόγο του Θεού, θα αποκτούσαν μια τέτοια ευρύτητα του πνεύματος, ευγένεια του χαρακτήρα και σταθερότητα προθέσεων που σπάνια συναντούμε στις μέρες μας.

Αλλ' η βιαστική μελέτη της Γραφής ελάχιστα ωφελεί. Μπορεί κανείς να διαβάσει απ' άκρη σ' άκρη ολόκληρη τη Βίβλο χωρίς να δει την ομορφιά της, χωρίς να καταλάβει τη βαθιά και κρυμμένη σημασία της. Ένα μικρό τμήμα, αν μελετηθεί έτσι που το νόημά του να εντυπωσιάσει το μυαλό και η σχέση του με το σχέδιο της σωτηρίας να γίνει νοητή, έχει μεγαλύτερη αξία απ' το επιπόλαιο διάβασμα πολλών μαζί κεφαλαίων, χωρίς κανένα ιδιαίτερο σκοπό κατά νου και χωρίς θετική συναποκομιδή κέρδους. Έχε τη Γραφή μαζί σου. Διάβαζέ την σε κάθε ευκαιρία. Αποστήθιζε τα εδάφια της. Ακόμη και όταν περπατάς στο δρόμο μπορείς να στοχάζεσαι μια περικοπή, να εμβαθύνεις στο νόημά της και να το χαράξεις έτσι βαθιά στη μνήμη σου.

Η σοφία δεν αποκτάται χωρίς στοχαστική προσήλωση και μελέτη που να συνοδεύεται με προσευχή. Είναι αλήθεια ότι μερικά κεφάλια της Γραφής είναι τόσο απλά που κατανοούνται πολύ εύκολα: υπάρχουν όμως άλλα που η έννοια τους δεν είναι επιφανειακή, έτσι ώστε να μπορεί α γίνει κατανοητή με την πρώτη ματιά. Τα εδάφια της Γραφής πρέπει α παραλληλίζονται το ένα με το άλλο. Χρειάζεται φροντισμένη έρευνα με προσοχή και προσευχή. Μια τέτοια μελέτη θα αμειψτεί με πλούσια αποτελέσματα. Όπως ο μεταλλωρύχος ανακαλύπτει κρυμμένες κάτω απ' την επιφάνεια της γης φλέβες από πολύτιμο μέταλλο, το ίδιο και εκείνος που με επιμονή ερευνά το λόγο του Θεού σαν κρυμμένο θησαυρό, θα βρει αλήθειες ανεκτίμη-

τες που διαφεύγουν την προσοχή του επιπόλαιου ερευνητή. Όταν τα θεόπνευστα λόγια αφομοιωθούν στην καρδιά, μεταβάλλονται σε υδάτινα ρεύματα που αναβλύζουν απ' την πηγή της ζωής.

Ποτέ δεν πρέπει να μελετάται η Γραφή χωρίς προσευχή. Πριν ανοίξουμε τις σελίδες της πρέπει να ζητήσουμε τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος και θα μας δοθεί. Όταν ο Ναθαναήλ ήρθε στον Ιησού, ο Σωτήρας αναφώνησε: «Ίδού αληθώς Ισραηλίτης εις τον οποίον δόλος δεν υπάρχει». Και ο Ναθαναήλ ρώτησε: «Πόθεν με γινώσκεις;» Ο Ιησούς απάντησε: «Πριν ο Φίλιππος σε φωνάξει, όντα υποκάτω της συκής, είδον σε». Ιωάν. 1:47, 48. Ο Ιησούς θα δει και εμάς εκεί που προσευχόμαστε και Του ζητούμε να μας φωτίσει για να γνωρίσουμε την αλήθεια. Αγγελοι σταλμένοι απ' τον κόσμο του φωτός θα στέκουν στο πλευρό εκείνων που με πραγματική κατάνυξη αναζητούν τη θεία καθοδήγηση.

Το Άγιο Πνεύμα εξυψώνει και δοξάζει το Σωτήρα. Το έργο Του είναι να μας παρουσιάζει το Χριστό, την άσπιλη δικαιοσύνη Του και τη μεγάλη σωτηρία που μας προσφέρει. Λέγει ο Ιησούς: «Εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς». Ιωάν. 16:14. Το Πνεύμα της αλήθειας είναι ο πιο αποτελεσματικός δάσκαλος της θεϊκής αλήθειας. Πόσο θα πρέπει να εκτιμά ο Θεός το ανθρώπινο γένος αφού έδωσε τον Υιό Του να πεθάνει γι' αυτούς και διόρισε το Πνεύμα Του παιδαγωγό παντοτινό και οδηγό του ανθρώπου!

[85]

[86]

Κεφάλαιο 11: Το προνομιο της προσευχής

Με τη φύση και με την αποκάλυψη του λόγου Του, με τα έργα της πρόνοιάς Του και με την επιρροή του Πνεύματός του ο Θεός μας μιλά. Αλλ' αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει και εμείς να του ανοίξουμε την καρδιά μας. Για να έχουμε πνευματική ζωή και δράση πρέπει να έχουμε πραγματική επικοινωνία με τον ουράνιο Πατέρα μας. Μπορεί ο νους μας να κατευθύνεται προς Αυτόν μπορεί να μελετούμε τα έργα Του, τα ελέη Του, τις ευλογίες Του, αλλά κατά βάθος όμως αυτό δε σημαίνει ότι επικοινωνούμε μαζί του. Για να επικοινωνήσουμε με το Θεό, πρέπει να έχουμε κάτι να Του αναφέρουμε συγκεκριμένα απ' την καθημερινή μας ζωή.

Με την προσευχή ανοίγουμε την καρδιά μας στο Θεό όπως σ' ένα φίλο. Αυτό δε γίνεται με σκοπό να γνωστοποιήσουμε στον Θεό το τι είμαστε, αλλά για να μας ικανώσει να τον δεχτούμε. Δεν κατεβάζει η προσευχή το Θεό κοντά μας, αλλά ανεβάζει εμάς προς Αυτόν.

Όταν ο Ιησούς ήταν εδώ κάτω στη γη, δίδαξε τους μαθητές του πώς να προσεύχονται. Τους καθοδήγησε να παρουσιάζουν τις καθημερινές του ανάγκες στο Θεό και να Του αναθέτουν όλες τους τις έγνοιες. Και η διαβεβαίωση που τους έδωσε ότι τα αιτήματά τους θα εισακουστούν είναι η ίδια διαβεβαίωση που δίνει και σ' εμάς. Ο ίδιος ο Χριστός προσευχόταν συχνά όταν ζούσε ανάμεσα στους ανθρώπους. Ο Λυτρωτής μας ταύτισε τον Εαυτό του με τις ανάγκες και τις αδυναμίες μας όταν ικέτευε και εκλιπαρούσε τον Πατέρα του να Του χορηγήσει νέες δυνάμεις για να συνεχίσει το έργο Του και να αντιμετωπίσει τις δοκιμασίες. Αυτός είναι το υπόδειγμά μας σε όλα. Είναι αδελφός στις αδυναμίες μας, «πειρασθείς κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών». Αλλά σαν αναμάρτητος που ήταν, η φύση Του αποστρεφόταν το κακό. Υπέμενε σκληρές δοκιμασίες και υπέφερε μεγάλη αγωνία ψυχής μέσα στον κόσμο της αμαρτίας. Για την ανθρώπινη φύση Του, η προσευχή αποτελούσε καθήκον, συνάμα και προνόμιο. Από την επικοινωνία με τον Πατέρα Του αντλούσε τη χαρά και την παρηγοριά. Και αν Αυτός

ο Σωτήρας του κόσμου, ο Υιός του Θεού, ένοιωθε την ανάγκη της προσευχής, πόσο περισσότερο θα πρέπει αδύνατοι, αμαρτωλοί θνητοί να αισθάνονται την ανάγκη της ένθερμης ακατάπαυστης προσευχής.

Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι έτοιμος να μας δώσει όλες Του τις ευλογίες. Δικό μας είναι το προνόμιο να πίνουμε σε περίσσια δόση από την πηγή της ανεξάντλητης αγάπης. Τι περίεργο να προσευχόμαστε τόσο λίγο! Ο Θεός είναι πρόθυμος να ακούσει την ειλικρινή προσευχή και του πιο ταπεινού παιδιού Του· και όμως δείχνουμε τέτοια απροθυμία να Του γνωστοποιήσουμε τις ανάγκες μας. Τι τάχα να σκέπτονται οι άγγελοι στον ουρανό για τους φτωχούς, αδύναμους ανθρώπους, που υπόκεινται σε πειρασμούς και που ενώ η καρδιά της άπειρης αγάπης του Θεού ανυπομονεί με λαχτάρα να τους προσφέρει περισσότερο ακόμη απ' ό,τι μπορούν να ζητήσουν ή να φανταστούν, αυτοί ελάχιστα προσεύχονται και τόση λίγη πίστη έχουν· Οι άγγελοι αρέσκονται να υποκλίνονται με σεβασμό μπροστά στο Θεό. Τους ευχαριστεί να βρίσκονται κοντά Του. Θεωρούν την επικοινωνία με το Θεό σαν τη μεγαλύτερη χαρά τους. Και όμως τα παιδιά αυτού του κόσμου που τόσο πολύ χρειάζονται τη βοήθεια που αποκλειστικά ο Θεός μπορεί να δώσει, φαίνονται να ικανοποιούνται βαδίζοντας χωρίς το φως του Πνεύματός Του και τη συντροφιά της παρουσίας Του.

Το σκότος του πονηρού περιβάλλει εκείνους που παραμελούν την προσευχή. Οι πειρασμοί που ο εχθρός τους ψυθιρίζει, τους παρασύρουν στην αμαρτία. Και αυτό ακριβώς επειδή δεν εξασκούν τα προνόμια που ο Θεός θέτει στη διάθεσή τους κατά τη θεία συνέντευξη της προσευχής. Γιατί οι υιοί και οι θυγατέρες του Θεού να δείχνουν τέτοια απροθυμία στην προσευχή όταν η προσευχή είναι το κλειδί στα χέρια της πίστης για να ξεκλειδώσει τις αποθήκες του ουρανού όπου είναι φυλαγμένες οι ανεξάντλητες προμήθειες του Παντοδύναμου· Χωρίς αδιάκοπη προσευχή και συνετή επαγρύπνηση, διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνουμε αμελείς και να παρεκτραπούμε απ' τον ίσιο δρόμο. Ο εχθρός προσπαθεί διαρκώς να φράξει το δρόμο προς το θρόνο του ελέους για να μην μπορέσουμε με την πίστη και τις ένθερμες παρακλήσεις να λάβουμε δύναμη και χάρη για να αντισταθούμε στον πειρασμό.

Μπορούμε να ελπίζουμε ότι ο Θεός θα εισακούσει και θα απαντήσει στις προσευχές μας μόνο αν τηρούμε ορισμένους όρους.

Ένας απ' τους πρώτους όρους είναι να συναισθανθούμε την ανάγκη της βοήθειάς Του. Αυτός υποσχέθηκε: «Θέλω εκχέει ύδωρ επί τον διψώντα, και ποταμούς επί την ξηράν». Ησαΐας 44:3. Εκείνοι που αισθάνονται ότι πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη και λαχταρούν να βρεθούν κοντά στο Θεό, ας είναι βέβαιοι ότι θα ικανοποιηθούν. Η καρδιά πρέπει να είναι ανοικτή στην επιρροή του Πνεύματος. Διαφορετικά δεν υπάρχει χώρος για τις ευλογίες του Θεού.

Η μεγάλη μας ανάγκη αποτελεί αυτή και μόνη το πιο εύγλωττο επιχείρημα που με γλαφυρότητα συνηγορεί για λογαριασμό μας. Αλλά ο Θεός θα έλθει αρωγός μας μόνο αν Τον εκζητήσουμε. Μας λέγει: «Αιτείτε και θέλει σας δοθή». Επίσης: «Όστις τον ίδιον Εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν Αυτόν υπέρ πάντων υμών. πώς και μετ' Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα». Ματθ. 7:7, Ρωμ. 8:32.

Αν συνειδητά αναγνωρίζουμε πως κάποια αδικία φωλιάζει στην καρδιά μας, αν υποθάλπουμε μια ορισμένη αμαρτία, ο Κύριος δε θα μας ακούσει· η προσευχή όμως μιας μετανιωμένης και συντριμμένης ψυχής πάντοτε είναι ευπρόσδεκτη. Αν επανορθώσουμε όλα τα λάθη που πέφτουν στην αντίληψή μας, μπορούμε να πιστεύουμε ότι ο Θεός θα απαντήσει στα αιτήματά μας. Η προσωπική μας αξία δεν μπορεί να κερδίσει την εύνοια του Θεού. Μόνο η αξία του [89] Ιησού θα μας σώσει· μόνο το αίμα Του θα μας καθαρίσει. Εκείνο που υπολείπεται να κάνουμε εμείς είναι να συμμορφωθούμε με τους όρους που θα μας κάνουν αποδεκτούς.

Ένα άλλο στοιχείο απαραίτητο για να εισακουσθεί η προσευχή μας είναι η πίστη. «Ο προσευχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύση ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν». Εβρ. 11:6. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε και θέλει γίνει εις εσάς». Μαρκ. 11:24. Πιστεύουμε όμως στα λόγια Του·

Η διαβεβαίωση που μας δίνεται είναι περίτρανη απεριόριστη· και πιστός είναι Αυτός που την υπόσχεται. Όταν δε λαβαίνομε ακριβώς ό,τι ζητούμε και τη στιγμή που το ζητούμε, δεν πρέπει ούτε και τότε να αμφιβάλουμε ότι ο Κύριος ακούει και θα απαντήσει στην προσευχή μας. Κάνουμε τόσα λάθη και μυωπάζουμε σε τέτοιο σημείο ώστε ζητούμε πολλές φορές πράγματα που δεν είναι για το καλό μας. Αλλ' ο ουράνιος Πατέρας μας απαντά με αγάπη στις προσευχές μας, προσφέροντάς μας κάτι που είναι για το υπέρτατο

καλό μας - εκείνο ακριβώς που και εμείς οι ίδιοι θα επιθυμούσαμε αν, με θεϊκά φωτισμένη διορατικότητα, μπορούσαμε να οραματιστούμε τα πράγματα στην πραγματική τους αξία. Όταν οι προσευχές μας παραμένουν φαινομενικά αναπάντητες, πρέπει ακλόνητα να προσκοιμηθούμε στην υπόσχεση· γιατί η απάντηση θα έλθει χωρίς άλλο στον κατάλληλο καιρό και θα λάβουμε τις ευλογίες εκείνες που περισσότερο χρειαζόμαστε. Αλλά να ισχυριζόμαστε ότι η προσευχή πάντοτε θα εισακουσθεί για οτιδήποτε ζητούμε και με τον τρόπο ακριβώς που εμείς ζητούμε, αυτό είναι αλαζονεία. Είναι πάρα πολύ σοφός ο Θεός για να πέσει σε λάθη και είναι υπέρμετρα αγαθός για να αποστερήσει τα καλά Του απ' αυτούς που βαδίζουν στον ίδιο δρόμο. Μη δειλιάς λοιπόν να Τον εμπιστεύεσαι και αν ακόμη δε βλέπεις άμεση την απάντηση στις προσευχές σου. Βασίσου στην αναμφισβήτητη υπόσχεσή Του: «Αιτείτε και θέλει σας δοθεί». Ματθ. 7:7.

Αν παρασυρόμαστε απ' τις αμφιβολίες και τους φόβους μας, ή αν προσπαθούμε να δώσουμε μια λύση στο κάθε τι που δεν μπορούμε καθαρά να αντιληφθούμε, πριν να πιστέψουμε, οι δυσκολίες θα πολλαπλασιασθούν και θα επιδεινωθούν. Αλλ' αν προσέλθουμε στο Θεό με τη συναίσθηση της αναξιοσύνης και της εξάρτησής μας απ' Αυτόν, τέτοιοι όπως πραγματικά είμαστε, και με ταπεινή ακλόνητη πίστη κάνουμε γνωστές τις ανάγκες μας ς' Εκείνον που η πολυπραγμοσύνη Του δεν έχει όρια, Εκείνον που παρακολουθεί τα πάντα μέσα στην πλάση και που τα πάντα κυβερνά με το λόγο Του και κατά το θέλημά Του, Αυτός είναι σε θέση να εισακούσει την κραυγή μας και θα την εισακούσει κάνοντας φως να λάμψει στην καρδιά μας. Η ειλικρινής προσευχή μας φέρει σε επαφή με τη διάνοια του Απειρου Θεού. Μπορεί να μη έχουμε χειροπιαστή την απόδειξη ότι η μορφή του Λυτρωτή μας είναι εκείνη τη στιγμή στραμμένη προς εμάς με συμπάθεια και αγάπη, αλλά στην πραγματικότητα αυτό ακριβώς συμβαίνει. Μπορεί να μη νοιώθουμε συνειδητά το άγγιγμά Του, όμως το χέρι της αγάπης και της τρυφερής συμπόνιας ακουμπά επάνω μας.

Όταν ερχόμαστε στο Θεό για να ζητήσουμε το έλεος και την ευλογία Του, πρέπει να έχουμε ένα συγχωρητικό πνεύμα αγάπης στην καρδιά μας. Πώς θα προσευχηθούμε «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. 6:12), αν υποθάλουμε ένα πνεύμα μνησικαχίας; Αν ελπίζουμε να εισακου-

σθούν οι προσευχές μας, οφείλουμε να συγχωρούμε τους άλλους με τον ίδιο τρόπο και στον ίδιο βαθμό που περιμένουμε να λάβουμε κι εμείς τη συγχώρησή τους.

Επιμονή είναι ένας άλλος όρος απαραίτητος για να ευοδωθεί η προσευχή. Χρειαζόμαστε να προσευχόμαστε αδιάλειπτα αν θέλουμε να αυξάνουμε σε πίστη και σε εμπειρία. Πρέπει να είμαστε «εις την προσευχήν προσκατερούντες», εφαρμόζοντας το «εμμένετε εις την προσευχήν αγρυπνούντες εις αυτήν μετά ευχαριστίας». Ρωμ. 12:12· Κολ. 4:2. Ο Πέτρος προτρέπει τους πιστούς: «Φρονίμως λοιπόν διάγετε και αγρυπνείτε εις τας προσευχάς». Α' Πέτρ. 4:7. Ο Παύλος συμβουλεύει: «Εν παντί πράγματι ας γνωρίζονται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ' ευχαριστίας διά της προσευχής και δεήσεως».

[91] Φιλ. 4:6. Και ο Ιούδας λέγει:

«Σεις όμως, αγαπητοί προσευχόμενοι εν Πνεύματι Αγίω φυλάξατε εαυτούς εις την αγάπην του Θεού». Ιούδα 20, 21. Ακατάπαυστη προσευχή σημαίνει αδιάσπαστη ένωση της ψυχής με το Θεό, έτσι που ζωή απ' το Θεό να διοχετεύεται μέσα στη δική μας τη ζωή· και απ' τη δική μας πάλι ζωή, ρεύματα αγνότητας και αγιότητας απορρέουν επιστρέφοντας στο Θεό.

Η επιμέλεια είναι άλλη μια προϋπόθεση στην προσευχή. Μην επιτρέψεις τίποτε να σου σταθεί εμπόδιο. Κατάβαλε κάθε προσπάθεια για να συνεχιστεί αναπόσπαστα η επικοινωνία ανάμεσα στο Χριστό και στην ψυχή σου. Επωφελήσου από κάθε ευκαιρία για να παραβρίσκεσαι σε μέρη όπου κατά συνήθεια γίνεται προσευχή. Εκείνοι που πραγματικά επιδιώκουν την επικοινωνία με το Θεό, θα συχνάζουν στις συναθροίσεις της συμπροσευχής, θα είναι πιστοί στα καθήκοντά τους, και θα αδημονούν να επωφεληθούν απ' ό,τι μπορεί να λογιστεί κέρδος. Θα αξιοποιούν κάθε ευκαιρία να βρεθούν σε μέρη όπου μπορούν να αποσπάσουν ακτίνες που πηγάζουν απ' το φως του ουρανού.

Οφείλουμε να προσευχόμαστε στον οικογενειακό κύκλο και πάνω απ' όλα δεν πρέπει να παραμελούμε την ατομική προσευχή, γιατί αυτή είναι η ζωή της ψυχής. Είναι αδύνατο να αναπτυχθεί πνευματικά η ψυχή όταν παραμελείται η προσευχή. Η οικογενειακή ή η δημόσια προσευχή μόνο, δεν είναι αρκετές. Στη μοναξιά άνοιξε την ψυχή σου στο Θεό που τίποτε δε διαφεύγει την προσοχή Του. Η μυστική προσευχή πρέπει να ακούγεται μόνο απ' το Θεό που οι παρακλήσεις Τον ενδιαφέρουν. Κανένα περίεργο αυτί δεν πρέπει να

ακούει το βάρος τέτοιων αιτημάτων. Κατά τη μυστική προσευχή η ψυχή είναι ελεύθερη απ' την επίδραση του περιβάλλοντος, απαλλαγμένη από ερεθισμούς. Με ηρεμία και θέρμη θα αναζητήσει το Θεό. Γλυκιά και μόνιμη θα είναι η επιρροή η διάχυτη απ' Αυτόν που το μάτι Του ερευνά στα σκοτεινά και το αυτί Του προσηλώνεται στην προσευχή τη βγαλμένη απ' τα μύχια της ψυχής. Με απλή και ήρεμη πίστη η ψυχή κατορθώνει να επικοινωνήσει με το Θεό συγκεντρώνοντας επάνω της ακτίνες θεί- κού φωτός που θα την ενισχύσουν και θα της παρασταθούν στον αγώνα της κατά του πονηρού. Ο Θεός είναι το προπύργιο της δύναμής μας.

[92]

Προσευχήσου στο δωμάτιό σου· και καθώς καταγίνεσαι με την καθημερινή σου εργασία, ας υψώνεται συχνά η καρδιά προς τον Θεό. Μ' αυτό τον τρόπο περπάτησε ο Ενώχ με το Θεό. Οι σιωπηλές αυτές ικεσίες, σαν πολύτιμο θυμίαμα, ανεβαίνουν στο θρόνο της χάρης του Θεού. Ο Σατανάς δεν μπορεί να νικήσει εκείνον που κατ' αυτό τον τρόπο στηρίζει την καρδιά του πάνω στο Θεό. Δεν υπάρχει ούτε χώρος ανάρμοστος ούτε χρόνος ακατάλληλος για να προφέρουμε μια αίτησή μας προς το Θεό. Τίποτε δεν μπορεί να μας εμποδίσει να ανυψώσουμε τις καρδιές μας με πνεύμα ένθερμης προσευχής. Ανάμεσα στην κοσμοσυρροή του δρόμου, στον τόπο των ασχολιών μας, μπορούμε να απευθύνουμε μια παράκλησή μας στο Θεό και να εκζητήσουμε τη θεία καθοδήγηση όπως έκανε ο Νεεμίας όταν παρουσίασε το αίτημά του στο βασιλιά Αρταξέρξη. Τόπος για μυστική προσευχή μπορεί να βρεθεί όπου και αν είμαστε. Πρέπει να έχουμε πάντοτε τη θύρα της καρδιάς μας ανοικτή προσκαλώντας τον Ιησού να έλθει σαν ουράνιος επισκέπτης και να κατοικήσει στην ψυχή μας. Μπορεί η ατμόσφαιρα γύρω μας να είναι μολυσμένη και διεφθαρμένη· όμως δεν είναι ανάγκη εμείς να αναπνέουμε το μίασμά της. Μπορούμε να ζούμε στην καθάρια ατμόσφαιρα του ουρανού. Μπορούμε να κλείσουμε όλες τις θύρες που οδηγούν σε ακάθαρτες και ανόσιες σκέψεις, υψώνοντας την ψυχή στην παρουσία του Θεού με ένθερμη προσευχή. Εκείνοι που οι καρδιές τους παραμένουν ανοικτές για να δεχθούν την ενίσχυση και την ευλογία του Θεού, θα βαδίζουν σε μια ατμόσφαιρα αγιότερη απ' αυτή εδώ στη γη και θα έχουν αδιάκοπη επικοινωνία με τον ουρανό.

Μας χρειάζεται να σχηματίσουμε μια σαφέστερη αντίληψη για τον Ιησού και μια τέλεια κατανόηση της αξίας των αιώνιων αληθειών. Η ομορφιά της αγιότητας πρέπει να κατακτήσει τις καρδιές

των παιδιών του Θεού. Και για να το επιτύχουμε αυτό χρειάζεται να εκζητήσουμε θείες αποκαλύψεις των ουράνιων πραγμάτων.

[93] Ας ανοίξουμε την ψυχή και ας την ανυψώσουμε για να πληρωθεί με την πνοή της ουράνιας ατμόσφαιρας που μας χαρίζει ο Θεός. Είναι δυνατό να βρεθούμε τόσο κοντά στο Θεό ώστε, σε κάθε αναπάντεχη δοκιμασία, οι σκέψεις να στρέφονται τόσο φυσικά σ' Αυτόν όπως το λουλούδι στρέφεται στον ήλιο.

Παρουσίαζε στο Θεό τις χαρές και τις λύπες σου, τις έγνοιες και τους φόβους σου. Δεν τον βαρύνεις ούτε Τον κουράζεις. Εκείνος που μετρά τις τρίχες της κεφαλής σου δε μένει αδιάφορος μπροστά στις ανάγκες των παιδιών Του. «Είναι πολυεύσπλαχνος ο Κύριος και οικτίρμων». Ιακ. 5:11. Η γεμάτη αγάπη καρδιά Του συγκινείται από τις θλίψεις μας και μόνο όταν Του τις αναφέρουμε. Ανάφερε σ' Αυτόν κάθε τι που βαρύνει τις σκέψεις σου. Τίποτε δεν Του είναι τόσο βαρύ να το σηκώσει, αφού Αυτός βαστάζει τους κόσμους και διοικεί ολόκληρο το Σύμπαν. Τίποτε που αφορά με οποιοδήποτε τρόπο τη γαλήνη μας δεν είναι ανάξιο της προσοχής Του. Κανένα κεφάλαιο της ζωής μας δεν είναι τόσο σκοτεινό που να μη μπορεί να το διαβάσει. Δεν υπάρχει δυσκολία τόσο περίπλοκη που να μην μπορεί να την εξιχνιάσει. Καμιά συμφορά δεν πλήττει ούτε το πιο αδύναμο παιδί Του, καμιά αγωνία δεν καταθλίβει την ψυχή, κανένα παραλήρημα χαράς, καμιά ειλικρινής προσευχή δεν ξεφεύγει από τα χείλη χωρίς να ελκύουν την προσοχή του ουράνιου Πατέρα μας, ή να προκαλούν το άμεσο ενδιαφέρον Του. «Ιατρεύει τους συντετριμμένους την καρδιάν και δένει τας πληγὰς αυτών». Ψαλμ. 147:3. Οι σχέσεις ανάμεσα στο Θεό και σε κάθε ψυχή είναι τόσο στενές και ολοκληρωμένες σαν να μην υπήρχε άλλη ψυχή πάνω στη γη που να αποσπάσει το ενδιαφέρον Του, άλλη ψυχή που για χάρη της να έχει θυσιάσει τον αγαπημένο Του Υιό. Ο Ιησούς είπε: «Θέλετε ζητήσει εν τω ονόματί μου· και δεν σας λέγω ότι Εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα περί υμών διότι Αυτός ο Πατήρ σας αγαπά». «Εγώ εξέλεξα εσάς . . . ώστε, ό,τι ζητήσητε παρά του Πατρός εν τω ονόματί Μου, να σας δώση αυτό». Ιωαν. 16:26, 27· 15:16. Αλλά να προσεύχεται κανείς στο όνομα του Ιησού, σημαίνει κάτι περισσότερο από μια απλή μνεία του ονόματος Του στην αρχή και στο τέλος της προσευχής. Σημαίνει να προσεύχεται με το ίδιο φρόνημα και Πνεύμα του Χριστού, πιστεύοντας συνάμα στις

[94]

υποσχέσεις Του, εμπιστευόμενος στη χάρη Του και εκτελώντας τα έργα Του.

Ο Θεός δεν απαιτεί από κανένα μας να γίνει ασκητής ή να καλογερέψει και να αποσυρθεί απ' τον κόσμο για να αφιερωθεί στη λατρεία Του. Η ζωή πρέπει να περνά - όπως η ζωή του Χριστού - ανάμεσα στο όρος και στο πλήθος. Εκείνος που δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να προσεύχεται θα σταματήσει κάποτε και να προσεύχεται ή οι προσευχές του θα κατακτήσουν ρουτίνα τυπική. Όταν οι άνθρωποι αποσύρονται απ' την κοινωνική ζωή, μακριά απ' τον κύκλο του χριστιανικού καθήκοντος τον κύκλο του σταυρού, όταν παύουν να εργάζονται για τον Κύριο που με ζήλο εργάστηκε γι' αυτούς, χάνουν τον αντικειμενικό σκοπό της προσευχής και αυτό το κίνητρο της λατρείας τους. Οι προσευχές τους κατανοούν ατομιστικές εγωκεντρικές. Δεν αναφέρονται γύρω στις ανάγκες της ανθρωπότητας ή στην ίδρυση της βασιλείας του Χριστού, ούτε και ζητούν τη δύναμη για να εργαστούν. Χάνουμε πολύ όταν περιφρονούμε το προνόμιο της συναναστροφής με σκοπό την αμοιβαία ενθάρρυνση και ενίσχυση στην υπηρεσία του Θεού. Οι αλήθειες του λόγου Του χάνουν την αξία και ζωτικότητα τους στο μυαλό μας. Οι καρδιές μας παύουν να φωτίζονται και να διεγείρονται απ' την ευεργετική επιρροή τους και βαδίζουμε προς τον πνευματικό εκφυλισμό. Στις χριστιανικές συναναστροφές μας χάνουμε πολύ από έλλειψη αμοιβαίου ενδιαφέροντος. Εκείνος που κλείνεται στον εαυτό του, δεν εκπληρώνει την αποστολή που του έχει ορίσει ο Θεός. Η κατάλληλη καλλιέργεια των κοινωνικών στοιχείων που έμφυτα βρίσκονται μέσα μας, μας οδηγεί στην αλληλοεκτίμηση και αποτελεί ένα μέσον για ανάπτυξη και δύναμη στην υπηρεσία του Θεού.

Αν στις συναναστροφές τους οι Χριστιανοί μιλούσαν μεταξύ τους, για την αγάπη του Θεού και τις πολύτιμες αλήθειες της σωτηρίας, θα απολάμβαναν οι ίδιοι βαθιά αναψυχή και θα αναψύχωναν ο ένας τον άλλο. Μπορούμε κάθε μέρα να μαθαίνουμε όλο και περισσότερο για τον ουράνιο Πατέρα μας αποκτώντας καινούργιες πείρες από τη χάρη Του. Τότε θα θέλουμε να μιλούμε για την αγάπη Του. Και ενώ ασχολούμαστε μ' αυτό, οι δικές μας καρδιές θα θερμαίνονται και θα ενθαρρύνονται. Αν σκεπτόμασταν και μιλούσαμε περισσότερο για το Χριστό και λιγότερο για τον εαυτό μας, θα νοιώθαμε πιο κοντά στην παρουσία Του.

Αν σκεπτόμασταν το Θεό κάθε φορά που έχουμε ενδείξεις της φροντίδας του για μας, θα Τον είχαμε διαρκώς στη σκέψη μας και θα αισθάνομασταν χαρά να μιλούμε γι' Αυτόν και να Τον δοξάζουμε. Μιλούμε για τα πρόσκαιρα πράγματα επειδή αυτά μας ενδιαφέρουν. Μιλούμε για τους φίλους μας επειδή τους αγαπούμε. Οι χαρές και οι λύπες μας συνταυτίζονται με τις δικές τους. Και όμως έχουμε ασύγκριτα σοβαρότερους λόγους να αγαπούμε το Θεό παρά τους επίγειους φίλους μας. Θα έπρεπε να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο να Του αφιερώσουμε την πρώτη θέση στις σκέψεις μας, να συζητούμε για την αγαθότητά Του, να αναφέρουμε για τη δύναμή Του. Τα πλούσια δώρα που μας χάρισε δε μας δόθηκαν με σκοπό να απορροφήσουν τη σκέψη και την αγάπη μας σε σημείο που να μην απομένει πια τίποτε να ανταποδώσουμε στο Θεό. Μας δόθηκαν για να μας Τον φέρουν διαρκώς στη θύμησή μας και να μας συνδέσουν με δεσμούς αγάπης και ευγνωμοσύνης προς τον ουράνιο Ευεργέτη μας. Έχουμε προσκολληθεί πολύ χαμηλά στα ασήμαντα πράγματα της γης. Ας σηκώσουμε τα μάτια ψηλά προς τη διάπλατη θύρα του ουράνιου αγιαστηρίου όπου το φως της δόξας του Θεού λάμπει στο πρόσωπο του Χριστού, Αυτού που «δύναται και να σώζει εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού». Εβρ. 7:25. Χρειάζεται να δοξάζουμε περισσότερο το Θεό για «τα ελέη Αυτού και τα θαυμάσια Αυτού προς τους υιούς των ανθρώπων». Ψαλμ. 107:8. Δεν πρέπει η λατρεία μας αποκλειστικά να περιορίζεται στο να ζητούμε και να λαβαίνουμε. Ας μη σκεπτόμαστε διαρκώς τις ανάγκες που έχουμε και ποτέ τις ευεργεσίες που απολαύσαμε. Δεν φτάνει που δεν προσευχόμαστε όσο πρέπει, αλλ' είμαστε ακόμη και εξαιρετικά φειδωλοί στις ευχαριστίες που προσφέρουμε. Συνέχεια απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού, και όμως πόσο λίγη ευγνωμοσύνη δείχνουμε και πόσο λίγο Τον δοξάζουμε για όσα έκανε για μας!

[96]

Στην παλιά εποχή ο Θεός είχε δώσει εντολή στους Ισραηλίτες κάθε φορά που συγκεντρώνονταν για να Τον λατρέψουν: «Θέλετε τρώγει ενώπιον Κυρίου του Θεού σας, και θέλετε ευφραίνεσθε σεις και οι οίκοι σας, εις όσα επιβάλετε τας χείρας σας εις ό,τι Κύριος ο Θεός σου σε ηυλόγησε». Δευτ. 12:7. “Ότι κάνουμε για τη δόξα του Θεού πρέπει να το κάνουμε με χαρά, με ύμνους δοξολογίας και ευχαριστιών και όχι με λύπη και κατήφεια.

Ο Θεός μας είναι ένας τρυφερός και εύσπλαχνος Πατέρας. Η λατρεία Του δεν πρέπει να θεωρείται σαν μια στενόχωρη καταθλιπτική εξάσκηση. Η λατρεία του Θεού και η συμμετοχή στο έργο Του πρέπει να αποτελούν ευχαρίστηση. Δε θέλει ο Θεός τα παιδιά του, που γι' αυτά μια τόσο μεγάλη σωτηρία έχει ετοιμάσει, να φέρονται σαν να ήταν ο Θεός τους ένας σκληρός απαιτητικός αφέντης. Αυτός είναι ο καλύτερος φίλος τους· και όταν Τον λατρεύουν, θέλει να είναι κοντά τους για να τους ευλογεί, να τους παρηγορεί γεμίζοντας την καρδιά τους με αγάπη και χαρά. Ο Κύριος επιθυμεί τα παιδιά του να βρίσκουν ανακούφιση στην υπηρεσία του και να νοιώθουν πióτερη χαρά παρά δυσχέρεια στο έργο Του. Επιθυμεί αυτοί που έρχονται για να Τον λατρεύσουν, να συναποκομίσουν πολύτιμες εντυπώσεις σχετικά με τη φροντίδα και αγάπη Του, για να βρίσκουν ευχαρίστηση σ' όλα τα καθήκοντα της καθημερινής ζωής και να πληρωθούν με χάρη για να φέρονται πιστά και τίμια σε κάθε περίπτωση.

Ας συγκεντρωθούμε γύρω απ' το σταυρό. Ο Χριστός «και Αυτός εσταυρωμένος» ας γίνει το θέμα των σκέψεων, των συζητήσεων και των πιο τερπνών εκδηλώσεών μας. Ας θυμούμαστε κάθε ευλογία που έχουμε απ' το Θεό και αναγνωρίζοντας τη μεγάλη αγάπη Του, ας εμπιστευτούμε με προθυμία το κάθε τι στα χέρια εκείνα που καρφώθηκαν στο σταυρό για μας.

Στα φτερά της δοξολογίας, η ψυχή υψώνεται σιμώτερα στον ουρανό. Στις ουράνιες αυλές ο Θεός λατρεύεται με μουσική και ύμνους· κι εμείς καθώς εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας, προσεγγίζουμε τη λατρεία της ουράνιας στρατιάς. «Ο προσφέρων θυσίαν αινέσεως, ούτος . . . δοξάζει» (Ψαλμ. 50:23) το Θεό. Ας προσέλθουμε λοιπόν μπροστά στο Δημιουργό μας με ευλάβεια και χαρά, με «δοξολογία και φωνή αινέσεως». Ης. 51:3.

[97]

[98]

[99]

Κεφάλαιο 12: Πως καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

Πολλοί, και ιδιαίτερα εκείνοι που είναι νέοι στη χριστιανική ζωή, ταλαντεύονται πολλές φορές από θεωρίες σκεπτικισμού. Υπάρχουν στη Γραφή πολλά πράγματα που δεν μπορούν να ερμηνεύσουν ή και να κατανοήσουν ακόμη, και αυτά ο Σατανάς τα μεταχειρίζεται για να κλονίσει την πίστη τους ότι η Γραφή είναι θεία αποκάλυψη. Διερωτώνται: «Πώς να ξέρω ποιο είναι το σωστό· Αν πραγματικά η Γραφή είναι ο λόγος του Θεού, πώς μπορώ να απαλλαγώ απ' αυτές τις αμφιβολίες και τις απορίες·»

Ο Θεός ποτέ δε ζητά να πιστέψουμε χωρίς να δώσει ικανές αποδείξεις για να στηριχτεί η πίστη μας. Η ύπαρξή Του, ο χαρακτήρας Του, η βεβαιότητα του λόγου Του, όλα βασίζονται σε μαρτυρίες που ανταποκρίνονται στη λογική μας· και τέτοιες μαρτυρίες αφθονούν. Και όμως ο Θεός δεν απέκλεισε την ύπαρξη της αμφιβολίας. Η πίστη μας πρέπει να βασίζεται πάνω σε αποδείξεις, όχι επιχειρηματολογίες. Αυτοί που θέλουν να αμφιβάλουν, θα βρουν την ευκαιρία· εκείνοι που πραγματικά επιθυμούν να γνωρίσουν την αλήθεια, θα ανακαλύψουν άφθονες αποδείξεις για να στηρίξουν την πίστη τους.

[100] Είναι αδύνατον οι περιορισμένες διάνοιές μας να κατανοήσουν στην εντέλεια το χαρακτήρα και την πραγματεία του Θεού. Και για την πιο οξυδερκή διάνοια, και για τον πιο καλλιεργημένο νου, η ύπαρξη του Θεού θα παραμένει πάντοτε περιτυλιγμένη μ' ένα πέπλο μυστηρίου· «Δύνασαι να εξιχνιάσεις τα βάθη του Θεού· δύνασαι να εξιχνιάσεις τον Παντοδύναμο με εντέλειαν· Ταύτα είναι ως τα ύψη του ουρανού· τι δύνασαι να κάμης· είναι βαθύτερα του άδου· τι δύνασαι να γνωρίσεις·». Ιώβ 11:7, 8.

Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί: «Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις Αυτού, και ανεξιχνίαστοι αι οδοί Αυτού!». Ρωμ. 11:33. Αν και «νεφέλη και ομίχλη είναι κύκλω Αυτού», «δικαιοσύνη και κρίσις η βάσις του θρόνου Αυτού». Ψαλμ. 97:2. Τη συμπεριφορά του Θεού καθώς και τα κίνητρα που Τον ωθούν μπορούμε να τα κατανοήσουμε σε τέτοιο

μόνο βαθμό όσο μας χρειάζεται για να διακρίνουμε την απεριόριστη αγάπη και ευσπλαχνία Του ενωμένες με την άπειρη δύναμή Του. Μπορούμε να καταλάβουμε τόσο μόνο απ' τις προθέσεις Του, όσο χρειάζεται για το καλό μας. Και πέρα απ' αυτό πρέπει ακόμα να εμπιστευόμαστε ς' Εκείνον του οποίου το χέρι είναι παντοδύναμο και η καρδιά Του ξέχειλη από αγάπη.

Ο λόγος του Θεού, όπως και ο χαρακτήρας του Θείου Συγγραφέα του, παρουσιάζουν μυστήρια που δεν μπορούν να κατανοηθούν απ' τις ατελείς μας διάνοιες. Η είσοδος της αμαρτίας στον κόσμο, η ενσάρκωση του Ιησού, η αναγέννηση, η ανάσταση και πολλά άλλα θέματα που αναφέρει η Γραφή, είναι μυστήρια πολύ βαθιά για τον ανθρώπινο νου να εξιχνιάσει ή να τα καταλάβει πλαίρια. Αλλ' αυτό δεν είναι δικαιολογία για να αμφιβάλλουμε στο λόγο του Θεού επειδή αδυνατούμε να εξηγήσουμε τα μυστήρια της πρόνοιάς του. Ο φυσικός κόσμος διαρκώς μας περιβάλλει με μυστήρια που μας είναι ανεξιχνίαστα. Και αυτά ακόμη τα ατελέστερα στοιχεία της ζωής παρουσιάζουν προβλήματα που ούτε ο μεγαλύτερος φιλόσοφος δεν είναι σε θέση να ερμηνεύσει. Παντού συναντούμε θαυμάσια πράγματα, πάνω απ' τις δυνάμεις μας να κατανοήσουμε. Μας προξενεί λοιπόν κατάπληξη αν και στον πνευματικό κόσμο βρίσκονται μυστήρια ακατανόητα. Η δυσκολία έγκειται αποκλειστικά στην αδυναμία και στενότητα της ανθρώπινης αντίληψης. Ο Θεός μας έδωσε στη Γραφή ικανοποιητικές ενδείξεις για τη θείκη φύση της και δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε για το λόγο Του επειδή δεν είμαστε σε θέση να καταλάβουμε όλα τα μυστήρια της Θείας πρόνοιας. [101]

Ο απόστολος Πέτρος λέγει ότι στη Γραφή «είναι τινά δυσνόητα τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουσι προς ιδίαν αυτών απώλειαν». Β' Πέτρ. 3:16. Αυτά τα δυσνόητα της Γραφής τα χρησιμοποιούν οι σκεπτικιστές σαν επιχειρήματα που στρέφουν εναντίον της. Όμως το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει. Αποτελούν αυτά ένα σοβαρό επιχείρημα ότι η Γραφή είναι γραμμένη με θεία έμπνευση. Αν η Γραφή δεν ανέφερε τίποτα για το Θεό παρά μόνο για τα πράγματα εκείνα που μας είναι ευκολονόητα, αν την ανωτερότητα και το μεγαλείο Του μπορούσε να συλλάβει ο ανθρώπινος νους, τότε η Γραφή δε θα έφερε τα αλάθητα τεκμήρια της θείας αυθεντίας. Ακριβώς αυτό το μεγαλείο και το μυστήριο που καλύπτει τα θέματα που παρουσιάζει είναι εκείνα που εμπνέουν εμπιστοσύνη στη Γραφή ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού.

Η Βίβλος παρουσιάζει την αλήθεια με τέτοια απλότητα και τελειότητα προσαρμογής προς τις ανάγκες και επιθυμίες της ανθρώπινης καρδιάς, που έχει καταπλήξει και γοητεύσει και τις πιο καλλιεργημένες διάνοιες, ενώ ταυτόχρονα βοηθά και τους πιο απλούς και αγράμματους να βρουν το δρόμο της σωτηρίας. Και όμως οι απλές αυτές αλήθειες κλείνουν μέσα τους θέματα τόσο βαθιά και περίπλοκα, θέματα που βρίσκονται τόσο μακριά απ' την ανθρώπινη αντίληψη, που τα παραδεχόμαστε μόνο επειδή αναγνωρίζουμε τη θεία αυθεντία τους. Έτσι το σχέδιο της σωτηρίας ξετυλίγεται μπροστά μας με τρόπο που κάθε ψυχή μπορεί να αντιλαμβάνεται τα βήματα που πρέπει να κάνει με μετάνοια προς το Θεό και με πίστη προς τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, για να αποκτήσει τη σωτηρία κατά τη θεία υπόδειξη. Και όμως, κάτω απ' αυτές τις ευκολονόητες αλήθειες, βρίσκονται μυστήρια που αποτελούν το απόρρητο της δόξας Του· μυστήρια που μπορεί να εξαντλούν την ερευνητική διάνοια, τον ειλικρινή όμως ερευνητή της αλήθειας τον εμπνέουν με ευλάβεια και πίστη. Όσο περισσότερο αυτός ερευνά τη Γραφή τόσο βαθύτερα πείθεται ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού που ζει στην αιωνιότητα και η ανθρώπινη λογική υποκλίνεται μπροστά στο μεγαλείο της θείας αποκάλυψης.

Με το να αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας για την πλήρως κατανόηση των μεγάλων βιβλικών αληθειών, παραδεχόμαστε απλούςστατα ότι η περιορισμένη μας διάνοια αδυνατεί να συλλάβει την έννοια του απείρου και ότι ο άνθρωπος με τις ατελείς του γνώσεις δεν μπορεί να κατανοήσει τους σκοπούς του Παντογνώστη.

Οι σκεπτικιστές και οι άπιστοι απορρίπτουν το λόγο του Θεού επειδή δεν είναι σε θέση να εισχωρήσουν σε όλα τα μυστήριά του. Αλλά και αυτοί που παραδέχονται ότι πιστεύουν στη Γραφή δεν είναι όλοι απαλλαγμένοι απ' τον κίνδυνο αυτό. Ο απόστολος λέγει: «Προσέχετε αδελφοί να μην υπάρχει εις μηδένα από σας πονηρά καρδιά απιστίας, ώστε να αποστατήσει από Θεού ζώντος». Εβρ. 3:12. Καλά είναι να μελετούμε εμβραθύνοντας στις διδασκαλίες της Γραφής και να ερευνούμε «τα βάθη του Θεου» (Α' Κορ. 2:10) όσο μας αποκαλύπτονται στη Γραφή. Όμως ενώ «τα κρυπτά ανήκουσιν εις Κύριον τον Θεόν ημών», τα «αποκεκαλυμμένα ανήκουσι εις ημάς». Δευτ. 29:29. Το έργο του Σατανά είναι να διαστρεβλώνει τις ερευνητικές δυνάμεις της διάνοιας. Στην εξέταση της Αγίας Γραφής βρίσκεται ανάμικτο ένα είδος υπεροψίας που κάνει τους αν-

θρώπους να χάνουν την υπομονή τους και να νοιώθουν ηττημένοι όταν δεν μπορούν να εξηγήσουν κάθε τμήμα της Γραφής με τρόπο που να τους ικανοποιεί. Το θεωρούν υποτιμητικό να παραδεχθούν ότι δεν καταλαβαίνουν τα λόγια της θεοπνευστίας. Δεν έχουν καμιά διάθεση να περιμένουν υπομονητικά μέχρι τη στιγμή που ο Θεός θα κρίνει κατάλληλη για να τους αποκαλύψει την αλήθεια. Νομίζουν ότι αποκλειστικά η ανθρώπινη σοφία τους είναι αρκετή να τους εξασφαλίσει την κατανόηση της Γραφής· και όταν αποτύχουν, τότε ολοκληρωτικά αρνούνται το κύρος της. Είναι αλήθεια ότι πολλές θεωρίες και διδασκαλίες που κατά γενική γνώμη υποτίθεται ότι προέρχονται από τη Βίβλο δε στηρίζονται ουσιαστικά στη διδασχή της, μάλιστα και αντιφάσκουν προς το γενικό περιεχόμενο της θεοπνευστίας. Αυτά τα πράγματα οδήγησαν πολλούς στην αμφιβολία και σύγχυση. Όμως η ευθύνη δεν πέφτει πάνω στο λόγο του Θεού, αλλά στον άνθρωπο που τον διαστρέφει.

[103]

Αν ήταν ικανά τα δημιουργήματα να φθάσουν στο σημείο να κατανοήσουν στην εντέλεια το Θεό και τα έργα Του, τότε αφού θα το πετύχαιναν αυτό, δε θα απέμενε πια γι' αυτούς καμιά πρόσθετη έρευνα για την αλήθεια, καμιά αύξηση της γνώσης, καμιά διανοητική ή ψυχική ανάπτυξη. Δε θα ήταν πια υπέρτατος ο Θεός και ο άνθρωπος θα σταματούσε κάθε πρόοδο αφού θα έφθανε στο απόγειο της γνώσης και της επίτευξης. Ας ευχαριστήσουμε το Θεό που δεν είναι έτσι. Ο Θεός είναι άπειρος, «εν τω Οποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως». Κολ. 2:3. Και σ' ολόκληρη την αιωνιότητα οι άνθρωποι θα έχουν την ευκαιρία διαρκώς να ερευνούν, διαρκώς να μαθαίνουν, χωρίς ποτέ να εξαντλούνται οι θησαυροί της σοφίας, της αγαθότητας και της δύναμης του Θεού.

Ο σκοπός του Θεού είναι και σ' αυτή ακόμη τη ζωή οι αλήθειες του λόγου Του να αποκαλύπτονται συνεχώς στο λαό Του. Ένας μόνο τρόπος υπάρχει που μας εξασφαλίζει τη γνώση αυτή. Ο λόγος του Θεού γίνεται κατανοητός μόνο με τη φώτιση από το ίδιο εκείνο Πνεύμα που έδωσε στο λόγο τη θεία έμπνευση Του. «Τα του Θεού ουδείς γινώσκει, ειμή το Πνεύμα του Θεού», «επειδή το Πνεύμα ερευνά τα πάντα και τα βάθη του Θεού». Α' Κορ. 2:10, 11. Και η υπόσχεση του Σωτήρα στους οπαδούς Του ήταν: «Όταν δε έλθη Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν

την αλήθειαν . . . διότι εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς». Ιωάν. 16:13, 14.

[104]

Ο Θεός θέλει να εξασκεί ο άνθρωπος τις διανοητικές του δυνάμεις· και η μελέτη της Γραφής ενισχύει και ανυψώνει το πνεύμα όσο καμιά άλλη μελέτη. Οφείλουμε όμως να προσέξουμε να μη θεοποιήσουμε τη διάνοια που υπόκειται στις ανθρώπινες αδυναμίες και ατέλειες. Αν δε θέλουμε να είναι σκοτεινή η έννοια της Γραφής για μας, έτσι που να αδυνατούμε να αντιληφθούμε και τις πιο απλές αλήθειες της ακόμη, πρέπει να έχουμε την πίστη και απλό τητα του μικρού παιδιού, να είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε, ζητώντας τη συμπαράσταση του Αγίου Πνεύματος. Από το ένα μέρος η συναίσθηση της δύναμης και της σοφίας του Θεού, και από το άλλο μέρος η δική μας ανικανότητα να αντιληφθούμε το μεγαλείο Του, πρέπει να μας εμπνέουν με ταπεινοφροσύνη· και οφείλουμε να ανοίγουμε το Λόγο Του με ιερό δέος σαν να εισερχόμαστε στην παρουσία Του. Όταν έχουμε να κάνουμε με τη Γραφή, ο νους μας πρέπει να αναγνωρίσει μια αυθεντία ανώτερη από τη δική του, ενώ καρδιά και λογική πρέπει να υποκλιθούν μπροστά στο μεγαλείο Εκείνου που το όνομά Του είναι ο Ων.

Είναι πολλά πράγματα που φαίνονται σκοτεινά ή δύσκολα και που ο Θεός θα τα καταστήσει απλά και σαφή σε όσους θέλουν να τα καταλάβουν. Αλλά χωρίς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, θα διατρέχουμε διαρκώς τον κίνδυνο να διαστρέψουμε ή να παρερμηνεύσουμε τη Γραφή. Σε πολλές περιπτώσεις η μελέτη της Γραφής δεν επιφέρει κανένα όφελος, συχνά μάλιστα προξενεί και ζημία. Όταν ο λόγος του Θεού ανοίγεται χωρίς σεβασμό και προσευχή, όταν οι σκέψεις και οι επιθυμίες δεν είναι προσηλωμένες στο Θεό, ή δεν εναρμονίζονται με το θέλημά Του, τότε ο νους σκοτίζεται από αμφιβολίες και αυτή ακόμη η μελέτη της Γραφής ενθαρρύνει το σκεπτικισμό. Ο εχθρός κατευθύνει τις σκέψεις και υποδείχνει ερμηνείες βυθισμένες στην πλάνη. Κάθε φορά που οι άνθρωποι δεν προσπαθούν να εναρμονιστούν στα έργα και στις πράξεις τους με το Θεό, όσο εγγράμματοι κι αν είναι, διατρέχουν τον κίνδυνο να παρερμηνεύσουν τη Γραφή και δεν είναι φρόνιμο να ασπασθεί κανείς τις ερμηνείες τους. Εκείνοι που επιζητούν να βρουν αντιφάσεις στη Γραφή δεν έχουν πνευματική επίγνωση. Με διεστραμμένη την όραση, θα βρουν πολλές αιτίες για αμφιβολία και απιστία σε πράγματα που είναι στ' αλήθεια απλά και κατανοητά.

Όσο και αν προσπαθούν να την καλύψουν, η πραγματική αιτία της αμφιβολίας και του σκεπτικισμού είναι, τις περισσότερες φορές, η αγάπη της αμαρτίας. Οι διδασκαλίες και οι περιορισμοί του λόγου του Θεού δεν είναι ευπρόσδεκτοι στην υπεροπτική καρδιά που αγαπά την αμαρτία, και όσοι δεν εννοούν να συμμορφωθούν με τις απαιτήσεις του, είναι πρόθυμοι να αμφισβητήσουν το κύρος του. Για να φθάσουμε στην αλήθεια πρέπει να ποηούμε ειλικρινά να τη γνωρίσουμε και με πρόθυμη καρδιά να την υπακούσουμε. Και όλοι όσοι με τέτοιο πνεύμα ασχολούνται με τη μελέτη της Γραφής, θα ανακαλύψουν άφθονες αποδείξεις ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού και θα συναποκομίσουν για κέρδος την κατανόηση των αληθειών της που θα τους συνετίσει για την αιώνια σωτηρία.

[105]

Ο Χριστός είπε: «Εάν τις θέλει να κάμη το θέλημα αυτού, θέλει γνωρίσει περί της διδαχής». Ιωάν. 7:17. Αντί να απορείς και να αμφισβητείς για πράγματα που σου είναι δυσνόητα, δώσε την προσοχή σου στο φως που λάμπει τώρα γύρω σου, και αυτό μετά θα σε οδηγήσει σε πλειότερο φως. Εκπλήρωσε με τη χάρη του Χριστού τα καθήκοντα σου εκείνα που τα αντιλαμβάνεσαι, και τότε θα σου είναι δυνατό να καταλάβεις και να εκτελέσεις και εκείνα που τώρα σε κάνουν να αμφιβάλεις.

Υπάρχει μια θετική απόδειξη για όλους - απ' τους πιο μορφωμένους ως τους πιο αγράμματους - η απόδειξη της πείρας. Ο Θεός μας προσκαλεί να δοκιμάσουμε για λογαριασμό μας την πραγματικότητα του λόγου Του, την αλήθεια των υποσχέσεών του. Μας προτρέπει: «Γεύθητε και ιδετε ότι αγαθός ο Κύριος». Ψαλμ. 34:8. Αντί να βασιζόμαστε στα λόγια των άλλων πρέπει οι ίδιοι να δοκιμάσουμε. «Αιτείτε και θέλετε λαμβάνει» (Ιωάν. 16:24) διακηρύττει ο Χριστός. Οι υποσχέσεις Του θα εκπληρωθούν γιατί ποτέ δεν έχουν αποτύχει, ούτε μπορούν ποτέ να αποτύχουν. Και καθώς πλησιάζουμε στον Ιησού και μας ευφραίνει ο πλούτος της αγάπης του, οι αμφιβολίες και τα σκοτάδια που μας περιβάλλουν θα διαλυθούν απ' το φως της παρουσίας Του.

Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ο Θεός «ηλευθέρωσεν ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέφερεν εις την βασιλείαν του Αγαπητού Αυτού Υιού» (Κολ. 1:13) και ότι εκείνος που διάβηκε απ' το θάνατο στη ζωή «επεσφράγισεν ότι ο Θεός είναι αληθής». Ιωάν. 3:33. Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να πιστοποιήσει: «Χρειαζόμουν βοήθεια και τη βρήκα στον Ιησού. Κάθε ανάγκη που είχα

[106]

αναπληρώθηκε. Η δίψα της ψυχής μου ικανοποιήθηκε. Και τώρα η Γραφή είναι για μένα η αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Ρωτάτε γιατί πιστεύω στον Ιησού; Γιατί αυτός είναι ο Σωτήρας μου. Γιατί πιστεύω στη Γραφή; Γιατί βρήκα ότι αυτή είναι η φωνή του Θεού στην ψυχή μου». Τη μαρτυρία ότι η Γραφή είναι αληθινή και ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού την έχουμε μέσα μας. Ξέρουμε ότι δεν ακολουθούμε μύθους σοφιστικούς.

Ο Πέτρος παρακινεί τους αδελφούς: «Αυξάνεσθε εις την χάριν και εις την γνώσιν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού». Β' Πέτρ. 3:18. Όταν ο λαός του Θεού αυξάνει σε χάρη, θα κατανοεί όλο και περισσότερο το λόγο Του. Θα ανακαλύπτει καινούργιο φως και ομορφιά στις θεϊκές αλήθειες Του. Αυτό επαλήθευσε στην ιστορία της εκκλησίας στο κύλισμα του χρόνου, και θα εξακολουθήσει το ίδιο μέχρι το τέλος. «Η οδός των δικαίων είναι ως λαμπρόν φως, το φέγγον επί μάλλον και μάλλον εωσού γίνη τελεία ημέρα». Παροιμ. 4:18. Με πίστη μπορούμε να ατενίζουμε στο μέλλον και να βασιζόμαστε στην υπόσχεση του Θεού για πνευματική ανάπτυξη που πετυχαίνεται με τη συνταύτιση κάθε ανθρώπινης και θείας ιδιότητας και με την άμεση επαφή κάθε ψυχικής δύναμης με την Πηγή του φωτός. Μπορούμε να χαιρόμαστε ότι τότε όλα εκείνα που μας έφερναν σε αμηχανία σχετικά με την πρόνοια του Θεού, θα διευκρινιστούν τότε όλα εκείνα τα δυσνόητα θα εξηγηθούν και μέσα σε όλα εκείνα όπου με την περιορισμένη αντίληψή μας βλέπαμε μόνο σύγχυση και ασυμφωνία, θα διακρίνουμε την πιο τέλεια και πανέμορφη αρμονία. «Τώρα βλέπομεν διά κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον τώρα γνωρίζω κατά μέρος τότε δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην». Α' Κορ. 13:12.

[107]

Κεφάλαιο 13: Απολαμβάνοντας τη χαρά του κυριου

Τα παιδιά του Θεού προσκαλούνται να γίνουν αντιπρόσωποι του Χριστού, αντανακλώντας την αγαθότητα και ευσπλαχνία του Κυρίου. Όπως ο Ιησούς μας αποκάλυψε τον αληθινό χαρακτήρα του Πατέρα, έτσι κι εμείς οφείλουμε να αποκαλύψουμε το Χριστό σ' έναν κόσμο που δε γνώρισε την τρυφερή, σπλαχνική αγάπη Του. «Καθώς Με απέστειλας εις τον κόσμον», είπε ο Ιησούς, «και Εγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον». «Εγώ εν αυτοίς και Συ εν Εμοί. . . διὰ να γνωρίσει ο κόσμος ότι Συ με απέστειλας». Ιωάν. 17:18, 23. Ο απόστολος Παύλος λέγει στους μαθητές του Ιησού: «Και φανερώνεσθε ότι είσθε επιστολή του Χριστού» «γιγνωσκόμενη και αναγιγνωσκόμενη υπό πάντων ανθρώπων». Β Κορ. 3:3, 2. Ο Ιησούς στέλνει μια επιστολή στον κόσμο με το καθένα από τα παιδιά του χωριστά. Αν είσαι οπαδός του Χριστού, Εκείνος σε στέλνει σαν επιστολή στην οικογένεια, στο χωριό και στο δρόμο όπου είναι το σπίτι σου. Ο Χριστός κατοικώντας μέσα σου, επιθυμεί να μιλήσει στις καρδιές εκείνων που δεν Τον γνωρίζουν. Ίσως αυτοί να μη διαβάζουν τη Γραφή ή να μην ακούν τη φωνή που τους μιλά μέσα απ' τις σελίδες της. Δε διακρίνουν την αγάπη του Θεού στα έργα του. Αν είσαι όμως αληθινός αντιπρόσωπος του Ιησού, μπορεί να αρχίσουν με τη βοήθειά σου να αντιλαμβάνονται λίγο λίγο την αγαθότητά του και να παρακινήθουν να τον αγαπήσουν και να Τον υπηρετήσουν.

[108]

Οι Χριστιανοί είναι οι φωτοφόροι στο δρόμο του ουρανού. Καθήκον τους είναι να αντανακλούν στον κόσμο το φως του Χριστού που βρίσκεται διάχυτο επάνω τους. Η ζωή και ο χαρακτήρας τους πρέπει να είναι αυτού του είδους, ώστε βλέποντάς τους οι άνθρωποι να σχηματίσουν την πραγματική ιδέα για το Χριστό και την υπηρεσία Του.

Αν ειλικρινά αντιπροσωπεύουμε το Χριστό, θα παρουσιάζουμε την υπηρεσία Του ευχάριστη όπως στ' αλήθεια είναι. Χριστιανοί που εξωτερικεύουν θλίψη και κατήφεια, που γογγύζουν και παρπονιούνται, δίνουν μια σφαιερή αναπαράσταση του Θεού και της

χριστιανικής ζωής. Δίνουν την εντύπωση ότι δυσαρεστείται ο Θεός να βλέπει τα παιδιά Του χαρούμενα και ς' αυτό συμβάλλουν με μια ψευδή μαρτυρία εναντίον του ουράνιου Πατέρα μας.

Ο Σατανάς θριαμβεύει όταν κατορθώνει να οδηγήσει τα παιδιά του Θεού στην απιστία και στην απελπισία. Του προξενεί ευχαρίστηση να μας βλέπει να δυσπιστούμε στο Θεό και να αμφιβάλουμε για την αγάπη Του και για την προθυμία και ικανότητά του να μας σώσει. Αρέσκεται να φυτεύει μέσα μας την ψευδαίσθηση ότι ο Θεός θα μας βλάψει με τις φροντίδες Του. Έργο του Σατανά είναι να παρουσιάζει τον Κύριό μας χωρίς κανένα αίσθημα συμπάθειας και ευσπλαχνίας. Διαστρεβλώνει κάθε αλήθεια που αφορά το Θεό. Γεμίζει τη φαντασία με σφαλερές ιδέες γι' Αυτόν. Κι εμείς αντί να βασιζόμαστε στην αλήθεια σχετικά με τον ουράνιο Πατέρα μας, πολύ συχνά δίνουμε προσοχή στην αφύσικη περιγραφή του Σατανά και δυσφημούμε το Θεό με το να δυσπιστούμε ς' Αυτόν, και να γογγύζουμε εναντίον Του. Χρόνιο μέλημα του Σατανά είναι να μεταβάλλει τη χριστιανική ζωή σε κατήφεια. Προσπαθεί να την κάνει να φαίνεται δύσκολη και κοπιαστική. Και όταν αυτή την εικόνα παρουσιάζει με τη θρησκευτική ζωή του ο Χριστιανός επικυρώνει με την απιστία του τα ψεύδη του Σατανά.

Πολλοί, στο διάβα της ζωής, δίνουν τόσο μεγάλη σημασία στα λάθη, στις αποτυχίες και στις απογοητεύσεις τους, που η καρδιά τους γεμίζει λύπη και αποθάρρυνση. Όταν ήμουν στην Ευρώπη μια αδελφή που ένοιωθε ακριβώς κατ' αυτό τον τρόπο και που είχε φθάσει σε καταθλιπτική κατάσταση, μου έγραψε ζητώντας μερικά ενθαρρυντικά λόγια. Αφού διάβασα το γράμμα της, το επόμενο βράδυ ονειρεύτηκα ότι βρισκόμουν ς' έναν κήπο και κάποιος που φαινόταν να είναι ο ιδιοκτήτης με οδηγούσε ανάμεσα στα μονοπάτια του. Μάζευα λουλούδια και απολάμβανα την ευωδιά τους ενώ η αδελφή αυτή βαδίζοντας πλάι μου μου έδειχνε κάτι άσχημους, αγκαθωτούς θάμνους που της έφραζαν το δρόμο. Αυτό την έκανε να θρηνεί και να λυπάται. Δε βάδιζε στο μονοπάτι ακολουθώντας τον οδηγό· αλλά διάβαινε μέσα απ' τους θάμνους και τα αγκάθια. «Δεν είναι κρίμα» κλαψούριζε, «να ασχημίζουν τα αγκάθια ένα τέτοιο όμορφο κήπο». Τότε ο οδηγός είπε: «Αφησε τα αγκάθια κατά μέρος γιατί θα σε πληγώσουν. Μάζευε τα τριαντάφυλλα, τα κρίνα, τα γαρύφαλλα.»

Δε συνάντησες ποτέ λαμπρά στάδια στη δική σου χριστιανική ζωή· Δεν υπήρξαν ποτέ πολύτιμες στιγμές όταν η καρδιά σου σκίρτησε από χαρά απαντώντας στο Πνεύμα του Θεού· Δε βρίσκεις καθόλου χαρούμενες σελίδες ξεφυλλίζοντας το βιβλίο της πείρας της ζωής σου· Δε σου φαίνονται οι υποσχέσεις του Θεού σαν λουλούδια μυρωμένα που ανθούν σε κάθε βήμα του δρόμου σου· Δε θα αφήσεις την ομορφιά και τη γλυκιά τους χάρη να πλημμυρίσουν την καρδιά σου με χαρά·

Τα αγκάθια και τα τριβόλια μόνο θα σε λυπούν και θα σε πληγώνουν και αν αποκλειστικά ε' αυτά μόνο περιορίζεσαι και τα παρουσιάζεις και στους άλλους, τότε συ ο ίδιος δεν περιφρονείς την αγαθότητα του Θεού και εμποδίζεις ακόμη και τους γύρω σου να βαδίζουν στο δρόμο της ζωής·

Δεν είναι φρόνιμο να συγκεντρώνεις όλες τις δυσάρεστες αναμνήσεις του παρελθόντος - όλες τις αδικίες και απογοητεύσεις του και να μιλάς και να θλίβεσαι γι' αυτές ώσπου να αποκάμεις αποθαρρυμένος. Η αποθαρρυμένη ψυχή τα βλέπει όλα μαύρα, απορρίπτει το φως του Θεού από κοντά της, σκιαάζοντας και το δρόμο των άλλων.

Ας ευχαριστήσουμε το Θεό για τις λαμπρές εικόνες που μας έχει παρουσιάσει. Ας συγκεντρώσουμε όλες τις ευλογημένες αποδείξεις της αγάπης Του για να μπορούμε να τις έχουμε πάντοτε μπροστά μας: πως ο Υιός του Θεού άφησε το θρόνο του Πατέρα Του, καλύπτοντας τη θεότητά του με την ανθρωπότητα για να σώσει τον άνθρωπο απ' την εξουσία του Σατανά· πως ο θρίαμβος του έργου Του για μας άνοιξε τον ουρανό στον άνθρωπο φέρνοντας τον αντιμέτωπο με το θάλαμο της παρουσίας όπου η θεότητα αποκαλύπτει τη δόξα Της· πως η ανθρώπινη φυλή ανασύρεται απ' το βάραθρο της καταστροφής όπου την είχε βυθίσει η αμαρτία και ενωμένη πάλι με τον άπειρο Θεό, αφού πρώτα με πίστη στο Σωτήρα περάσει τη θεϊκή δοκιμασία, ντύνεται τη δικαιοσύνη του Χριστού και ανυψώνεται μέχρι το θρόνο του. Να ποιες είναι οι εικόνες που θέλει ο Θεός να φέρουμε πάντοτε στη σκέψη μας.

Όταν δείχνουμε αμφιβολία για την αγάπη του Θεού και δυσπιστούμε στις υποσχέσεις του, τον προσβάλλουμε και λυπούμε το Πνεύμα του το Άγιο. Πώς θα αισθανόταν μια μητέρα αν τα παιδιά της μόνο παράπονα είχαν γι' αυτήν, σαν να μην ήθελε το καλό τους, ενώ ε' όλη της τη ζωή κατέβαλε άοκνες προσπάθειες φροντίζοντας για τα συμφέροντα τους και για να τους εξασφαλίσει μια άνετη ζωή·

Θα ράγιζε η καρδιά της βλέποντάς τα να αμφιβάλλουν για την αγάπη της. Πώς θα αισθανόταν οποιοσδήποτε πατέρας αν τα παιδιά του του φέρονταν με αυτόν τον τρόπο; Και πώς μας βλέπει ο ουράνιος Πατέρας μας όταν δυσπιστούμε για την αγάπη Του, αυτή που Τον οδήγησε να θυσιάσει το μονάκριβο Παιδί Του για να ζήσουμε εμείς; Ο απόστολος γράφει: «Όστις τον ίδιον Εαυτού Υιόν δεν εφείσθη αλλά παρέδωκεν Αυτόν υπέρ πάντων ημών, πώς και μετ' Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα». Ρωμ. 8:32. Και όμως πόσοι λένε με τη στάση τους, αν όχι με τα λόγια τους: «Αυτά δεν τα λέγει για μένα ο Θεός. Μπορεί άλλους να τους αγαπά, εμένα όμως όχι».

[111] Όλα αυτά βλάπτουν την ψυχή σου· επειδή κάθε λέξη αμφιβολίας που προφέρεις προκαλεί τους πειρασμούς του Σατανά, ενισχύει μέσα σου την τάση για αμφιβολία και απομακρύνει τους λειτουργικούς αγγέλους με λύπη από κοντά σου. Όταν σε πειράζει ο Σατανάς, μην προφέρεις ούτε μια λέξη αμφιβολίας ή απαισιοδοξίας. Αν προτιμήσεις να ανοίξεις τη θύρα στους υπαινιγμούς του, ο νους σου θα γεμίσει από δυσπιστία και από στασιαστικές αμφιβολίες. Αν εξωτερικεύεις τα αισθήματά σου, κάθε υπόνοια που προφέρεις δε θα επηρεάσει μόνο εσένα, αλλά είναι και ένας σπόρος που θα βλαστήσει και θα καρποφορήσει στη ζωή των άλλων και πολύ πιθανό να μην κατορθώσεις πια να εξαλείψεις την επιρροή των λόγων σου. Ίσως συ ο ίδιος να μπορέσεις να γλιτώσεις απ' τον πειρασμό και να ελευθερωθείς απ' την πλεκτάνη του Σατανά, αλλά οι άλλοι που κλονίστηκαν με την επιρροή σου πιθανό να μην μπορέσουν να απαλλαγούν από την απιστία όπου τους οδήγησες. Πόσο σπουδαίο λοιπόν είναι να συζητούμε μόνο για τα πράγματα εκείνα που μπορούν να δώσουν πνευματική ζωή και δύναμη!

Οι άγγελοι περιμένουν να ακούσουν τι είδους μαρτυρία δίνεις στον κόσμο για τον ουράνιο Κύριό σου. Κάνε λοιπόν θέμα της ομιλίας σου Εκείνον που ζει και μεσιτεύει για σένα στον Πατέρα. Συνόδεψε κάθε χειραψία με τους φίλους σου με μια δοξολογία για το Θεό που να βγαίνει απ' τα χείλη σου, μα και απ' την καρδιά σου. Αυτό θα ελκύσει τις σχέψεις τους προς τον Ιησού.

Όλοι έχουν δοκιμασίες, θλίψεις δυσκολοβάσταχτες και πειρασμούς μεγάλους. Απόφευγε να μιλάς για τις δυσκολίες σου σε αδύναμους θνητούς σαν και σένα αλλά ανάφερε το κάθε τι στην προσευχή σου στο Θεό. Κάνε το κανόνα της ζωής σου ποτέ να μην προφέρεις ούτε μια λέξη αμφιβολίας ή αποθάρρυνσης. Πολλά

μπορείς να κάνεις για να δώσεις χαρά στη ζωή των άλλων, και να τους ενθαρρύνεις στις προσπάθειές τους με λόγια ελπιδοφόρα και ιεροπρεπή χαρά.

Υπάρχουν πολλές γενναίες ψυχές που κάτω απ' την τρομερή πίεση του πειρασμού είναι έτοιμες να αποκάμουν στον αγώνα τους κατά του εγώ και κατά των δυνάμεων του πονηρού. Μην αποθαρρύνεις μια τέτοια ψυχή στη σκληρή της πάλη. Προσπάθησε να την χαροποιήσεις με ενθαρρυντικά, αισιόδοξα λόγια που θα την εμψυχώσουν να συνεχίσει το δρόμο της. Έτσι το φως του Χριστού αντανακλάται από σένα στους άλλους. «Ουδείς εξ' ημών ζη δι' εαυτόν». Ρωμ. 14:7. Χωρίς οι ίδιοι να το συναισθανόμαστε μπορούμε με την επιρροή μας ή να ενισχύσουμε και να ενθαρρύνουμε τους άλλους, ή να τους αποθαρρύνουμε και να τους απομακρύνουμε απ' το Χριστό και την αλήθεια.

[112]

Πολλοί έχουν λαθεμένη ιδέα για τη ζωή και το χαρακτήρα του Χριστού. Νομίζουν ότι δε γνώριζε τη θέρμη και τη χαρά, ότι ήταν αυστηρός, σοβαρός και αγέλαστος. Σε πολλές περιπτώσεις οι σκοτεινές αυτές απόψεις χρωματίζουν ολόκληρη τη θρησκευτική πείρα.

Συχνά λέγεται ότι ο Χριστός έκλαψε αλλά ότι ποτέ δεν Τον είδαν να χαμογελάει. Είναι αλήθεια ότι ο Σωτήρας μας ήταν Άνθρωπος Θλίψεων και ζούσε συντροφιά με τον πόνο, αφού η καρδιά Του ήταν πάντοτε ανοικτή στην ανθρώπινη συμφορά γύρω Του. Αλλά αν η ζωή του ήταν μια ζωή αυταπάρανης που τη σκίαζαν οι κόποι και οι μόχθοι, το πνεύμα Του όμως ήταν ακμαίο. Στη μορφή Του δεν ήταν ζωγραφισμένη ούτε θλίψη, ούτε δυσαρέσκεια, αλλά μια ατάραχη ηρεμία. Η καρδιά Του ήταν πηγή ζωής, και όπου διάβαινε σκόρπιζε ανάπαυση και ψυχική γαλήνη, χαρά και ευφροσύνη.

Ήταν πολύ σοβαρός ο Λυτρωτής μας και εξαιρετικά ευαίσθητος στους στοχασμούς Του. Δεν υπήρξε ποτέ όμως κακόκεφος ή σκυθρωπός. Όσοι Τον μιμούνται θα εμφορούνται πάντοτε από ειλικρινείς προθέσεις και θα διέπονται από ένα βαθύ συναίσθημα ατομικής ευθύνης. Η ελαφρότητα θα κατασταλλεί, θα λείψουν τα θορυβώδη ξεφωνητά χαράς και τα προσβλητικά αστεία. Η θρησκεία όμως του Χριστού ξεχειλίζει σαν ποταμός ειρήνης. Δε σβήνει το φως της χαράς· δεν περιορίζει τη φαιδρότητα, ούτε σκεπάζει με κατήφεια το γελαστό, χαρούμενο πρόσωπο. Ο Χριστός δεν ήρθε να υπηρετηθεί αλλά να υπηρετήσει· και όταν η αγάπη Του βασιλεύει στην καρδιά μας, θα ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του.

[113] Αν δείχνουμε υπέρμετρη προσοχή στις σκληρές και άδικες πράξεις των άλλων, θα διαπιστώσουμε ότι μας είναι αδύνατο να τους αγαπήσουμε όπως ο Χριστός μας αγάπησε. Αλλά αν η αγάπη και η ευσπλαχνία του Χριστού για μας τροφοδοτούν τη σκέψη μας, τότε το ίδιο πνεύμα θα ξεχειλίσει και στους άλλους γύρω μας. Οφείλουμε να εκδηλώνουμε αγάπη και αμοιβαίο σεβασμό παρ' όλα τα λάθη και τις ατέλειες που αναπόφευκτα θα βλέπουμε στη ζωή των άλλων. Οφείλουμε να καλλιεργήσουμε το πνεύμα της ταπεινοφροσύνης· να μη έχουμε μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, και να αντιμετωπίζουμε με τρυφερή καρτερικότητα τα σφάλματα των άλλων. Αυτό θα εξουδετερώσει κάθε φίλαυτη στενότητα μέσα μας και η μεγαλοψυχία θα πλατύνει τα όρια της καρδιάς μας.

Ο Ψαλμωδός λέει: «Έλπιζε επί τον Κύριον και πράττε το αγαθόν κατοικεί τη γην, και νέμου την αλήθειαν». Ψαλ. 37:3. «Έλπιζε επί τον Κύριον». Η κάθε μέρα έχει τα βάρη της, τις φροντίδες της και τις αμηχανίες της. Και όταν συναντιόμαστε με πόση προθυμία μιλάμε για τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες μας! Τόσες ανύπαρκτες ανησυχίες φορτιζόμαστε, τόσους αδικαιολόγητους φόβους εκφράζουμε, τέτοιο άγχος αδυναμίας δείχνουμε που θα έλεγε κανείς ότι ούτε καν έχουμε ένα σπλαχνικό καλοκάγαθο Σωτήρα, πρόθυμο να ακούσει τις παρακλήσεις μας, έτοιμο να μας βοηθήσει σε κάθε στιγμή ανάγκης.

Μερικοί ζουν διαρκώς με το φόβο και την ανησυχία στην καρδιά. Κάθε μέρα περιβάλλονται με δείγματα της αγάπης του Θεού. Κάθε μέρα απολαμβάνουν την αφθονία των δώρων της θείας Πρόνοιας. Αλλά όλες αυτές τις παρούσες ευλογίες τις παραβλέπουν. Η σκέψη τους απασχολείται διαρκώς με κάτι δυσάρεστο που φοβούνται ότι θα τους βρει ξαφνικά ή ακόμη και κάποια πραγματικά υπαρκτή δυσκολία, που αν και μικρή, τους τυφλώνει να μη βλέπουν τα τόσα άλλα πράγματα που γι' αυτά θα έπρεπε να χρωστούν ευγνωμοσύνη. Οι δυσκολίες που συναντούν, αντί να τους φέρουν κοντά στο Θεό, τη μοναδική πηγή βοήθειας τους απομακρύνουν απ' Αυτόν με τα ανήσυχα και δυσάρεστα αισθήματα που προκαλούν.

[114] Είναι σωστό να δείχνουμε τέτοια απιστία· Γιατί να είμαστε τόσο αχάριστοι και δύσπιστοι· Ο Ιησούς είναι ο φίλος μας. Ολόκληρος ο ουρανός ενδιαφέρεται για το καλό μας. Δεν πρέπει να επιτρέπουμε στις στενοχώριες και στις ανησυχίες της καθημερινής ζωής να βασανίζουν το νου και να σκιάζουν το πρόσωπο. Αν έτσι φερόμαστε,

θα έχουμε συνέχεια κάτι να μας βασανίζει και να μας ενοχλεί. Δεν πρέπει να υποθάλπουμε την αδημονία που μόνο μας καταπονεί και μας εξουθενώνει χωρίς να μπορεί να μας βοηθήσει να υπομένουμε τις δοκιμασίες.

Πιθανό να συναντάς διάφορες δυσκολίες στην εργασία σου, τα σχέδια σου να ανατρέπονται και να απειλείσαι με ζημιά. Μην αποθαρρύνεσαι όμως. Ανάθεσε τις έγνοιες σου στο Θεό, και διατήρησε την ψυχραιμία και την αισιοδοξία σου. Προσευχήσου για σοφία για να διαχειριστείς συνετά τις υποθέσεις σου και να αποφύγεις τη ζημιά και την καταστροφή. Κάνε ό,τι περνά από το χέρι σου για να επιφέρεις ευνοϊκά αποτελέσματα. Ο Ιησούς υπόσχεται να μας βοηθήσει αλλ' όχι ξέχωρα απ' τις δικές μας προσπάθειες. Αφού πια κάνεις, ό,τι σου είναι δυνατόν, έχοντας εμπιστοσύνη στο Βοηθό μας, ετοιμάσου να δεχθείς τα αποτελέσματα χωρίς να στεναχωρηθείς.

Δεν είναι θέλημα Θεού ο λαός Του να αποκάμει με περισσές φροντίδες. Αλλ' ούτε και μας εξαπατά ο Κύριός μας. Δεν μας λέγει: «Μη φοβάστε· δεν υπάρχουν κίνδυνοι στο δρόμο σας». Το ξέρει ότι υπάρχουν δοκιμασίες και κίνδυνοι και δε μας το κρύβει. Δεν υπόσχεται να σηκώσει το λαό Του απ' τον κόσμο της αμαρτίας και του κακού, αλλά τους δείχνει ένα σίγουρο κρησφύγετο. Η προσευχή του για τους μαθητές του ήταν: «Δεν παρακαλώ να σηκώσεις αυτούς εκ του κόσμου, αλλά να φυλάξεις αυτούς εκ του πονηρού». «Εν τω κόσμω», λέγει, «θέλετε έχει θλίψην αλλά θαρσείται Εγώ ενίκησα τον κόσμον». Ιωάν. 17:15· 16:33.

Στην ομιλία του όρους, ο Χριστός δίδαξε στους μαθητές Του πολύτιμα μαθήματα σχετικά με την ανάγκη που έχουμε να εμπιστευόμαστε στο Θεό. Τα μαθήματα αυτά προορίζονται για να ενθαρρύνουν τα παιδιά του Θεού στο κύλισμα του χρόνου και έτσι έφθασαν και μέχρι την εποχή μας γεμάτα διδάγματα και παρηγοριά. Ο Σωτήρας έδειξε στους οπαδούς Του τα πουλιά στους αιθέρες που ξένοιαστα κελαηδούν τους ύμνους της δοξολογίας τους επειδή ούτε «σπείρουσι ουδέ θερίζουσι» και όμως ο μεγάλος Πατέρας μας φροντίζει για τις ανάγκες τους. Και ρωτά ο Λυτρωτής: «σεis δεν είσθε πολύ ανώτεροι αυτών». Ματθ. 6:26. Ο μεγάλος Προμηθευτής των ανθρώπων και των ζώων ανοίγει το χέρι Του και εκπληρώνει τις ανάγκες όλων των δημιουργημάτων Του. Ούτε τα πουλιά του ουρανού δεν Του διαφεύγουν. Προμηθεύει τις ανάγκες τους χωρίς

όμως και να ρίχνει την τροφή μέσα στο ράμφος τους. Είναι δική τους δουλειά να μαζεύουν τους σπόρους που σκορπίζει γύρω τους. Αυτά τα ίδια πρέπει να ετοιμάσουν τα υλικά για τις μικρές φωλιές τους. Πρέπει να θρέψουν τα νεογνά τους. Κάνουν τη δουλειά τους τραγουδώντας, γιατί ξέρουν ότι «ο Πατήρ σας ο ουράνιος τρέφει αυτά». Και «σεεις δεν είσθε πολύ ανώτεροι αυτών.» Σαν λογικοί, πνευματικοί λατρευτές που είστε, δεν έχετε σεεις μεγαλύτερη αξία απ' τα πουλιά του ουρανού· Είναι δυνατόν Εκείνος που μας δημιούργησε, Εκείνος που μας συντηρεί στη ζωή, Αυτός που μας έπλασε σύμφωνα με την εικόνα Του, να μη φροντίσει για τις ανάγκες μας, αν μόνο Τον εμπιστευόμαστε·

Ο Χριστός έδειξε στους μαθητές Του τα αγριολούλουδα μέσα στην καταπληκτική αφθονία τους και στην αστραφτερή απλή ομορφιά τους που ο Θεός τους χαρίζει σαν μια έκφραση της αγάπης Του για τον άνθρωπο, και τους είπε: «Παρατηρήσατε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνουσι». Η σεμνή ομορφιά των λουλουδιών της φύσης κατά πολύ ξεπερνά αυτή τη λαμπρότητα του Σολομώντα. Η πιο μεγαλύτερη φορεσιά που η πιο επιδέξια τέχνη έχει επινοήσει, δεν μπορεί να συγκριθεί με τη φυσική χάρη και τη φανταχτερή ομορφιά των λουλουδιών που δημιούργησε ο Θεός. Και ο Ιησούς υποβάλλει την ερώτηση: «Εάν τον χόρτον του αγρού όστις σήμερον υπάρχει και αύριον ρίπτεται εις κλίβανον ο Θεός ενδύει ούτω, δεν θέλει ενδύσει πολλώ μάλλον εσάς, ολιγόπιστοι.» Ματθ. 6:28, 30. Αν ο Θεός, ο θείος Καλλιτέχνης, χρωματίζει με τέτοια λεπτότητα και ποικιλία τα απλά λουλούδια που σε μια μέρα μπορεί να μαραθούν, πόσο μεγαλύτερη φροντίδα επιφυλάσσει γι' αυτούς που δημιουργήθηκαν κατά την εικόνα Του· Το μάθημα αυτό του Χριστού αποτελεί μια επίπληξη για το πνεύμα το γεμάτο αδημονία, για την αμηχανία και αμφιβολία της άπιστης καρδιάς.

[116]

Ο Κύριος επιθυμεί να είναι όλα Του τα παιδιά ευτυχισμένα, νηφάλια και υπάκουα. Μας λέγει ο Ιησούς: «Ειρήνην την Εμήν δίδω εις εσάς· ουχί καθώς ο κόσμος δίδει σας δίδω Εγώ. Ας μη ταραττήται η καρδιά σας, μηδέ ας δειλιά.» «Ταύτα ελάλησα προς εσάς διά να μείνη εν υμίν η χαρά Μου, και η χαρά υμών να είναι πλήρης.» Ιωάν. 14:27, 15:11.

Η ευτυχία που επιδιώκει κανείς με εγωιστικούς σκοπούς, έξω απ' το δρόμο του καθήκοντος είναι ευτυχία άστατη, σπασμωδική παροδική. Και όταν παρέρχεται αφήνει ένα μεγάλο κενό και πόνο

στην ψυχή· ενώ στην υπηρεσία του Θεού βρίσκει κανείς χαρά και ικανοποίηση. Ο Χριστιανός δε βαδίζει σε αβέβαια μονοπάτια. Δεν εγκαταλείπεται με συντροφιά την περίσσια λύπη και την απογοήτευση. Μπορεί να μην έχουμε τις απολαύσεις αυτής της ζωής, αλλά είναι δυνατό να γευόμαστε τη χαρά με την προοπτική της μελλοντικής ζωής. Από τώρα ακόμη οι Χριστιανοί μπορούν να νοιώθουν τη χαρά της επικοινωνίας με το Χριστό. Μπορούν να έχουν το φως της αγάπης Του, τη μόνιμη παρηγοριά της παρουσίας Του. Κάθε βήμα της ζωής μας μπορεί να μας οδηγήσει πιο κοντά στον Ιησού, μπορεί να μας δώσει μια βαθύτερη προσωπική πείρα της αγάπης Του και να μας φέρει όλο και σιμότερα προς την ευλογημένη κατοικία της ειρήνης. Ας μη χάνουμε λοιπόν την εμπιστοσύνη μας, αλλ' ας έχουμε την πεποίθησή μας σταθερότερη παρά ποτέ άλλοτε. «Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος» (Α΄ Σαμ. 7:12), και θα μας βοηθήσει μέχρι το τέλος. Ας προσηλώσουμε τα βλέμματα στις αναμνηστικές εκείνες στήλες που φέρουν στη θύμησή μας τα όσα έκαμε ο Κύριος για να μας εμψυχώσει και να μας αποσπάσει απ' τα χέρια του καταστροφέα. Ας διατηρούμε νωπά στη μνήμη μας τα δείγματα της πολυευσπλαχνίας του Θεού: τα δάκρυα που σπόγγισε, τους πόνους που απάλυνε, τις ανησυχίες που σχόρπισε, τους φόβους που διέλυσε, τις ανάγκες που αναπλήρωσε, τις ευλογίες που χάρισε· και μ' αυτό τον τρόπο ενισχύουμε τον εαυτό μας για να αντιμετωπίσουμε όλα εκείνα που θα συναντήσουμε στην υπόλοιπη οδοιπορία μας.

Οπωσδήποτε θα αντιμετωπίσουμε νέες δυσκολίες στη μελλοντική πάλη της ζωής· μπορούμε όμως να αναπολούμε τις πείρες του παρελθόντος και να αποβλέπουμε στα γεγονότα του μέλλοντος αναφωνώντας: «Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος». «Η δύναμис σου ως αι ημέραι σου». Δευτ. 33:25. Οι δοκιμασίες δεν ξεπερνούν τη δύναμη που μας χορηγείται για να τις υπομείνουμε. Ας αναλάβουμε λοιπόν το καθήκον μας ε' όποια βίγλα είναι ταγμένο, με την πεποίθηση πως οτιδήποτε συμβεί η δύναμη η ανάλογη με τη δοκιμασία μας είναι εξασφαλισμένη.

Και διάπλατες θα ανοίξουν σε λίγο οι πύλες του ουρανού για να δεχθούν τα παιδιά του Θεού. Τότε θα αντηχήσουν στα αυτιά τους, σαν την πιο γλυκιά μελωδία τα ευλογημένα λόγια απ' τα χείλη του Βασιλιά της δόξας: «Έλθετε οι ευλογημένοι του Πατρός Μου,

κληρονομήσατε την ητοιμασμένην εις εσάς βασιλείαν προ καταβολής κόσμου». Ματθ. 25:34.

Τότε οι λυτρωμένοι γίνονται δεκτοί στην κατοικία που τους έχει ετοιμάσει ο Ιησούς. Δεν έχουν εκεί για συντροφιά τους φαύλους της γης, τους ψεύτες, τους ειδωλολάτρες, τους ανόσιους, τους άπιστους· αλλά συναναστρέφονται αυτούς που νίκησαν το Σατανά και διαμόρφωσαν με τη χάρη του Θεού έναν τέλειο χαρακτήρα. Κάθε ροπή προς το κακό, κάθε θλιβερό μειονέκτημα της τωρινής ζωής τους, έχει πια εξαλειφθεί με το αίμα του Χριστού. Τώρα συμμετέχουν στην εξοχότητα και στην εκθαμβωτική στιλπνότητα της δόξας Του που ξεπερνά και αυτή ακόμη τη λαμπρότητα του ήλιου. Και ανταναχλάται μέσο αυτών η ηθική ομορφιά και η τελειότητα του χαρακτήρα Του, που είναι πολύ πιο ανώτερη από την εξωτερική μεγαλοπρέπεια. Άσπιλοι στέκουν μπροστά στο μεγάλο, λευκό θρόνο, ίσοι στα προνόμια με τους αγγέλους, ισότιμοι με αυτούς.

[118]

Έχοντας κατά νου την ένδοξη κληρονομιά που τον περιμένει, «τι θέλει δώσει ο άνθρωπος εις ανταλλαγήν της ψυχής αυτού». Ματθ. 16:26. Μπορεί να είναι φτωχός, κατέχεται όμως από τέτοιον εσωτερικό πλούτο και πολυτιμότητα που ο κόσμος δεν μπορεί ποτέ να προσφέρει. Η λυτρωμένη και καθαρισμένη από την αμαρτία ψυχή, με όλες τις εξευγενισμένες αρετές τις αφιερωμένες στην υπηρεσία του Θεού, έχει αξία ανυπολόγιστη. Για τη λυτρωμένη ψυχή γίνεται χαρά μεγάλη στον ουρανό, μπροστά στο Θεό και στους αγγέλους, χαρά που εκφράζεται με ύμνους άγιου θριάμβου.